

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 91 / II Legislatura / Setè període

Dimarts, 31 de març de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 69

Cinquena reunió

SUMARI

La sessió, suspesa el proppassat dia 27 de març, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei per la qual s'estableixen i regulen Actuacions Públiques Especials en la Conurbació de Barcelona i en les Comarques Compreses dins la seva Zona d'Influència Directa, les esmenes i els vots particulars reservats, i les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Continuació.)

Article 9

Esmena del G. p. Popular (núm. 50, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 51, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Parpal (S) (p. 4170).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4173).

Vot particular del G. p. Popular (núm. 52, de supressió)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 53, de modificació, i 54, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 62 i 64 (p. 4174).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4175).

Votació de l'esmena núm. 51 : rebutjada per 27 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions (p. 4175).

Votació de les esmenes núms. 53 i 54 : rebutjades per 27 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions (p. 4175).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 66 vots a favor, 28 en contra i 4 abstencions (p. 4175).

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 55, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 56 i 57, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena núm. 55 : *rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions (p. 4175).*

Text del Dictamen

Votació (amb una esmena tècnica incorporada) : *aprobat per 66 vots a favor, 23 en contra i 9 abstencions (p. 4175).*

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 58, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. p. Popular (núm. 59, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena núm. 58 : *rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions (p. 4175).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 66 vots a favor, 23 en contra i 9 abstencions (p. 4175).*

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 60, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. p. Popular (núm. 61, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 62, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 53).

Vot particular del G. p. Popular (núm. 63, de supressió)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 64, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 53).

Votació de l'esmena núm. 60 : *rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions (p. 4175).*

Votació de l'esmena núm. 62 : *rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions (p. 4176).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 66 vots a favor, 21 en contra i 9 abstencions (p. 4176).*

Capítol Tercer

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 65, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Votació : *aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4176).*

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 66, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. p. Popular (núm. 67, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 68, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 69, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4176).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4176).*

Esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, del G. p. del PSUC (núm. 1, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4176).*

Esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4176).*

Votació de l'esmena núm. 66 : *rebutjada per 22 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions (p. 4176).*

Votació de l'esmena núm. 68 : *aprovada per 66 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4176).*

Votació de l'esmena núm. 69 : *rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions (p. 4176).*

Votació de l'esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu núm. 1 (PSUC) : *rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions (p. 4177).*

Votació de l'esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu núm. 1 (CiU) : *aprovada per 70 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions (p. 4177).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 66 vots a favor, 22 en contra i 7 abstencions (p. 4177).*

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 70, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. p. Popular (núm. 71, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena núm. 70 : *rebutjada per 22 vots a favor, 65 en contra i 9 abstencions (p. 4177).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 69 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions (p. 4177).*

Article 15

Esmena del G. p. Popular (núm. 72, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 73, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 74 i 75, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 78, 80, 87 i 120 (p. 4177).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4178).*

Vots particulars del G. p. Popular (núms. 76, de modificació, i 77, d'addició)

Retirats abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 78, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 74).

Votació de l'esmena núm. 73 : *rebutjada per 20 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 4179).*

Votació de les esmenes núms. 74, 75 i 78 : *rebutjades per 21 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 4179).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, 21 en contra i 4 abstencions (p. 4179).*

Article 16

Esmena del G. p. Popular (núm. 79, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 80, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 74).

Esmena del G. Socialista (núm. 81, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Vots particulars del G. p. Popular (núms. 82 i 83, d'addició)

Retirats abans (esmena núm. 3).

Esmenes del G. Socialista (núms. 84 i 85, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 14).

Vot particular del G. p. Popular (núm. 86, de modificació)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena núm. 80 : *rebutjada per 4 vots a favor, 60 en contra i 21 abstencions (p. 4179).*

Votació de l'esmena núm. 81 : *rebutjada per 21 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 4179).*

Votació de l'esmena núm. 84 : *rebutjada per 22 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 4179).*

Votació de l'esmena núm. 85 : *rebutjada per 22 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4179).*

Text del Dictamen

El M. H. Sr. President fa avinent que hi ha unes esmenes tècniques presentades (p. 4179).

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, 17 en contra i 8 abstencions (p. 4179).*

Article 17

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 87, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 74).

Esmena del G. p. Popular (núm. 88, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 89, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Votació de l'esmena núm. 87 : *rebutjada per 4 vots a favor, 60 en contra i 19 abstencions (p. 4179).*

Votació de l'esmena núm. 89 : *rebutjada per 18 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions (p. 4179).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions (p. 4179).*

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 90, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Votació : *rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions (p. 4179).*

Article 18

Esmena del G. p. Popular (núm. 91, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 92, de modificació i de supressió)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 6).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 93, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 97 i 101. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 93 (p. 4179).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4180).

Esmena del G. Socialista (núm. 94, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 95, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Vot particular del G. p. Popular (núm. 96, de supressió)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena núm. 95 : rebutjada per 24 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions (p. 4180).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 57 vots a favor, 26 en contra i 8 abstencions (p. 4180).

Article 19

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 97, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 93).

Esmena del G. Socialista (núm. 98, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Parpal (S), juntament amb les esmenes núms. 100, 104, 106, 107, 111, 112, 113, 114, 122, 124, 125, 127, 129 i 131 (p. 4180).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4181).

Esmena del G. p. Popular (núm. 99, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 100, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 98).

Votació de l'esmena núm. 97 : rebutjada per 31 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions (p. 4182).

L'I. Sr. Vice-president Primer fa avinent que l'esmena núm. 98 ha decaigut (p. 4182).

Votació de l'esmena núm. 100 : rebutjada per 31 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions (p. 4183).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 101, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 93).

Votació : rebutjada per 31 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions (p. 4183).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 67 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions (p. 4183).

Article 20

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 102, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 105, 110 i 115 (p. 4183).

Torn en contra : I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4183).

Vot particular del G. p. Popular (núm. 103, de modificació)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 104, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 98).

Votació de l'esmena núm. 102 : rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions (p. 4183).

Votació de l'esmena núm. 104 : rebutjada per 25 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions (p. 4184).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 61 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions (p. 4184).

Article 21

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 105, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 102).

Esmenes del G. Socialista (núms. 106, de modificació, i 107, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 98).

Vots particulars del G. p. Popular (núms. 108 i 109, de supressió)

Retirats abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena núm. 105 : rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions (p. 4184).

Votació de l'esmena núm. 106 : rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 4184).

Votació de l'esmena núm. 107 : *rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 4184).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 61 vots a favor, 25 en contra i 6 abstencions (p. 4184).*

Article 22

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 110, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 102).

Esmenes del G. Socialista (núms. 111, d'addició; 112, d'addició, i 113, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 98).

Votació de l'esmena núm. 111 : *rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions (p. 4184).*

Votació de l'esmena núm. 112 : *rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions (p. 4184).*

Votació de l'esmena núm. 113 : *rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions (p. 4184).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 62 vots a favor, 25 en contra i 8 abstencions (p. 4184).*

Article 23

Esmena del G. Socialista (núm. 114, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 98).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 115, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 102).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 62 vots a favor, 29 en contra i 4 abstencions (p. 4184).*

Article 24

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 116, de modificació)

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre i tot seguit retira aquesta esmena (p. 4184).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 66 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions (p. 4184).*

Article 25

Esmena del G. Socialista (núm. 117, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 14).

Esmena del G. p. Popular (núm. 118, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 66 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions (p. 4185).*

Article 26

Esmena del G. Socialista (núm. 119, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 14).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 120, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 74).

Esmena del G. p. Popular (núm. 121, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 122, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 98).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 123, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4185).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4185).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 124 i 125, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 98).

Votació de l'esmena núm. 122 : *rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions (p. 4185).*

Votació de l'esmena núm. 123 : *rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions (p. 4185).*

Votació de l'esmena núm. 124 : *rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions (p. 4185).*

Votació de l'esmena núm. 125 : *rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 4185).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 63 vots a favor, 24 en contra i 8 abstencions (p. 4185).*

Article 27

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 126, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4185).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4185).*

Esmena del G. Socialista (núm. 127, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 98).

Esmena del G. p. Popular (núm. 128, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Votació de les esmenes núms. 126 i 127 : *rebutjades per 26 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions (p. 4186).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 64 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions (p. 4186).*

Article 28

Esmena del G. Socialista (núm. 129, de supressió i de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 98).

Esmena del G. p. Popular (núm. 130, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 131, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 98).

Votació de l'esmena núm. 129 : *rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions (p. 4186).*

Votació de l'esmena núm. 131 : *rebutjada per 26 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions (p. 4186).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 68 vots a favor, 26 en contra i 4 abstencions (p. 4186).*

Article 29

Esmena del G. Socialista (núm. 132, d'addició)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 14).

Esmena del G. p. Popular (núm. 133, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 67 vots a favor, 27 en contra i 4 abstencions (p. 4186).*

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 134, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Parpal (S), juntament amb les esmenes núms. 148, 152, 154, 159 i 160 (p. 4186).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4188).*

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 4189).*

Disposicions Addicionals

Primera

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 135, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 141 (p. 4189).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4189).*

Esmenes del G. p. Popular (núms. 136, de supressió; 137, de modificació, i 138, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 139, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 14).

Votació de l'esmena núm. 135 : *rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 4189).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 64 vots a favor, 29 en contra i 6 abstencions (p. 4189).*

Segona

Esmena del G. p. Popular (núm. 140, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 141, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 135).

Esmenes del G. Socialista (núms. 142, de modificació i d'addició, i 143, de modificació)

Debatudes abans i decaigudes (esmena núm. 14).

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 64 vots a favor, 29 en contra i 6 abstencions (p. 4189).*

Tercera

Vot particular del G. p. Popular (núm. 144, de supressió)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 64 vots a favor, 24 en contra i 11 abstencions (p. 4190).*

Quarta

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 145, de supressió)

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que hi ha una esmena transaccional presentada a les esmenes núms. 145 i 153 (p. 4190). La I. Sra. Secretària Tercera en llegeix el text (p. 4190).

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 4190).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4191).*

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 145 : *rebutjada per 29 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions (p. 4191).*

Esmenes del G. p. Popular (núms. 146 i 147, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 148, de modificació)

Debatuda abans (esmenes núms. 6 i 134).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 149, de supressió, i 150, de modificació)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 151, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 14).

Votació de l'esmena núm. 148 : *rebutjada per 30 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions (p. 4191).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 62 vots a favor, 26 en contra i 15 abstencions (p. 4191).*

Addició d'una nova Disposició Addicional

Esmena del G. Socialista (núm. 152, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 134).

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions (p. 4191).*

Disposicions Transitòries

Primera

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 153, de supressió)

Esmena transaccional (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 154, de modificació i de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 134).

Vots particulars del G. p. Popular (núms. 155, de modificació; 156, de supressió; 157, de supressió, i 158, de modificació)

Retirats abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 159, d'addició)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 134).

Esmena del G. Socialista (núm. 160, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 134).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 153 : *rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions (p. 4191).*

Votació de l'esmena núm. 154 : *rebutjada per 29 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions (p. 4191).*

Votació de l'esmena núm. 160 : *rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 6 abstencions (p. 4191).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 67 vots a favor, 26 en contra i 11 abstencions (p. 4192).*

Segona

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 161, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 163 (p. 4192).*

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4192).*

Esmena del G. Socialista (núm. 162, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 163, de supressió)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 161).

Votació de l'esmena núm. 161 : *rebutjada per 27 vots a favor, 69 en contra i 5 abstencions (p. 4192).*

Votació de l'esmena núm. 163 : *rebutjada per 32 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions (p. 4192).*

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprovat per 70 vots a favor, 24 en contra i 9 abstencions (p. 4193).*

Votació de l'apartat 2 : *aprovat per 66 vots a favor, 32 en contra i 5 abstencions (p. 4193).*

Disposicions Finals

Primera

Segona

Vot particular del G. p. Popular (núm. 164, de supressió)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Tercera

Vot particular del G. p. Popular (núm. 165, de supressió)

Retirat abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació : *aprovades per 75 vots a favor, 24 en contra i 5 abstencions (p. 4193).*

Exposició de Motius

Esmena del G. p. Popular (núm. 166, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 167, de modificació)

L'I. Sr. Parpal (S) n'anuncia la retirada (p. 4193).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 168, de modificació)

L'I. Sr. Vives (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 4193).

Títol i subtítols

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de Motius, el títol i els subtítols : aprovats per 70 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions (p. 4193).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'H. Sr. Armet (S) (p. 4193) i el M. H. Sr. President (p. 4193).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts de dues i vuit minuts.

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 4193).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i dos minuts.

Votació final de la Proposició de Llei : aprovada per 76 vots a favor, 37 en contra i 6 abstencions (p. 4193).

Explicació de vot : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 4194), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4194), I. Sr. Curto (P) (p. 4195), H. Sr. Armet (S) (p. 4195) i I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 4196).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, les esmenes reservades i les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, amb text alternatiu)

Torn a favor : I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 4198).

L'I. Sr. Obiols (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 4198) i el M. H. Sr. President li respon (p. 4198).

Torn a favor (continuació) : I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 4198).

Posició dels grups : I. Sr. Torres (ER) (p. 4201), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4202), I. Sr. Curto (P) (p. 4203) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4203).

Votació : rebutjada per 32 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions (p. 4206).

Article 1

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 76 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 4206).

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 2, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Siurana (S), juntament amb les esmenes núms. 5, 14, 18, 20, 22, 23, 26, 28, 29, 30, 33, 36, 37, 39, 40, 41, 42, 44, 45, 47, 48, 52, 54, 57, 58, 61, 62, 63, 66, 67, 70, 79, 82, 83, 84, 95, 96, 97, 98, 100, 101, 104, 106, 108, 109, 112, 119, 126, 127, 128, 129, 131, 133, 134, 135, 136, 138, 139, 140, 141, 142, 144, 146, 148, 149, 151, 159, 160, 161, 168, 170, 174, 176, 178, 179, 185, 186, 187, 188, 191, 194, 196, 197, 201, 202, 208, 209, 212, 213, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 225, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237 i 238 (p. 4206).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4209).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 4210) i l'I. Sr. Vice-president Primer (p. 4210).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

L'I. Sr. Joaquim Nadal (S) n'anuncia el decàim (p. 4210).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 4, d'addició)

L'I. Sr. Torres (ER) n'anuncia la retirada (p. 4210).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació de l'esmena núm. 2 : rebutjada per 24 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció (p. 4210).

Votació de l'esmena núm. 5 : rebutjada per 26 vots a favor, 70 en contra i 8 abstencions (p. 4210).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 81 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció (p. 4211).

Articles 3, 4 i 5

Text del Dictamen

Votació : aprovats per 81 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció (p. 4211).

Article 6

Esmena del G. p. Popular (núm. 6, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Curto (P) (p. 4211).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4211).

Esmenes del G. Socialista (núms. 7, de modificació, i 8, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 4211).

Votació de l'esmena núm. 6 : *rebutjada per 3 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions* (p. 4212).

Votació de l'esmena núm. 7 : *rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions* (p. 4212).

Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 24 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 4212).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprovat per 65 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions* (p. 4212).

Votació de l'apartat 2 : *aprovat per 68 vots a favor, 21 en contra i 2 abstencions* (p. 4212).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Siurana (S)* (p. 4212).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 4213).

Votació : *rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions* (p. 4213).

Article 7

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 72 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció* (p. 4213).

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 4213).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 4213).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 11, d'addició, i 12, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 4214).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 4214).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 13, d'addició)

L'I. Sr. Garriga (M) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 32, 80, 87, 89, 103, 184, 189, 193 i 199 (p. 4214).

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 22 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions* (p. 4214).

Votació de l'esmena núm. 11 : *rebutjada per 3 vots a favor, 63 en contra i 25 abstencions* (p. 4215).

Votació de l'esmena núm. 12 : *rebutjada per 3 vots a favor, 65 en contra i 23 abstencions* (p. 4215).

Votació de l'esmena núm. 14 : *rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions* (p. 4215).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 68 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció* (p. 4215).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dos minuts.

La sessió, suspesa el proppassat dia 27, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Som ara a l'article 9, que té com a esmenes —excloses les del Grup Popular, que han estat retirades— l'esmena 51, del Grup Socialista, de modificació. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Parpal.

El Sr. PARPAL : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per defensar conjuntament les esmenes 51, 55, 58, 60, 66, 70, 81, 89 i 95.

El Sr. PRESIDENT : Perdó. Després de la 60, vol tornar-ho a repetir, senyor Diputat?

El Sr. PARPAL : 60, 66, 70, 81, 89, 95.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. PARPAL : Són totes les que fan referència als temes de la prestació de serveis. Realment, ho vam dir ja l'altre dia, i s'ha dit públicament i constantment aquí, i en el si del Consell Metropolità, la gran preocupació, no solament pel tema de fons, polític, de la constitució de les entitats metropolitanes, sinó què passa amb els serveis. I sempre hem dit que, tan important com els temes institucionals —o molt més important que els temes institucionals—, són, precisament, que els ciutadans i les ciutadanes de l'àmbit metropolità ens poden reclamar i exigir a tots plegats què passarà a partir d'ara amb els serveis.

És evident que es plantegen unes propostes —discutibles per part nostra, evidentment— que fan referència a dos serveis en concret, com és el transport i com és el tractament d'aigües i el tractament de residus, repetint i mantenint que això es podria fer d'una altra manera, però el que sí que és clar és que, de tota l'activitat que està duent a terme l'entitat metropolitana en aquests moments i que en cap cas cap ciutadà —cap ciutadà— ha criticat que es fes —cap ciutadà ha criticat que es fes, sinó al revés, normalment, ho han agraït—, bé, no se sap què passa amb aquests serveis. Es crea una comissió mixta que amb el temps haurà d'arribar a uns traspassos, però, mentrestant, demà passat —perquè això s'aplicarà, segons està previst, el mateix dia o el dia següent de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*—, què passarà amb aquests serveis?

Què passarà amb els cementiris? Com vostès saben, la Corporació Metropolitana de Barcelona està gestionant un cementiri al Papiol, un cementiri que està al Papiol, però que rep els morts d'aquells municipis del Baix Llobregat que no caben en els seus cementiris : els morts de l'Hospitalet, els morts d'Esplugues, els morts de Sant Just van al Papiol. Al Papiol, que en les comarques futures és al Baix Llobregat, però és que l'Hospitalet és al Barcelonès... Què passa quan decidim les comarques? Hi haurà una mancomunitat intercomarcal perquè els morts del Barcelonès vagin al Baix Llobregat? O no? Com organitzarem això?

Però, a més a més, el que és segur és que, això, fins que no

estiguin les comarques i no es facin els traspassos, la comissió mixta, etcètera, amb els enterraments de demà passat, què passarà? On aniran a parar? (*Remor de veus.*) Els de Barcelona, com vostès saben molt bé, molts d'ells van a Cerdanyola, és a dir, Barcelonès-Vallès, en aquest cas. És a dir, mancomunitat intercomarcal de cementiris, haurem d'organitzar? No ho sé. No ho sé, però és que jo no he fet la Llei; vostès, sí. Vostès tenien l'obligació de pensar-ho. Vostès tenien l'obligació de pensar, després del dia següent, què passa amb els cementiris? (*Remor de veus.*)

La gerència agrícola, tema que ha estat criticat. Bé, és important, és una decisió claríssima, importantíssima en un àmbit metropolità, fer una gerència agrícola. Per què? Perquè ha estat estudiat profundament el que en diuen —jo no hi entenc— l'«agricultura periurbana», com podem assegurar i mantenir les zones agrícoles del Baix Llobregat, del delta. Obsessió? Reivindicació important dels municipis del delta, assumida plenament per l'entitat metropolitana, perquè tan important com l'aeroport, tan important com mantenir serveis, tan important com crear ciutat urbana, en aquest sentit, en l'àrea metropolitana de Barcelona, és important també defensar, mantenir les àrees agrícoles del delta del Llobregat. En benefici de l'agricultura i en benefici de la ciutat, perquè són pulmons, perquè són esponges, perquè són zones riques agrícoles, i perquè donen espai a una àrea que té una densitat, com vostès saben, tan alta com Calcuta. I què passa? Que és una àrea agrícola que, precisament, perquè està al costat de les ciutats, rep extraccions d'àrids incontrolades, rep dipòsits de contenidors que tenen relació amb l'aeroport o amb el port, rep dipòsits de *caravannings*, rep instal·lacions de supermercats i hipermercats, etcètera.

És a dir, des del conjunt metropolità s'ha de fer, s'està fent una política de preservació, de recuperació de l'àmbit agrícola del delta del Llobregat. Què passarà demà passat? Què passarà demà passat? El que és evident és que la Corporació Metropolitana de Barcelona, l'entitat metropolitana, no ho podrà fer i, fins que no es produeixin uns traspassos, una sèrie de coses, ningú ho podrà fer.

Prevenició d'incendis. L'altre dia ho vaig citar; veig que va provocar alguna molèstia a algú. Realment, cal lloar l'activitat de prevenició d'incendis que fa la Generalitat, no es tracta ara de criticar-la en aquest sentit i en aquest tema, i la que fan els bombers de l'Ajuntament de Barcelona. Ara, el que sí que és cert és que la col·laboració entre Barcelona i Generalitat a la serra de Collserola, estimulada i coordinada per la Corporació Metropolitana, ha donat resultat. Ha donat resultat, i s'han acabat aquelles guerrilles i aquelles històries entre cossos diferents. No cal citar xifres, però em sembla que tots estem satisfets que aquest últim estiu, a la serra de Collserola, a la serra del Garraf i a la serra de la Marina... Hi ha hagut incendis, eh? N'hi ha hagut com tres-cents, però s'han atacat, s'han apagat en el mateix moment. Què vol dir això? Que hi ha hagut una coordinació eficaç entre Direcció General d'Incendis de la Generalitat, Bombers de Barcelona, Direcció General d'Agricultura de la Generalitat, Diputació i municipis. I entre tots ho hem fet. A partir de demà passat, qui ho farà, això? Qui ho farà?

Hem repoblat 15 hectàrees l'any 87 en aquesta serra. És evident que també ho pot fer qui sigui, però el que sí que és segur

és que, a partir de demà, ja no ho pot fer la Corporació.

Desinsectació de mosquits. És una política de fa quatre anys, que s'està fent i que està donant resultats importants en la zona del delta. No només als veïns, no només als estiuejants, no només als residents de l'àrea metropolitana que passen allà l'estiu, no només als qui hi viuen tot l'any, sinó també a les instal·lacions turístiques, hoteleres, els càmpings i les platges. El problema dels mosquits en la zona del delta del Llobregat és un problema històric important, que s'està atacant cada estiu, cada primavera, per la Corporació Metropolitana de Barcelona. És evident que ho poden fer alguns altres, però, de moment, el que és segur és que es deixarà de fer, i ja veurem si uns altres ho fan. Neteja de platges, neteja de boscos, etcètera.

Control atmosfèric. És evident que l'atmosfera va d'un lloc a l'altre, no?, i que les contaminacions aèries passen d'un lloc a l'altre, però és evident que la política de control atmosfèric que s'ha estat fent fins ara ha donat resultats. Quins resultats ha donat? Primer: Montcada ha deixat o està deixant de respirar pols; a través de la política metropolitana amb les cimenteres de Montcada: els filtres, les mesures, coercitives i de pacte —com dèiem ahir amb els contrapoders fàctics—, de pacte i coercitives, però és evident que a Montcada comencen a respirar aire sense ciment. I és cert també que a Sant Adrià la política metropolitana ha forçat la transformació —forçat i pactat!—, de fuels en gas natural, i a Sant Adrià s'està respirant millor que abans, amb la qüestió de les tèrmiques. I és claríssim que quan hi ha un episodi de contaminació, en aquests moments, es reuneix ràpidament, urgentment, en minuts, la junta coordinadora metropolitana, i quan hi ha un episodi de contaminació —i en coordinació i en relació amb la Generalitat, i en relació amb la Generalitat!— es reuneix ràpidament i dona instruccions als vint-i-set ajuntaments i les mesures ràpides per portar a terme, quant a episodis de contaminació. Que això no vol dir que s'hagi d'actuar independentment d'altres autoritats; que tot això no vol dir que s'hagi d'actuar com si l'àmbit metropolità fos una illa en el si de Catalunya; és evident que no, però sí que és cert que són tipus d'actuacions que, coordinades a nivell metropolità, són la forma més eficaç de prestar-les, i que són més eficaços i més àgils que les administracions normals de la Generalitat de Catalunya, i que són més àgils, també, i més coordinades que les administracions normals dels municipis en aquests aspectes que engloben polítiques o problemes que afecten diversos o el conjunt dels municipis.

I diverses més, i diverses més. Parlàvem dels vials. La quantitat de carrers que ha fet i que està fent l'Entitat Metropolitana, que afecten diversos municipis en aquest àmbit, i que no són carreteres, i que no són carreteres!, perquè les carreteres ja les fa o les ha de fer la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, però aquests carrers, com el Sabina Mitjavila, que va entre Sant Just, Esplugues, Sant Joan Despí i Cornellà; Cristóbal de Moura, que és un pont sobre el Besòs, que va de Barcelona a Sant Adrià; el pont del Molinet, també sobre el Besòs, que va entre Santa Coloma i Badalona, per una banda, i Barcelona, per una altra; un pont sobre el Ripoll, entre Cerdanyola i Ripoll; carrers i carreteres entre Viladecans i Gavà, etcètera.

Aquesta política no la pot fer cada ajuntament per si sol, perquè, com ho lliga?, com ho lliga? Però tampoc és una política de carreteres, de la Direcció General de Carreteres, que

—ho repeteixo— ja fa les seves. Qui ho fa això?, qui ho farà a partir d'ara?, qui farà aquests treballs d'urbanisme tan menuts, tan pam a pam, que recorda aquell llibre d'en Cirici, no? : *Barcelona, pam a pam*. És que l'àrea metropolitana també s'ha de tractar pam a pam. I qui pot tractar-la pam a pam, quan un pam i l'altre estan separats per una ratlla, aquesta ratlla dels anuncis, que és veritat, (*rialles*), estan separats per una ratlla no només entre municipis, sinó que, a més a més, a partir de no sé quin dia, serà també entre comarques. És que és molt fort que un carrer, no una carretera, un carrer separarà municipis i comarques. És molt bèstia, és molt bèstia. (*Remor de veus.*)

Per tant, qui ho farà a partir d'ara tot això? Els parcs, política d'habitatge, que en fa la Generalitat, que en fa la Generalitat!, i no es tracta d'això, però per què no també l'àmbit metropolità, els ajuntaments poden fer i col·laborar i pactar amb la Generalitat la política d'habitatge? I s'està fent, i s'està fent bé, i s'està fent bé!, que nosaltres voldríem més, evidentment, però s'està fent. Per què es pot prohibir que l'àrea metropolitana vulgui rehabilitar Bellvitge? És que jo **no** ho puc explicar a Bellvitge, això; ningú ho pot explicar a Bellvitge. Que ho fa la Generalitat? Molt bé, però si ho fem tots dos i repartim els diners, i podem fer-ho, millor, i si estem fent Bellvitge, i està treballant a Torre Baró, i està treballant al Turó del Quirze, a Molins de Rei, i està treballant a Vallbona, entre Santa Coloma i Barcelona, i està treballant a les urbanitzacions més o menys il·legals o legals de Les Planes, de Sol y Aire, de tot Collserola. No, no, són polítiques que pot fer la Corporació Metropolitana de Barcelona, l'Entitat Metropolitana de Barcelona, que no poden fer els municipis i que col·laboren, ajuden, augmenten la política d'habitatge de la Generalitat. No s'hauria de contraposar; en cap cas no és una discussió entre Generalitat i Corporació Metropolitana o Entitat Metropolitana. Es tracta de sumar esforços, no de separar-los. I això a partir d'ara qui ho farà? A partir d'ara qui ho farà? Doncs, no ho sabem.

Tot això són temes que, a més a més, estan interrelacionats estretament amb l'urbanisme, i han d'anar units. S'ha acabat, ja fa anys, aquell concepte de l'urbanisme del pla i l'urbanisme del projecte i l'obra; això s'ha acabat. Ja fa molts anys que tots els urbanistes de Catalunya i del món estan parlant i ens estan demostrant, i ens estan ensenyant que el pla va unit amb l'obra i que l'obra va unida amb el pla, i que no es pot tractar el planejament per una banda i l'execució urbanística per l'altra, perquè quan és l'hora de fer un parc, quan és l'hora de fer la rehabilitació d'un polígon, quan és l'hora de fer un vial, o quan és l'hora de fer un cementiri, o quan és l'hora d'autoritzar una indústria o una altra, tot això ha d'anar lligat, i té molt a veure que la mateixa entitat que fa l'urbanisme i que és competent de gestionar l'urbanisme, sigui competent d'executar-lo. Això als ajuntaments s'ha fet i, normalment, s'ha ajuntat ja, i a la Corporació es va fer, ajuntar el que era planejament i el que era gestió.

Ara, aquí ens trobarem que l'urbanisme va per un camí, va per un camí —el pla territorial parcial, els plans generals, etcètera— i la gestió de cada una d'aquestes coses va per un altre d'absolutament diferent, tan diferent i tan fort i tan arriscat que ens va portar a la necessitat de crear una mancomunitat. Vam haver de pensar: què passarà el dia següent que s'aprovi la Llei amb tots aquests serveis? És a dir, l'única solució que tenim els municipis és immediatament crear una mancomuni-

tat entre nosaltres per gestionar tots aquests serveis dels quals la Llei de la majoria de Convergència i Unió s'oblida, perquè només diu : « transports i aigües ». Se n'oblida. I, llavors, tot això, què passarà al dia següent? No ens queda altre remei : fem una mancomunitat per gestionar aquests serveis de la mateixa manera, suposo que més difícil i més complicada que fins ara.

I això va ser tan clar, va ser tan clar que després..., va ser una iniciativa de l'equip de govern de la Corporació Metropolitana, és a dir, socialista i comunista, i que era tan evident que el dia de la votació del Ple, doncs, Convergència i Unió, que el dia abans estaven dient que no, van votar que sí; van votar que sí i es va aprovar per unanimitat, per unanimitat! Per què? Perquè era... Primer, perquè nosaltres vam ser capaços de negociar-ho, nosaltres; vam ser capaços de negociar-ho, perquè quan hi ha consens és perquè la majoria ho vol, això també és veritat; en aquest cas, la majoria estava, volia que hi hagués consens, i n'hi va haver; i quan la majoria no vol que hi hagi consens passa el que passa. Bé, ho vam votar per unanimitat i, a l'últim moment, el mateix Grup de Convergència va dir : « sí, votem que sí, perquè així solucionem un problema que se'ns havia escapat, que en la Llei no el vèiem ».

Finalment —podríem parlar-ne de més, de serveis, però em sembla que ja està prou explicat el tema—, nosaltres creiem, doncs, que, al revés del que es fa en la Proposició de Llei, s'hauria de preveure quina és la gestió d'aquests serveis en el futur i —ho repeteixo, ho repeteixo— a vostès això no els ha preocupat. Per què? Pels motius que ja vam dir el primer dia : perquè vostès només s'han preocupat de suprimir la Corporació.

Finalment, i per acabar, els dos serveis que es creen, nosaltres creiem que són precisament els que no s'havien de crear. Per què? Quant al transport, quant al transport, feia anys que en parlàvem, molts anys, i, bé, només faltava el tema dels diners i del contracte del programa, però anar amb una autoritat única de transport estava pràcticament ja d'acord; els textos estaven redactats; coincidíem, coincidim plenament —ajuntaments, entitats metropolitanes, Generalitat— que el tractament del transport a nivell regional és un tractament d'autoritat única, a la qual s'han d'incorporar totes les entitats, totes les empreses de transport que estan prestant transport en aquest àmbit i que ha de ser presidida, responsabilitat principal del Govern de la Generalitat de Catalunya.

En això estem d'acord, hi estem d'acord, i teníem una Proposició de Llei pràcticament pactada. El que passa és que és un tema, aquest sí que és un tema de Llei de Transport, autoritat única de transport. I, en canvi, aquí ens trobem —com vam dir també— amb una autoritat de transport que queda tallada, queda tallada, que la gent que va a Sant Cugat o que va a la Universitat de Bellaterra —com vaig dir— amb el tren dels Ferrocarrils Catalans, doncs, en passar el túnel canvia d'autoritat; o sigui, a la banda d'aquí forma part de l'Entitat Metropolitana i en arribar a Sant Cugat, en arribar a Bellaterra deixa de ser metropolità.

I el tema dels residus? Igual. Mirin, fa anys, fa anys que s'està fent el pla d'abocadors i el pla de residus. Jo crec que s'han complicat la vida, eh?, perquè en el tema dels residus l'únic que fa falta és decisió, és autoritat, és nassos; és a dir, el tema dels residus és qüestió de negociar, d'estudiar tècnica-

ment i de decidir, i d'actuar, sigui al Papiol, sigui a Castellbisbal, sigui a Badalona, sigui a Barcelona, sigui on sigui, però el tema dels abocadors és un tema, primer, d'una autoritat inqüestionable —i per això tenim la Junta de Residus—, una autoritat inqüestionable que tècnicament demostrí on va millor un abocador i amb quines condicions tècniques s'ha de fer. Primer punt, i això és competència i està definit, i està definit de la Junta..., no sé com se diu ara, però de la Junta de Residus de la Generalitat de Catalunya. I em sembla molt bé, i em sembla molt bé. Un cop definit això —lloc i condicions tècniques—, diàleg, negociació; evidentment, perquè allà on va a parar és un impacte que s'ha de negociar i s'ha de negociar bé. I, tercer, un cop decidit tècnicament la manera de fer-ho i un cop negociat, govern; governar, decidir i fer, i el que no podem fer és anar amb els abocadors amunt i avall per l'autopista, ara aquí, ara allà, ara cap a l'Anoia, ara torna cap a l'Anoia, ara al Papiol, ara no sé què. No cal. No cal crear totes aquestes coses : cal aplicar la Llei de Residus, aplicar les decisions de la Junta de Residus i fer els abocadors allà on calgui, i —ho hem demostrat, eh?— allà on calgui, i sigui tècnicament correcte, i es negociï bé, hi haurà tot el recolzament de les administracions i dels grups socialistes per a aquesta activitat, perquè davant de la racionalitat, davant de la racionalitat sempre tindran el nostre recolzament; davant de la irracionalitat, no, però davant de la racionalitat sempre tindran el nostre suport. Jo m'he enfrontat, personalment, amb grups municipals socialistes de pobles metropolitanos per temes de residus, i els he forçat a acceptar coses que, després, pel que sigui, han quedat com han quedat.

Bé, només es tractava, doncs, de dir : senyors, nosaltres ja ho hem anunciat, ja ho hem començat a fer; creiem que en aquesta Proposició no hi ha una preocupació, de cap manera, per com es presten els serveis; creiem que hauria de ser el tema central d'aquest debat; el tema central d'aquest debat hauria de ser com es presten els serveis?, com es milloraran els serveis?; creiem també que, tal com vam dir en la primera intervenció, vostès no demostren...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni'm, senyor orador, que reclami l'atenció i el silenci de la Cambra.

El Sr. PARPAL : Gràcies, senyor President, i acabo. Nosaltres només creiem que no es demostra que els serveis milloraran, es prestaran millor després d'aprovar la Llei que abans d'aprovar-se —primera cosa—, i, segona, nosaltres ens preocupem, i ens preocupem, de crear aquells instruments no contraris a la Llei que s'aprovarà, sinó, precisament, perquè aquests serveis es continuïn prestant un cop aprovada aquesta Llei.

Moltes gràcies. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Parpal iniciava la defensa d'aquesta agrupació d'esmenes fent-se una pregunta. Deia : « Què passarà a partir d'ara amb els serveis? » Hi ha una resposta directa a aquesta pregunta, que és que els serveis continuaran prestant-se, i prestant-se correctament, amb fórmules diverses i diferents, certament, però els serveis continuaran prestant-se. En primer lloc, val a dir que constantment hi ha una imatge que s'intenta transmetre, que és la que es produirà un buit de serveis l'endemà d'entrar en vigor aquesta Llei, per

insuficiència de regulació per part d'aquesta Proposició de Llei, i això no és cert, és a dir, això no es contempla així en el text que estem debatent, donat que en qualsevol cas hi ha sempre una previsió, una previsió que tots els serveis queden absolutament regulats en funció d'uns mecanismes que s'aniran desenvolupant posteriorment. D'aquesta manera ens trobaríem amb la Transitòria Segona, amb la Disposició Transitòria Segona, que diu, textualment, senyores i senyors diputats: «Mentre no es produeixin les transferències a què es refereixen les Disposicions Addicionals Segona i Tercera», que són les que fan referència a la Comissió Mixta, que ha d'anar fent propostes d'adjudicació, de serveis i també —per què no?— propostes de creació d'organismes administratius que puguin anar també prestant aquests serveis de forma mancomunada o de forma conjunta entre diverses administracions, doncs, diu aquesta Disposició Transitòria Segona que «els serveis hauran d'ésser administrats transitòriament per l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona»: és a dir que l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona, tot i que queda derogat el decret de creació, continua de forma transitòria funcionant, precisament perquè no es doni aquesta situació de buit en els serveis. I aquesta Disposició Transitòria Segona ho estableix de forma clara i diàfana.

Certament, la Proposició de Llei estableix dos mecanismes, que de bell antuvi ja donen solució directa a dos blocs molt importants de serveis: el del transport i tots els serveis relacionats amb el tema del cicle hidrològic o cicle hidràulic i tractament de residus. Aquí es creen dues entitats, com vostès saben, dues entitats metropolitanes, que directament es faran càrrec de tots els serveis que actualment està prestant la Corporació Metropolitana de Barcelona. Hi ha una sèrie de serveis —alguns més importants que altres— que presta actualment la Corporació Metropolitana de Barcelona, que hauran de trobar-se una sèrie de fórmules organitzatives, de caire administratiu, per organitzar la prestació d'aquests serveis.

Deia el senyor Parpal el tema dels cementiris, per exemple. Concretament, hi ha un cementiri que tindria la condició de cementiri metropolità, que és el de Roques Blanques, al Papiol, i que —perquè sàpiguen les senyores i els senyors diputats l'abast del tema, que és un tema certament sensible—, actualment s'hi enterren tres persones cada dos dies i, per tant, diguéssim, no és un cementiri en què es produeixin unes grans aglomeracions, perquè precisament hi ha una situació que s'està produint en aquests moments en els cementiris de Barcelona i del seu entorn, que és deguda a la revisió de títols de propietat de molts nínxols, que s'ha produït una gran disponibilitat i, en aquests moments, el que sí que ens trobem, certament, curiosament, és una competència bastant aferriada entre diferents cementiris de la ciutat de Barcelona, en fi, per una situació realment trista, que seria la d'anar encabint persones traspassades. Per tant, aquest tema no és un tema d'una urgència que se li vulgui donar cap dramatisme; simplement he fet aquesta referència per donar abast exactament del tema, i el que sí que es pot dir és que precisament els municipis més directament interessats en aquest cementiri poden buscar una fórmula d'actuació intermunicipal, a través d'una mancomunitat, per exemple...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CAMP I BATALLA : ...per continuar prestant els serveis i gestionant aquest servei en concret.

El tema de la gerència agrícola, que fa poc que la Corporació Metropolitana ha posat en funcionament, doncs, també es poden trobar fórmules consorcials perquè donin perfectament una sortida mitjançant els ajuntaments del Baix Llobregat i la mateixa Generalitat, que pot fer una funció de suport tècnic molt important i que li pot donar molta més viabilitat, fins i tot, que la que té en aquests moments.

El tema de Collserola és un tema també de coordinació, és un tema absolutament de coordinació, que no té més problema que això; fins i tot a altres nivells també es poden buscar fórmules de patronat o mancomunitat.

En el tema del medi ambient, fa un mes just, en la qüestió del medi ambient, que es va metropolitzar el tema del medi ambient. Per tant, no dramatitzem el tema: fa un mes no era metropolità aquest servei; ara sí que és metropolità, però fa un mes, i, per tant, els problemes i els déficits hi podien ser, o les situacions podien produir-se igualment fa un mes que ara. Per tant, aquest és un tema, el del medi ambient, que el trobem perfectament regulat en la Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric, del 21 de novembre de 1983, aprovada per aquest Parlament, i que estableix que correspon a la Generalitat la coordinació de la xarxa d'estacions fixes i mòbils, tant de titularitat privada com pública, i que la competència municipal sobre el control d'emissions contaminants s'articula de forma compartida, per tant, amb els òrgans competents de la Generalitat: és a dir, aquí es preveu també una coordinació, a través de la Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric, que donarà sortida perfectament a aquest servei.

En el tema de la rehabilitació d'habitatge, hi ha diverses opcions: una és que sigui gestionat directament per la Generalitat; una altra, que es busquin formes consorcials... I així podríem anar seguint, així podríem anar seguint constantment, amb aquest seguit de serveis a què el senyor Parpal feia referència. Concretament, en el tema de la mancomunitat quant als temes d'infraestructura urbanística a què feia referència el senyor Parpal, val a dir que, certament, nosaltres sí que hem fet una sèrie de coincidències amb el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, coincidències que van en la línia d'avançar la feina que hauria de fer la Comissió Mixta, que està prevista a les disposicions addicionals d'aquesta Llei, i que, per tant, ja donen sortida, a través d'una mancomunitat, a una sèrie de prestacions, a una sèrie de prestacions que s'hauran de fer en funció de les previsions del Pla General.

Val a dir que, en el Pla General, també, moltes de les actuacions previstes en aquest Pla no poden ser executades directament per la Corporació Metropolitana de Barcelona, ja que excedeixen les seves competències, les competències estrictament municipals. El cas del Segon Cinturó és un cas molt clar, en el qual la Corporació Metropolitana fa una funció de promotora, fa una funció d'impuls constant, però que es fa a base d'actuacions conjuntes amb la Generalitat i també, moltes d'elles, amb el mateix Estat, que són les administracions que tenen directament competència en la matèria.

Deia el senyor Parpal, també, que quant a l'entitat del transport s'hauria d'haver seguit un camí diferent del que s'ha seguit, en funció de l'autoritat única que fa temps s'havia comentat i s'havia parlat entre les diverses administracions impli-

caades en la matèria. Certament, val a dir que s'ha de recordar que la Generalitat de Catalunya té, en matèria de transport, i sobretot a nivell de planificació regional, competència exclusiva, i que, per tant, certament s'havien anat fent unes negociacions, s'havia parlat d'una possible coordinació. Però, si es mira detingudament la regulació que es preveu en aquesta Proposició de Llei, es veurà que hi ha unes grans similituds amb la fórmula d'autoritat única que s'havia previst en aquest esborrany a què abans el senyor Parpal feia referència. I allà es preveia una planificació, a nivell regional, com es preveu aquí, es preveia una comissió de coordinació que es deia Comissió Coordinadora de Transports de Barcelona, com es preveu també, d'alguna manera, aquí. I, aquí, el que s'està fent és una planificació a nivell regional, per una banda, amb participació dels ens locals, que és el que es preveia allà, i a nivell d'òrgan executiu es preveu una entitat, concretament en l'àmbit metropolità, que seria l'Entitat del Transport, i a nivell de l'àmbit regional l'òrgan executiu seria la mateixa Generalitat. Per tant, la filosofia de l'autoritat única continua estant present en aquesta regulació i, per tant, continua essent totalment vàlid el tema.

Quant als exemples que el senyor Parpal posa que, si passes el túnel, aquest o l'altre, es produeix un canvi inexplicable i que no té justificació... Això és tan relatiu com que també, ara, arriba un moment que la Corporació Metropolitana acaba en un lloc o altre, per exemple, i ara no arriba a Bellaterra la Corporació Metropolitana, i no passa res, i no arriba a Bellaterra i no passa res. (*Remor de veus.*) I, per tant, l'àmbit de... Perdó, no passa de Bellaterra, no passa de Bellaterra, i no succeeix cap problema que tingui més transcendència que això. És a dir que, per tant, hi ha possibilitats, en els àmbits territorials que excedeixin l'actual Entitat Metropolitana del Transport i que necessitin ser contemplats de forma conjunta, hi ha possibilitats de sobres, en la normativa vigent, per determinar zones d'explotació conjuntes que permetin solucionar aquestes qüestions d'operativitat o de funcionalitat. I l'altre dia mateix, que el senyor Parpal parlava del tema del taxi, doncs, bé, el mateix Reglament de Coordinació de Vehicles de Turisme comporta perfectament que es puguin determinar, per part de la Generalitat, zones d'explotació conjuntes que superin l'àmbit estrictament territorial de l'entitat metropolitana aquesta del transport. Perquè, lògicament, quin és el criteri que es va escollir per determinar aquest àmbit metropolità? Es va escollir el criteri del *continuum* urbà, i també es va escollir el criteri de quina era la xarxa principal de transports, i sobre la base d'aquesta xarxa principal i del *continuum* urbà surt l'àmbit dels divuit municipis: no va ser cap caprici que sortís aquest àmbit territorial. Per conseqüència, pot donar-se el cas, en un tema molt específic, que necessiti ser ampliat per coses operatives i, per tant, les zones d'explotació conjuntes ens ho poden permetre perfectament.

Crec que aquestes dues entitats que preveu la Proposició de Llei permetran, donada la seva especialitat i la seva funcionalitat, una major prestació del servei, un servei molt més atent als temes que ell tractarà. I, els altres serveis que l'actual Corporació Metropolitana està prestant —i que molts d'ells, ho repetixo, fa tan sols un any o un any i mig, els prestaven els ajuntaments—, podran continuar o bé essent prestats pels ajuntaments, o bé per les futures comarques, o bé directament per la Generalitat, i, per tant, no crec que... bé, no es produirà,

amb tota seguretat, no es produirà cap buit en la prestació de serveis ni en la seva qualitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Un cop discutides aquestes esmenes, ens queden ara, d'aquest article, les corresponents al Partit Socialista Unificat de Catalunya; per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Defensaré-les conjuntament les esmenes 53, 54, 62 i 64.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. VIVES: Totes elles fan referència —i, per tant, serem telegràfics— al tema de l'autoritat única del transport. Des del nostre punt de vista, senyor Camp, aquesta Llei el que dibuixa en matèria de transport no té res a veure amb el que era la filosofia de l'autoritat única del transport. Lamentem discrepar-ne, molt sincerament. I entenem que és l'exemple paradigmàtic de com aquesta Llei és un pas enrere en relació amb el que s'hauria pogut fer en aquest territori de Catalunya. És a dir, no només es desmunta un ens, l'Entitat Metropolitana de Barcelona, no només es deixen una sèrie de serveis desatesos i cal buscar ara fórmules —evidentment, per la via també de la negociació, per què no?— per veure què passarà l'endemà de l'aprovació d'aquesta Llei, però al mateix temps es demostra palesament com, en temes en els quals hi havia, com deia el senyor Parpal, un acord relativament avançat, en relació amb el tema de l'autoritat única del transport es fa marxa enrere amb aquesta Llei, es preveuen altres tipus de mecanismes. Es preveuen uns mecanismes que consisteixen en la creació d'una comissió a l'interior del Departament de Política Territorial i Obres Públiques per fer tot el mecanisme de planificació: per tant, no estem en una via consorcial, no estem en una via de posar en comú determinats tipus d'idees, de necessitats, de voluntats, sinó que estem en una comissió que, com diu l'article 12.2 de la Llei, haurà d'escoltar els municipis afectats pel tema del transport —per tant, res més allunyat de la realitat: la voluntat de participació de tots els municipis en aquesta planificació no hi és, no hi és; és a dir, hi haurà molts ajuntaments afectats que no estaran integrats en aquest consorci que representava l'autoritat única del transport—, i després delega la gestió en un ens metropolità, dibuixat, dissenyat estrictament per a ajuntaments, que naturalment hauran de dur a la pràctica el que aquest sistema de planificació prevegi.

Nosaltres entenem que això és la creació d'un òrgan que fa..., que farà imprescindible, si més no en l'aplicació d'aquesta planificació de transport metropolitana, la cooperació amb altres ens, i que això, naturalment, generarà de nou una nova font de conflictes, quan teníem l'oportunitat, si es volia desmuntar la Corporació, de tirar endavant en aquest tema de l'autoritat única. En definitiva, un mecanisme consorcial que representés que en el seu interior s'hi conjuminaven perfectament la planificació i la gestió del sistema de transports dins d'aquesta àrea. Era un mecanisme que, al temps que garantia l'autonomia local, reforçava l'autoritat de la Generalitat de Catalunya, i era un instrument més útil i més barat que el que vostès ara preveuen en aquesta Llei.

En conseqüència, aquestes quatre esmenes van en la línia de dir: més enllà —que ja ho hem deixat clar— de l'error que pot representar desmuntar aquest ens metropolità de Barcelona, més enllà d'això, el tema del transport és l'expressió palesa

que aquesta és una llei poc pensada, poc madurada, i que fa passes enrere en relació amb allò que ja era motiu d'acord a Catalunya, la qual cosa encara és més greu: si és greu no aconseguir el consens en aquests temes, més greu és encara que amb determinats articles es desmuntin aspectes de l'activitat econòmica del nostre país sobre els quals ja hi havia acord, sobre els quals ja hi havia consens.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Aquí ara tornem a reproduir en part el debat que fa un moment havíem tingut amb el senyor Parpal, en el tema del transport, i jo em mantinc en la tesi que deia fa un moment, que d'alguna manera l'entitat metropolitana del transport aquí prevista continua responent, en línies generals, a la filosofia de l'autoritat única de què s'havia parlat temps enrere; lògicament, amb variants importants, com pot ser el fet que en no existir la Corporació Metropolitana de Barcelona en el futur, es preveu, per tant, una nova entitat de gestió; i, sí que el que en canvi es produeix és una coincidència total en l'àmbit de planificació —el que seria àmbit de planificació a escala regional— amb una participació que ve a ser similar a la que es preveia abans, que és una participació dels ens locals; lògicament, no es pot produir una presència total dels municipis en aquest òrgan de planificació, perquè el faria inoperant, però en canvi sí que es produeix una presència dels ens locals en els organismes de planificació, que serà una comissió formada per representants de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques i els ens locals.

L'àmbit de gestió —ho repeteixo— serà el metropolità, l'entitat metropolitana, i la resta de la Regió Primera, la Generalitat de Catalunya. En conseqüència, entenc que el pla intermodal de transports, que és el resultant d'aquesta planificació a escala regional, donarà la coherència que és necessària en tota l'actuació del transport, i que lliga amb la filosofia de l'autoritat única prevista temps enrere.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Debatudes les esmenes corresponents a aquest article 9, anem ara a la votació. Les del Grup Popular han estat retirades; per tant, no caldrà sotmetre-les a votació. Hi ha l'esmena 51, del Grup Socialista, que és la que ara sotmetem a la consideració de la Cambra.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Sotmetem ara a votació l'esmena 53, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Podem ajuntar-la amb l'altra, la 54? Molt bé, doncs, sotmetem a votació les esmenes 53 i 54.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions.

Entrem ara a l'article 10, les esmenes del qual han estat totes debatudes. (Pausa.) Ah! té raó, perdó, el text del Dictamen

per a l'article 9 és el que ara hem de sotmetre a votació.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article, ha estat aprovat per 66 vots a favor, 28 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a l'article següent, número 10, les esmenes del qual han estat totes ja substanciades. Per tant, podem passar a la seva votació, advertint —suposo que els senyors diputats en tindran ja coneixement— que hi ha una esmena tècnica —que suposo que no hi ha cap inconvenient a acceptar—, que és la supressió de la sigla «SA» després de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que per inadverteència s'hi havia afegit.

Aleshores, anem a aquesta votació de l'única esmena que queda en peu, que és la 55, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions.

Ara, el text del Dictamen, tenint en compte l'esmena tècnica que hem exposat, i que sembla que ha estat acceptada.

Per tant, els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per 66 vots a favor, 23 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a l'article 11, esmena 58, del Grup Socialista, que ja ha estat defensada. Aleshores, hi ha una altra esmena, del Grup Popular, que ha estat retirada, una altra del Grup Socialista... No... i prou.

Per tant, hem de posar ara a votació l'esmena 58, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

Ara, el text del Dictamen per a l'article 11.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 66 vots a favor, 23 en contra i 9 abstencions.

Som ara a l'article 12. Les seves esmenes han estat totes defensades, per tant, podem passar a la seva votació.

La primera que tenim a la vista és l'esmena 60, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

Segueix després l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya número 62.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

Finalment, d'aquest mateix article... la 64 sembla que ha decaigut, per tant, ja no cal intervenir en aquesta.

Queda ara l'esmena 65, del Grup parlamentari d'Esquerra, que ja ha estat defensada... *(Pausa.)*

Anem, doncs, ara, a la votació del text del Dictamen per a l'article 12.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per 66 vots a favor, 21 en contra i 9 abstencions.

Ara hi ha... a l'esmena 65 hi havia... afectava el Títol i, per tant, el podem votar ara.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena 65, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Ara anem al text... L'article 13 té ja una sèrie d'esmenes substancials; però en tenim una, la 69, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que no ho ha estat encara. Perquè la pugui defensar, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena que pretén substituir la paraula «elaborada» per les paraules «que s'elabori». Per què? Bé, en el marc de la planificació hidrològica... perdó, en el marc de la planificació, ara ja hidràulica —que esperem que no sigui diferent de la del conjunt de l'Estat, perquè allà és hidrològica, m'imagino que tindrà, més o menys, els mateixos continguts—, l'article 13 d'aquesta Llei diu : «La planificació hidràulica elaborada per l'Administració de la Generalitat...» etcètera. Això, simplement, és una inexactitud. I, per tant, anem a votar si votem al text una inexactitud. Perquè no és la planificació elaborada, en tot cas és la planificació que s'elaborarà per l'Administració de la Generalitat, en el marc de la legislació que regula aquest tema; si més no, perquè la llei que ha de regular aquest tema, encara és una llei pendent d'aprovació en el Parlament de Catalunya, que és la Llei Reguladora de l'Administració Hidràulica —«hidràulica», en aquest cas— de la Generalitat —en aquest cas fóra greu que fos «hidrològica».

Per tant, nosaltres, en definitiva, l'únic que pretenem és que el text d'aquest article 13 s'ajusti a la realitat; si més no, a una realitat que diu —ho llegeixo textualment— : «La planificació hidrològica elaborada per l'Administració de la Generalitat ha d'establir...»; és a dir, estem parlant en present a la primera ratlla, en futur a la tercera. En conseqüència, creiem que per coherència del text, i per deixar ben palès que aquesta planificació encara no s'ha produït, és prudent substituir aquests

mots pel que nosaltres plantejem.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Evidentment, aquest és un tema de detall, però que les senyores i els senyors diputats saben perfectament que en la producció legislativa de la Cambra s'utilitza sempre, quasi sempre, el futur, en aquestes situacions com la que es planteja aquí, perquè dona un estat, diguéssim, de permanent vigència en les lleis; perquè la mateixa situació que ara el senyor Maties Vives argumentava en la situació actual es produïa a l'inrevés en el moment que es produeixi aquesta legislació especial que aquí es diu, aquesta planificació hidrològica que aquí s'esmenta. Per tant, per coherència amb la producció legislativa, les tècniques de producció que seguim en aquesta Cambra, doncs, crec que no correspon acceptar l'esmena del PSUC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara hi ha una esmena d'aquestes conseqüents al Dictamen del Consell Consultiu, esmena 1, defensada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, ens remetem estrictament al Dictamen del Consell Consultiu emès al seu dia, per economia processal.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha intervenció, suposo?

Passem ara a l'esmena següent, també conseqüent al Dictamen del Consell Consultiu, d'addició d'un nou apartat. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula als presentadors de Convergència i Unió. El senyor Ramon Camp té la paraula.

El Sr. CAMP I BATALLA : Sí, gràcies, senyor President, jo també... ens remetem al Dictamen del Consell Consultiu, interpretant-lo, doncs, en un sentit diferent del que fa el Grup del PSUC, en funció de les diverses propostes que aquí es plantegen.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, cal passar a la votació de les esmenes defensades. La primera, la 69, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui tinguin... Ah!, no, perdó, la 66, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions.

Ara és l'esmena 68, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 66 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Som ara a l'esmena 69 del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions.

Ara som a l'esmena número 1, a l'apartat 2, conseguint al Consell Consultiu.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions.

Ara ve l'altra esmena conseguint al Dictamen del Consell Consultiu, d'addició d'un nou apartat, presentada per Convergència i Unió.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat acceptada per 70 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions.

Ara hem de votar el text del Dictamen per a aquest article 13.

Els que hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 13 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 22 en contra i 7 abstencions.

Entrem ara a l'article 14, les esmenes del qual han estat també defensades. Anem a votar ara l'esmena número 70, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 65 en contra i 9 abstencions.

Com que l'esmena 71 havia estat retirada, anem ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 14.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 69 vots a favor, 22 en contra i 5 abstencions.

Ara som a l'article 15. Aquesta article té, encara per defensar, tres esmenes presentades pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Anunciem la defensa conjunta de les esmenes 74, 75, 78, 80, 87 i 120, en el que és, segurament, el darrer intent per evitar passar d'un sol ens metropolità a diverses entitats, mancomunitats, consorcis, societats i altres.

El Grup parlamentari del PSUC ha parlat, al llarg de tot el debat, de la necessitat de manteniment d'una sola entitat metropolitana, perquè entenem que el que estem fent en aquesta Llei és això, és la defensa d'un ens metropolità per a una àrea metropolitana. I jo voldria aprofitar aquest torn per denunciar que se segueixi, des de la més alta instància de la Generalitat de Catalunya, la seva presidència, estimulants el clima irracional

i de crispació a l'entorn d'aquesta Llei. I voldria deixar constància clara que, per al Grup parlamentari del PSUC, mentre s'està discutint la Llei en el Ple del Parlament de Catalunya, és absolutament irresponsable denunciar ja pretesos intents de possibles recursos d'inconstitucionalitat contra la Llei. I voldria deixar-ho clar : és una mostra de menysteniment al Ple d'aquesta Cambra, en tant que la Llei encara no està aprovada, quan encara l'estem discutint, el senyor President de la Generalitat digui que seria irresponsable presentar-hi recurs d'inconstitucionalitat.

Tanmateix, si això s'argumenta dient que Catalunya és un territori petit, en el qual no hi poden haver petites parcelles de poder partidista, si més no perquè aquest argument, portat a l'extrem de la irracionalitat, perquè irracional és en la seva gènesi, podria portar, segons qui governés l'Estat espanyol, a creure que Espanya és tan petita que no calen contrapoders partidistes, i eliminar, no Catalunya, que els fóra molt difícil, sinó la Comunitat Autònoma de Catalunya.

Per tant, deixat clar aquest tema, nosaltres seguim en la defensa de les nostres posicions; entenem que calia que hi hagués un sol ens metropolità, i entenem que el que es fa és la creació de dos ens funcionals o de serveis.

Jo voldria recordar que la possible inconstitucionalitat d'això..., que en cap cas el nostre Grup parlamentari estimularà, des de les diferents instàncies de poder polític en les quals estem, repeteixo que en cap cas el Grup parlamentari del PSUC estimularà des de les diferents instàncies del poder polític en les quals estem inclosos —Izquierda Unida-Esquerra Catalana, en el Congrés de Diputats. Nosaltres entenem que la creació d'aquests ens funcionals, a partir de l'aplicació mecànica de l'article 43 de la Llei de Bases de Règim Local, té, si més no, per al nostre criteri —i vam deixar-ho clar el primer dia—, dubtes de possible constitucionalitat acollint-nos al vot particular formulat, bàsicament, pel membre del Consell Consultiu, senyor Francesc de Carreras. I és per això que entenem que si hi ha un *continuum* urbà a l'àrea metropolitana, que si hi ha una massa poblacional comuna en aquesta àrea metropolitana, que si es donen les característiques d'un únic mercat de treball en aquesta àrea metropolitana, si hi ha uns problemes econòmics i socials i, derivats d'això, una realitat econòmica i social comuna i diferent a la de la resta del territori català, hi ha una sola àrea metropolitana, hi ha una sola conurbació a la qual calia donar un sol ens.

¿Saben les senyores i els senyors diputats —que segurament s'han llegit atentament les quatre lleis i les esmenes, però que és possible que alguna cosa se'ls hagi passat i segurament aquells que hem estat en la Ponència, en la Comissió tenim més a l'abast—, saben que si les canonades de distribució d'aigua, o les línies d'evacuació d'aigües residuals, o el tractament de residus afecta un municipi més dels que diem en aquesta Llei, un municipi més, un municipi que estigui al costat d'un dels que dibuixem en les dues àrees d'actuació per transports i per aigües, caldrà fer una llei del Parlament de Catalunya per incorporar-l'hi? ¿Saben vostès que per decidir que un municipi s'incorpori a aquests dos ens, caldrà fer una llei d'aquest Parlament per poder-lo incorporar? És a dir, deu metres de canonada d'aigua, deu metres de línia de plom, o de ferro, o del material que vostès vulguin utilitzar, obligarà el Parlament de Catalunya a fer una nova llei. Serà la llei, sense

cap mena de dubtes, més concreta i, segurament, una de les que més ampli debat provoquin en el si de la Cambra catalana, dit sigui en to de broma.

Això és un absurd total del Parlament de Catalunya i és un absurd total d'aquesta Llei que estem discutint. Per tant, nosaltres acompanyàvem, a aquesta petició, que hi hagués un sol ens metropolità —posicions que eren compartides amb el Grup de Convergència i Unió—, la necessitat d'anar a reduir el sostre competencial de la Corporació. No estem d'acord, ho vam dir el primer dia, que existeixi una cultura metropolitana. Jo diria que tampoc estem d'acord amb l'existència de mosquits metropolitans, si molt m'obliguen, per reduir també a l'absurd. Per tant, nosaltres preteníem que les competències que aquest ens metropolità, únic, perquè única és l'àrea sobre la qual ha d'actuar, quedessin reduïdes a ordenació del territori —urbanisme— a ordenació del cicle hidrològic, al pla coordinador d'establiment i de prestació de serveis públics, al transport, al foment d'iniciatives econòmiques. I punt. I punt. I qualsevol recel d'algú que pugui dir, perquè aquest és l'únic argument que se'ns va donar en Comissió : «O, bé, és que si fem això, no tenim cap garantia que el dia de demà, per simple desenvolupament institucional, el senyor que sigui president d'aquesta institució, els consellers d'aquesta institució, voldran tenir més competències, més poders, voldran anar més enllà.»

Això és una malfiança de la capacitat d'actuació d'aquest Parlament de Catalunya i és una malfiança també de la capacitat de tutela del Govern de la Generalitat sobre aquests ens : creure que l'ens per ell mateix generarà noves activitats, noves competències, més poder polític del que estrictament li donem. És, en tot cas, la mateixa malfiança que nosaltres manifestàvem en relació amb el tema comarcal; ens l'han generat vostès, senyors de Convergència i Unió, si vostès creuen que això succeeix, nosaltres estem convençuts que en les comarques succeirà exactament igual.

Per tant, aquesta por que si creem un sol ens i li donem unes competències per al seu funcionament n'adquirirà més és una por no compartida pel Grup parlamentari del PSUC. Per tant, es tractava de crear un únic ens —l'àmbit territorial ja l'hem discutit, ja està aprovat; no hi entrem—, un únic ens amb unes competències molt acotades, que, en cap cas, poguessin induir a la creació de contrapoders, que en cap cas poguessin representar himnes i banderes diferents sobre el territori català al que són els propis de la Generalitat de Catalunya i més enllà dels municipis que configuren aquest país, i, en definitiva, a no portar el tema a l'absurd del que jo deia abans : en la mesura que un municipi s'incorpori a la xarxa de transport, en la mesura que un municipi estiri les canonades d'aigua al seu territori, caldrà una llei del Parlament de Catalunya per modificar aquesta que ens haurà ocupat, segurament, la més llarga extensió, si més no temporal, en aquest Ple del Parlament de Catalunya per discutir una llei.

Per superar aquest absurd, no hi ha altra solució que no anar a la creació de dos ens, sinó d'un de sol, d'acotar-li molt bé les competències, però, bàsicament, de tenir —que crec que és el que li falta al Grup de la majoria— consciència, convenciment clar del poder emanat d'aquest Parlament de Catalunya i de la capacitat d'aquest Parlament per controlar l'actuació dels diferents ens a partir d'una Llei creada per ell mateix.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. En relació amb les manifestacions que feia ara el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, si arribés el supòsit que les canonades o tubs haguessin de ser, arribessin a un municipi no comprès en una de les dues entitats, concretament... Bé, concretament seria l'entitat del cicle..., prestadora del tema d'abastament d'aigües i de residus, concretament, com el Diputat sap perfectament, hi ha dos mecanismes que permeten això : un és el que el senyor Diputat deia, de modificar la Llei, que és el més feixuc; l'altre és el del conveni, el del consorci, és el de la col·laboració entre el municipi afectat i l'ens metropolità. És a dir, per a un tema puntual, lògicament, hi ha solucions previstes a la legislació que permeten superar-ho perfectament. Per tant, no es pot aixecar a categoria absoluta aquest exemple, perquè es treuen conclusions diferents.

Certament nosaltres, el nostre Grup parlamentari, quan dona suport a aquesta Proposició de Llei, l'hi dona en funció d'un enfocament diferent : el fenomen metropolità i la seva resposta organitzativa. Concretament, hi ha qui defensa, com el senyor Maties Vives, el seu Grup, que hi ha d'haver un sol ens metropolità, en funció que es parteix que hi ha un sol territori metropolità, i, per tant, el territori és el que defineix el fenomen metropolità. El nostre Grup parlamentari parteix d'una altra base diferent, de dir : el fenomen metropolità produeix unes necessitats, produeix uns serveis, i aquests serveis són els elements que han d'articular la resposta organitzativa al fenomen metropolità, i aquesta resposta organitzativa implica que, en funció de cada servei, té un abast territorial divers, diferent, i per això abans fèiem referència que, en el tema del transport, l'àmbit territorial afectava divuit municipis i venia determinat per l'element del *continuum* urbà i per la xarxa principal de transports, la xarxa bàsica, i, en canvi, en el tema del cicle hidrològic i tractament de residus, l'element definitori del territori ve determinat per tota la xarxa de distribució d'aigua i pels elements, diguéssim, de tractament de residus sòlids —installacions, concretament, de residus— que hi ha actualment en l'àmbit territorial de la Corporació Metropolitana de Barcelona i, per tant, els trenta-tres municipis d'aquesta segona entitat tenen justificat el seu àmbit territorial per aquestes raons que estava dient en aquests moments.

Certament, l'article 43 de la Llei de Bases de Règim Local no marca ni mínims ni màxims de les entitats metropolitanes, i deixa al legislador autonòmic el fixar aquests mínims i màxims; per tant, estem perfectament dins el que en podríem dir la més estricta constitucionalitat, i també de respecte a l'Estatut, en proposar la fórmula que estem proposant, en tant que l'article 43 de la Llei de Bases determina que les obres i serveis de competència metropolitana han de ser determinats.

Per tant, seguint el dictamen del Consell Consultiu, que refferma el que estic dient jo en aquests moments, que tota la proposta que es posa a aprovació del Parlament és una proposta perfectament ajustada a la Constitució i a l'Estatut, és el que ens fa mantenir la nostra tesi que l'articulació del fenomen metropolità sobre la base de dues entitats metropolitanes és perfectament constitucional i estatutari i, a més a més, nosaltres creiem que des del punt de vista de prestació de serveis, la seva especialitat i la seva funcionalitat garantiran millor la

prestació d'aquests serveis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara anem a posar a votació les esmenes d'aquest article que han quedat subsistents. La primera és la 73, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 20 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Ara, anem a la votació de les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya. La Presidència pregunta si es poden votar conjuntament. *(Pausa.)* Bé, anem a votar-les, si ningú no hi té inconvenient, conjuntament, doncs, les esmenes 74, 75 i 78.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat refusades per 21 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 15.

Els qui siguin favorables a aquest article 15 del text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 15 ha estat aprovat per 60 vots a favor, 21 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a l'article 16, les esmenes del qual han estat ja totes defensades. Per tant, podem passar ja a la votació de les esmenes i, després, al text del Dictamen.

La primera esmena que hem de votar és la 80, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 60 en contra i 21 abstencions.

Anem ara a la votació de l'esmena 81, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena del Grup Socialista, número 81, ha estat refusada per 21 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Tenim ara a la vista l'esmena 84, també del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 22 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Finalment, hi ha l'esmena 85, també del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

No s'absté ningú? *(Pausa.)* Bé, aquesta esmena ha estat refusada per 22 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara, haurem de passar a la votació del text del Dictamen, però aquesta Presidència ha d'advertir que hi ha unes esmenes tècniques : l'esmena tècnica del 16 és la que, per comptes de dir, com deia el text en l'apartat 1, lletra a), que deia «de viatgers entre els municipis del seu àmbit territorial», ha de dir «de viatgers dels municipis del seu àmbit territorial». Suposo que no hi ha cap inconvenient a acceptar aquesta rectificació.

Bé, doncs, anem a la votació del text del Dictamen amb aquest retoc.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen, amb el retoc tècnic que hem esmentat, ha estat aprovat per 60 vots a favor, 17 en contra i 8 abstencions.

Ara hem de passar a l'article 17... No, perdó, a l'article 16... No, 17.

Bé, l'esmena 87 de l'article 17, aquesta ha estat ja defensada. *(Pausa.)* Anem a la votació ara de l'esmena 87, de l'article 17.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 60 en contra i 19 abstencions.

Ara posem a votació l'esmena 89, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

Ara hem de votar el text del Dictamen per a aquest article.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 60 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

Ara anem a l'esmena 90, que és d'addició de nous articles, presentada pel Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 19 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

Entrem ara a l'article 18, que té encara una esmena per defensar, que és la 93, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Defensaríem conjuntament la 93, la 97 i la 101.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr.

Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VIVES : Bé, l'esmena 93 va referida al que la Llei anomena de nou un programa d'actuació dels ens metropolitans. És a dir, aquestes entitats que ja hem creat han d'elaborar un programa d'actuació per a l'establiment i prestació dels seus serveis.

Abans, el senyor Ramon Camp em tornava la pilota dient : « Escolti, no hem de fer una llei; podem fer un consorci entre aquests ens metropolitans i els municipis que s'hi vulguin afegir. » Més complicat, encara; és a dir, per si no era prou gran la disbauxa, ara anirem a la via consorcial.

Però, és clar, això no em preocuparia si no fos perquè aquests municipis consorciats no tindran cap mena de capacitat de decisió a l'interior de l'ens metropolità. És a dir, si fem una llei que dibuixa una forma de representació a la unitat metropolitana —a partir dels municipis que en formen part, que els hem explicat a l'inici d'aquesta Llei— i fem un sistema d'elecció cap al consell metropolità i del seu president i, posteriorment, un municipi estableix un consorci amb aquesta entitat, el que és evident és que aquest municipi no formarà part ni del consell metropolità, ni tindrà cap mena de capacitat de decisió sobre la seva presidència, ni molt menys podrà elaborar el programa d'actuació elaborat per aquesta mateixa entitat metropolitana; no hi podrà participar en la mesura que no formarà part dels ens rectors d'aquesta entitat metropolitana. Més complicat, encara.

Però, en definitiva, senyor President, com que és un tema que vam debatre àmpliament en la Llei Comarcal, i dubto que les meves paraules modifiquin el sentit del vot de Convergència i Unió, anunciem la retirada de l'esmena 93.

La 97 i la 101 són les que fan referència a la desaparició de nou de la figura del gerent. Per què? Si més no, perquè en aquesta Llei vostès li donen al gerent caràcter d'òrgan de l'entitat metropolitana. Ja no estem en el cas de les comarques, que « també podran ser organismes de la comarca el gerent... » No, no; aquí és òrgan, i òrgan de l'entitat metropolitana, pel davant de la comissió especial de comptes i pel davant d'aquells altres òrgans que pugui crear i que reguli el mateix consell metropolità.

Entén el nostre Grup parlamentari que això és anar a la confecció d'un híbrid, que, en definitiva, no són les típiques agències, que és un mecanisme de gestió de serveis a l'interior d'una determinada àrea metropolitana, i entenem que fóra més prudent deixar que sigui el mateix ens metropolità, si ho vol, el qui creï aquesta figura de gerent, no establint-li l'obligació de crear-la per llei.

Els faig gràcia, senyores i senyors diputats, per acabar, de llegir-los de nou les competències del president i del gerent, perquè ens trobaríem de nou en una situació, si més no, curiosa, com ens trobàvem en la Llei de comarques. És a dir, el president pot representar, convocar, signar, presidir, i el gerent és el qui realment dirigeix, adopta les resolucions, dirigeix el personal, exerceix les funcions, etcètera. En conseqüència, coherents amb la filosofia del text de la Llei de Comarques, el nostre Grup planteja la desaparició de la figura del gerent, deixant sempre a la voluntarietat de l'ens metropolità que pugui crear-lo o no, si ho creu convenient.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Han estat ja defensades totes les esme-

nes corresponents a l'article 18. *(Pausa. L'I. Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)* Perdoni. Torn en contra; l'Il·lustre senyor Diputat té la paraula.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Molt breument. El senyor Maties Vives fa una fallàcia que, com a tal, no val, perquè, lògicament, voler demostrar que succeiran una sèrie d'esdeveniments en funció de si s'està situat a dintre o a fora del límit territorial de l'entitat metropolitana, i que això ja comporta per simple definició uns certs problemes, això és una fallàcia, perquè actualment també es produeix que hi ha un límit de l'actual Corporació Metropolitana, i també es produeixen unes relacions entre els ajuntaments veïns i la Corporació Metropolitana, i això se soluciona, i hi ha mecanismes per solucionar-ho. Per tant, no vulguem magnificar un tema que no té cap ni mica d'importància.

Ara bé, la figura del gerent i el tema dels programes d'actuació, certament, es van debatre ja en el tema de comarques, en la discussió de la Llei de comarques, allà em remeto, si bé val a dir que, en el cas d'aquests ens metropolitans, atès el seu caràcter marcadament específic i tècnic, doncs, la gerència creiem que garantirà millor l'eficàcia en la gestió, atès que són simplement això : són simplement entitats prestadores de serveis, i, per tant, millorarà la gestió amb aquesta figura.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Ara sí que correspondria la votació de les esmenes a l'article 18.

Aquesta Presidència creu que l'esmena 92, que seria la primera que correspondria de votar, hauria decaigut. Almenys, així ho estima... És correcte. I potser pel mateix ens referiríem a la 94, encara d'una manera més clara. *(Pausa.)* Moltes gràcies. Per tant, quedarien dempeus, per votar, l'esmena 95 —aquesta sí—, del Grup parlamentari Socialista.

Per votar-la, es posin drets els diputats que hi estiguin a favor.

(Pausa. Remor de veus.)

Diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions.

Correspon ja votar el text del Dictamen de l'article 18. Si no s'indica una votació separada, el votariem conjuntament.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 18 ha estat aprovat per 57 vots a favor, 26 en contra i 8 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena 98, del Grup parlamentari Socialista, corresponent a l'article 19. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jordi Parpal.

El Sr. PARPAL : Senyor President, esmenes 98, 100, 104, 106, 107, 111, 112, 113, 114, 122, 124, 125, 127, 129 i 131.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : I 131. Moltes gràcies.

El Sr. PARPAL : I 131. Bé, ja hem parlat molt al llarg dels dos dies de l'entitat única o dues entitats, i del sistema de govern. Jo voldria fer una intervenció breu per fer ressaltar que amb aquesta Llei em sembla que estem batent quatre rècords...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni. Silenci, si us plau.

El Sr. PARPAL : El primer rècord és el de desgavell. Jo no sé si són conscients, en la darrera intervenció, en una de les darreres intervencions del Diputat senyor Camp, que, per solucionar els serveis, ha proposat nogensmenys que cinc mancomunitats o consorcis : una per a l'habitatge, una per als cementiris, una per a les infraestructures... Cinc, cinc. Més les dues agències, o el que vostès en diuen «entitats», de transports i d'aigües. Són set. Més alguna cosa que ens haurem deixat tots plegats, que s'està fent avui, i que haurem de dir : com se solucionarà?, doncs crearem un consorci, o crearem una mancomunitat.

Bé, ens trobem que tot el que fins ara feia una administració, ara n'estem creant, com a mínim, i a proposta de vostè, avui, cinc més; més dues, set. Bé. Rècord de desgavell organitzatiu i administratiu. És absolutament el contrari del que intentem fer amb l'ordenació territorial de Catalunya : crear diverses administracions per a cada cosa. Primer rècord, doncs.

Segon rècord. La desconexió amb el que està passant arreu del món. S'ha dit molt que, arreu del món, això de les àrees metropolitanes s'està desfent, i és evident que sí, sí, a Anglaterra, sí; la senyora Thatcher les està desfent, se les està carregant, però àrees metropolitanes que s'assemblen al que nosaltres proposem, que, evidentment, tenen estructures diferents perquè no hi ha dues àrees metropolitanes iguals al món, però que responen a entitats úniques —a entitats úniques, no a agències, no a consorcis, no a una institució per a cada cosa, sinó a ens metropolitans únics—, com a mínim, i que jo ara he recordat, així de memòria, al Canadà existeix a Montréal, existeix a Toronto i existeix a Vancouver. Als Estats Units existeix a Saint Paul-Minneapolis; a França hi ha les comunitats urbanes, a Lille, a Lyon, a Bordeus, a Grenoble; a Frankfurt n'hi ha; a Brusselles, a Copenhaguen, i a Espanya s'acaba de crear : la Comunitat Valenciana, la Comunitat Metropolitana de Lorca.

Realment, segon rècord, doncs : ens estem allunyant, i cito països del nostre, diguéssim, món industrial i de la nostra civilització; no parlo dels grans nuclis brasilenys o asiàtics, no? Ciutats europees, ciutats nord-americanes, ciutats canadenques..., un exemple d'una ciutat espanyola, que creen la seva àrea metropolitana.

Realment, l'altre dia jo també sopava amb el Jakolev aquest que tots vam citar l'altre dia i, quan parlàvem de Moscó i ell em deia : «Moscó té» —no sé si deia 12 milions d'habitants— «i l'àrea metropolitana en té, doncs, 18, i Barcelona, què?» I jo li deia : «Doncs, Barcelona, 1.700.000, i l'àrea metropolitana» —li anava a dir 3 milions, però, és clar, vaig pensar : «Quina, la de transports o la d'aigües?». Perquè, és clar, la comparació, com es fa, no? Bé, quan estem a tot el món i se'ns pregunta per Barcelona, a partir d'ara haurem de dir : la d'aigües, la de transports, la de cementiris, o de no sé què... Depèn, depèn... Per cementiris som més, per aigües som menys, per transports som més, etcètera. Bé, doncs, segon rècord : ens desconnectem del món.

Tercer rècord. Jo crec que és la llei que té més esmenes del Consell Consultiu, o, almenys, vots particulars del Consell Consultiu. No tinc una tradició gaire llarga en aquesta Cambra, i no ho recordo de memòria, però el que sí que és clar és que una llei que té vint-i-nou articles, quatre disposicions addicionals i dues transitòries, un vot particular hi fa quinze esmenes i

un altre vot particular n'hi fa setze. Jo no sé si cap llei en aquest Parlament s'ha votat amb un 43, un 45% d'esmenes amb vot particular; no dic el Consell Consultiu en la seva totalitat; amb vot particular. Pensin-s'ho, pensin-s'ho, perquè alguna raó tindran aquests dos senyors... No dic que la tinguin tota —els altres també en tenen, evidentment—, però a mi, almenys, em faria reflexionar. Em faria reflexionar...

Quarta cosa. Mirin, evidentment, no surt de Bellaterra, la Corporació Metropolitana de Barcelona, com deia el senyor Camp. I me n'alegro, me n'alegro que vostè ho digui, ho afirmi aquí, en el Parlament, perquè ens permetrà que el senyor Roca en prengui molt bona nota, d'això que vostè ha afirmat, que l'àrea metropolitana, l'entitat metropolitana no surt de Bellaterra, perquè, quan digui que s'intenta que arribi a Manresa o que s'intenta que arribi a Vilafranca del Penedès, etcètera, almenys se li aclareixi que, aquí, tots estem d'acord que això no passi. No passa de Bellaterra. Evidentment. Digui-li al senyor Roca, digui-ho als seus companys de Vilafranca del Penedès, que van posar aquelles pancartes tan maques, que deien : «No volem ser metropolitans». Evidentment. El que passa és que nosaltres sí que volem ser-ho. Ells no volen ser-ho, i no ho seran mai, però és que, a nosaltres, que volem ser-ho, no ens deixen.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. El senyor Parpal ha aprofitat ara aquesta agrupació d'esmenes per fer una sèrie, doncs, de mencions a rècords, que, en tot cas, doncs, responen a una òptica molt particular de veure les coses. Concretament, a Catalunya existeixen en aquests moments setanta-dues mancomunitats. Això no comporta que hi hagi setanta-dues administracions a afegir a l'administració local; totes elles són administració local, eh?, i són sistemes d'organització dels municipis per prestar serveis determinats. Setanta-dues mancomunitats existents a Catalunya donen prova que el fet que aquí s'estigui fent menció de la possibilitat —de la possibilitat, perquè això s'haurà de determinar en funció de les previsions de la comissió mixta, i en funció dels interessos directament expressats pels ajuntaments interessats, les fórmules d'articulació—, setanta-dues mancomunitats arreu de Catalunya demostren que no es produeix cap mena de desgavell pel fet que existeixi aquest tipus de col·laboració intermunicipal.

Per tant, aquest primer rècord a què vostè feia menció, no es correspon amb la realitat. El fet que hi hagi una relació d'una sèrie de municipis per prestar uns serveis determinats, això no implica ni augmentar el nombre d'administracions actuant, ni implica cap mena de desgavell. Aquí recordem que l'element bàsic, l'element força són els ajuntaments, que hi haurà unes comarques que actuaran en el territori amb unes competències genèriques com a ens territorials, que seran les comarques, i per tant, hi haurà també la possibilitat de trobar via comarques les actuacions conjuntes que els municipis integrants de la comarca i la mateixa comarca vulguin establir.

És cert també que la mateixa comarca permetrà una sèrie d'actuacions en el territori i la comarca també permetrà, en funció dels interessos dels municipis, ampliar els seus límits i,

en funció de l'ampliació de límits, també es pot anar a una situació diferent a la de partida que en aquests moments es planteja.

Referències, per tant, a dret comparat, en podríem fer moltes, i tots podríem treure referències a dret comparat, perquè, sortosament, d'exemples n'hi ha moltíssims, i per a tots els gustos. Que al Canadà existeix això, que a Estats Units, vostè n'ha fet una menció —una menció : vostè sap perfectament que a Estats Units hi ha una quantitat immensa, aclaparadora d'entitats metropolitanes, i és un país que funciona, és un país que funciona. Per citar un exemple, concretament a Xicago, a l'àrea metropolitana de Xicago, fa concretament sis anys, hi havia 1.172 ens administratius diferents, i, mentre, a Filadèlfia n'hi havia 852; a Pittsburg, 698; a New York, 631, i són zones que funcionen, evidentment. Són zones que funcionen. A Munic s'ha optat també per substituir diverses entitats especialitzades. El cas que vostè deia de Londres és un cas molt clar —Londres i totes les àrees metropolitanes angleses—, és un cas molt clar, en el qual s'ha optat per una fórmula similar a la que aquí es proposa, a base d'ens especialitzats, i això ha comportat una potenciació molt important dels ajuntaments, dels ens de base. En el cas de París s'ha optat per la utilització de la regió i del departament. En la proposta de règim local, a Itàlia, el fet metropolità s'observa opcionalment, tant des del vessant de la descentralització i de creació de la municipalitat com de la constitució d'un nivell supramunicipal, especialment aprofitant l'estructura provincial.

És a dir, d'exemples, per tant, en podríem treure de tota mena i això dona justa mesura a les meves paraules del divendres passat, en les quals deia que el fet metropolità, el fenomen metropolità, es pot organitzar de diverses maneres, i és en funció de la coherència amb el conjunt de l'esquema territorial que es proposa que s'hi ha de trobar aquesta fórmula i aquest encaix, i per al nostre Grup la coherència amb el conjunt de l'organització territorial que es proposa per a tot el conjunt de Catalunya passa per la creació de dues entitats metropolitanes específiques.

Certament, el senyor Parnal feia menció, en el cas de l'Estat espanyol, que hi havia la constitució recent, molt recent, d'un organisme de planejament conjunt, com podia ser el Consell Comarcal de l'Horta, de València. Dues mencions val la pena fer en aquest cas; en el cas de l'Estat espanyol, i, primer de tot, organismes d'alguna manera similars a la funció que estava fent l'Entitat Metropolitana de Barcelona —dic «a la funció», no dic «a la seva naturalesa», perquè respecte a la naturalesa eren molt diferents, però, quant a la funció i, concretament, a l'urbanisme, element clau— han estat abolits; concretament, en el cas de Madrid, amb una absorció per part de la Comunitat Autònoma, en van dir que COPLACO, i passant als ajuntaments tota la matèria de planejament a urbanisme. És a dir, idèntica proposta que la que es fa aquí : l'urbanisme passa als ajuntaments; el planejament regional, la coordinació passa a la comunitat autònoma. I a València ha passat també tres quarts del mateix : per una llei, doncs, del novembre de l'any passat es va suprimir l'àrea administrativa de la gran València, passant l'urbanisme als municipis i reservant-se la Comunitat Autònoma Valenciana les normes de planejament a escala regional, també. Després, posteriorment, el 31 de desembre, es fa una Llei de creació de la comarca de l'Horta de València, però

aquesta Llei no torna endarrere, quant a l'urbanisme, no torna a recuperar l'urbanisme a favor de la comarca, sinó que l'urbanisme resta en els municipis, i, això sí, es diu que es farà una previsió, que hi podrà haver un planejament conjunt en matèries diverses i, concretament, es fa menció de l'urbanisme, però no s'aprofundeix; es diu que les lleis sectorials ja determinaran quin serà exactament el grau de planejament.

Per tant, l'urbanisme queda en els municipis i la comunitat autònoma es reserva unes normes de coordinació regional; és a dir, idèntica proposta que la que fem nosaltres aquí.

Per tant, veient, doncs, que les propostes que aquí es plantegen són propostes també coincidents amb la pràctica del govern socialista en altres comunitats autònomes no entenem segons quines posicions s'han mantingut en els darrers temps. El que sí és cert és que manifestacions fetes per l'Alcalde de València o bé, també, per l'Alcalde de Sevilla justifiquen, tan sols, aquesta agrupació forçosa de municipis, en funció d'un pretès interès crematístic, en funció d'uns recursos, recursos que, entenc molt bé que ells plantegin aquesta agrupació, però recursos que, en el cas de l'Entitat Metropolitana de Barcelona, en el cas nostre, entenem nosaltres que de cap manera poden perdre's, perquè no estan, no s'entreguen en funció ni d'un organisme administratiu ni de cap mena de partit polític que li doni suport; al contrari, està en funció d'uns ciutadans que tenen unes necessitats i, per tant, l'Administració pública —en aquest cas, l'Estat— si les preveia l'any passat i el darrer, també les ha de preveure l'any vinent.

Altament —ho repeteixo—, seria tant com —allò que deia l'altre dia jo— admetre que una altra administració —concretament, l'Administració de l'Estat— ens està condicionant l'organització territorial de Catalunya, una competència, per tant, exclusiva, i això seria, en fi, un atemptat contra la nostra situació d'autogovern, inadmissible. I, per tant, entenem que no és aquest el plantejament, i quan es diuen..., quan fan raonaments a la premsa en la possibilitat que això s'arribés a plantejar, tan sols són possibilitats, són elements de discussió. En cap moment entenem que això pugui arribar a succeir.

Per tant, en funció d'aquests elements que estàvem dient i en funció, doncs, dels casos de dret comparat, que també he exposat, veiem perfectament que estem... tampoc no batem cap rècord —com deia el senyor Parnal— en desconnexió amb el món occidental més proper; tot el contrari, trobem exemples que ens marquen la línia, en el sentit que la nostra proposta està en les tendències més avançades i progressistes de tocar el fenomen metropolità.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem ja a la votació d'aquestes esmenes a l'article 19. La primera d'elles és la 97, del Partit Socialista, que posem a votació, tot i que, parcialment, hauria de caigut una part, però la resta, quant als òrgans, no. Per tant, sotmetem aquesta esmena a la consideració dels senyors diputats.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

L'esmena 98, aquesta Presidència estima que hauria de-

caigut, tant el que es refereix a l'Entitat Metropolitana, com al Consell Metropolità, que acabem de votar ara fa un moment que no. Si el senyor Diputat desitja que es voti, la podem sotmetre a votació, però crec que no cal. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem ara a l'esmena 100, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 100 ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

Esmena 101, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

En allò que no ha decaigut, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 101 ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 19.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 19 ha estat aprovat per 67 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions.

Passem ja a l'article 20. La primera esmena és la 102, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Defensaríem conjuntament, l'esmena 102, la 105, la 110 i la 115.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VIVES : Bé, l'esmena 102 és una esmena que proposa una fórmula diferent de l'acció del Consell Metropolità, que des del nostre punt de vista és una fórmula més respectuosa amb la proporcionalitat; que des del nostre punt de vista no cau en la temptació —que és la que expressa el text de la Proposició de Llei— de proposar un mecanisme de composició del consell comarcal, del Consell Metropolità, perdó, de manera que quedi capidisminuïda en el seu si la representació de la ciutat de Barcelona.

I aquest és un tema que al nostre Grup parlamentari ens va preocupar; és a dir, en to d'hipòtesi, en el debat intern sobre aquesta Llei, ens arribàvem a plantejar si la Llei fóra tal i com és, en el cas que, per exemple —hipòtesi totalment inversemblant, des del punt de vista de la lògica de les xifres—, en el cas que l'actual President de la Corporació Metropolitana de Barcelona fos el senyor Alcalde d'Hospitalet, o el senyor Alcalde de Pallegà, o —si m'ho permet— el senyor Alcalde de Montgat, sense disminuir la importància d'aquests alcaldes. Però, fins a quin punt, en aquesta certa guerra de campanars que hi ha en aquest tema, les coses haguessin anat de forma diferent si això s'hagués produït? Perquè, és clar, de la fórmula, del mecanisme electoral que vostès proposen per al Consell Metropolità se'n dedueix, fent els números, que la ciutat de Barcelona queda absolutament capidisminuïda a l'interior d'aquest mateix Consell Metropolità. I, naturalment, aquest és un fet que ens preocupa, perquè si bé compartim la idea, l'obsessió que una ciutat no es mengi, en aquest cas, una nació, el que és evident és que cal donar-li a aquesta ciutat la importància que té, tant en nombre d'habitants com en aportació econòmica,

com en el conjunt de coses que representa a l'interior d'aquest Consell Metropolità.

Per tant, nosaltres definim un Consell Metropolità molt més ampli, que des del nostre punt de vista és garantia d'un major debat, d'una major capacitat de control, d'una major capacitat de suficiència democràtica a l'interior d'aquest mateix Consell Metropolità.

Per altra banda, en la resta d'esmenes que hem agrupat el que proposem és una certa redefinició de competències entre òrgans, a diferència del que fèiem en el tema dels consells comarcals, atribuint les competències del gerent al que són competències de la Comissió de Govern, perquè entenem que aquest és o hauria de ser la peça clau, l'òrgan clau de l'organigrama administratiu de les entitats metropolitanes que ja hem creat amb el seu vot.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. La fórmula que planteja el Grup del PSU respecte als òrgans de govern de les entitats metropolitanes responen, en aquest estat del debat, a una situació que ja no es pot produir, que respon al cas que existís una entitat metropolitana que tingués actuacions sobre tota la Regió Primera i, per tant, els números que es fan, quant a representació dels diversos municipis, no corresponen en aquests moments..., no tenen cap lògica respecte als àmbits territorials que estem en aquests moments elaborant.

Concretament, la proposta del PSUC planteja una situació en la qual hi hauria un mínim de vuitanta representants i un màxim de cent. Tenint en compte que l'article 43 de la Llei de Bases del Règim Local estableix que tots els municipis integrats d'una àrea metropolitana han d'estar representants en el seu òrgan de govern, en el seu consell metropolità, aquí veuríem perfectament, tenint en compte que hi ha 117 municipis a la Regió Primera, que no quadren els números, no quadren; per tant, no es podria portar a la pràctica.

Creiem que la proposta que planteja la Proposició de Llei és molt més senzilla : manté els principis de representativitat i operativitat molt més clars, i que, respecte a la ciutat de Barcelona, no es produeix en cap moment cap situació de disminució, quant al conjunt. Els números que es van agafar per mantenir, per constituir —més ben dit— els elements d'aquest consell metropolità venien determinats pel Decret de creació de la Corporació Metropolitana i són els mateixos, és a dir : 11, per Barcelona; 3 representants per cada municipi de més de 100.000 habitants i, això sí, és l'afegit nou, un representant per cada un dels municipis restants. És a dir que les proporcions s'han agafat partint d'un punt molt clar, que és el del Decret de constitució de la Corporació Metropolitana i, per tant, entenem que en cap moment es produeix aquesta situació que el senyor Maties Vives plantejava respecte a la ciutat de Barcelona, en relació amb la resta de municipis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Passem ja a la votació de les esmenes corresponents a l'article 20. La primera d'elles, l'esmena 102, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions.

Esmena número 104, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions.

Text del Dictamen per a l'article 20.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 20 ha estat aprovat per 61 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions.

Correspon votar les esmenes corresponents a l'article 21, que ja han estat defensades. La primera d'elles és l'esmena 105, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 105 ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions.

Correspon ara votar l'esmena 106, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 106 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Del mateix Grup parlamentari, l'esmena 107.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 107 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 21.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 21, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 21 ha estat aprovat per 61 vots a favor, 25 en contra i 6 abstencions.

Correspon ara votar les esmenes corresponents a l'article 22, la primera de les quals, la primera, la 110, aquesta Presidència entendria que hauria decaigut, ja que s'ha suprimit l'òrgan, és a dir, el consell de govern, en votar les esmenes 97 i 100, hauria fet decaure aquesta esmena. Hi està d'acord l'Il·lustre senyor Diputat? *(Pausa.)* Molt bé.

Per tant, passem a votar l'esmena 111, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor de l'esmena 111, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 111 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Esmena 112, del mateix Grup parlamentari.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

La darrera d'aquest article és la 113.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 113 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 22.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 22, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 22 ha estat aprovat per 62 vots a favor, 25 en contra i 8 abstencions.

Passem a l'article 23. Estan defensades totes les esmenes i, per tant, correspon llur votació. La 114 és la primera, i entén també aquesta Presidència que podria haver decaigut, per la mateixa raó exposada anteriorment, perquè l'òrgan, amb la votació de les esmenes 97 i 100, faria decaure aquesta esmena. Per tant, correspondria votar... I el mateix podria passar amb l'esmena 115, amb l'aprovació del text del Dictamen de l'article 22, que també hauria decaigut. Per tant, correspondria votar el text del Dictamen.

Text del Dictamen de l'article 23.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 23 ha estat aprovat per 62 vots a favor, 29 en contra i 4 abstencions.

Passem ja a l'esmena que cal defensar, 116, corresponent a l'article 24, esmena que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)* : Senyor President, per una qüestió d'ordre prèvia. El nostre Grup entén que en aquest article hi ha un error, en el text...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, en el 22.2, ha de ser d) i no c).

El Sr. VIVES : Ha de dir d). Si diu d), el nostre Grup parlamentari retira l'esmena, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, és que jo crec que hi ha un error... Si comproven els il·lustres diputats la lectura del text del Dictamen, observaran que es refereix a l'article 21.2, lletra d) i no c).

Per tant, retirada l'esmena podem passar a la votació del text del Dictamen de l'article 24.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 24 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions.

L'article 25 té una esmena que crec que ha decaigut també, del Grup parlamentari Socialista... Ha decaigut? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Per tant, text del Dictamen de l'article 25.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 25, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 25 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions.

Passem ja a l'article 26. Resta defensar una única esmena, que és la 123, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. Simplement es tracta de substituir l'expressió «participacions en els impostos de l'Estat i de la Generalitat establertes a favor seu», que diu la Llei com un dels mecanismes de finançament d'aquestes entitats metropolitanes, per l'expressió «mitjançant el Fons de Cooperació Local de Catalunya».

Entenem que d'aquesta manera s'evita la temptació d'un possible establiment de recàrrecs sobre impostos estatals o tributs, en aquest cas, en mans de la Generalitat de Catalunya, que queda molt més clar d'on vénen, en definitiva, aquests recursos, i que queda clar que som partidaris d'una centralització d'aquests recursos a distribuir a través del Fons de Cooperació Local de Catalunya, d'acord amb un ampli debat que hi ha hagut en aquesta Cambra, no només en aquesta Llei sinó en lleis anteriors.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Tot i que no estem en contra de l'esperit que denota l'esmena presentada pel Grup del PSU, sí que el nostre Grup mantindria el text del Dictamen, perquè entenem que és molt més omnicomprensiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Havent estat, per tant, defensades totes les esmenes, passarem a la votació. Aquesta Presidència entendria també que les esmenes 119 i 120 haurien decaigut, en la mateixa línia de les anteriors que han anat decaient, que es refereixen a l'entitat metropolitana. No, al text del Dictamen és «entitats metropolitanes».

Per tant, passariem a la votació de l'esmena 122, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 122 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

L'esmena defensada fa poc, la 123.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 123 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara l'esmena 124, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 124 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

L'esmena 125, del mateix Grup parlamentari.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 125 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 26.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 26 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 24 en contra i 8 abstencions.

A l'article 27 resta una esmena, l'esmena 126, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. És una esmena de supressió d'aquest article, que diu que l'entitat metropolitana del transport pot fixar, a més, com a ingrés addicional, un recàrrec sobre la base liquidable de la contribució territorial urbana, d'acord amb el que estableixi la legislació de finances locals aprovada pel Parlament.

Bé, si hem de fer una legislació de finances locals, sobre aquest tema, en podríem parlar a bastament i veure de qui és la primera responsabilitat que no s'hagi fet, i com està la Llei marc estatal, i com queda la Llei catalana, però si hem de fer aquesta legislació, per què no esperem a establir aquests tipus d'instruments financers en aquella llei de finances, a partir de contemplar el conjunt del finançament de les diferents entitats i institucions de Catalunya en un únic marc globalitzador? Per tant, primer motiu de rebuig : aquest fet. Entenem que fóra més prudent esperar aquesta legislació en concret per definir aquest tipus de paràmetres de finançament d'aquest ens en concret.

En segon lloc, el nostre motiu d'oposició és que Convergència i Unió no va acceptar en cap moment que s'anés per aquesta via en els mecanismes de finançament dels ens comarcals. Per tant, ens sorprèn aquesta diferència de criteri quan fa referència al que és una àrea metropolitana densament poblada i el que és un ens comarcal vàlid per al conjunt de Catalunya. En la mesura que no compartim, per tant, ni les presses per col·locar això aquí sense esperar la Llei de Finances, i que no compartim tampoc aquesta modificació de criteris de Convergència i Unió en relació amb una llei, en relació amb una altra, que en definitiva creen ens bàsicament prestadors de serveis, són els dos motius pels quals demanem la supressió d'aquest article 27.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat Illustre senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. El nostre Grup parlamentari creu que sí que és oportú fer una previsió en aquest article de la Proposició de Llei que estem debatent, donat que aquest ingrés està previst per la legislació bàsica estatal, i, com a tal, aquí simplement es fa una previsió, no es crea el recàrrec, i entenem que és bo fer aquest enunciat aquí.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Podem ja procedir a la votació de les esmenes de l'article 27.

L'esmena 126, que s'acaba de defensar. Vots a favor... Podríem votar la 126 i la 127, perquè són de supressió, naturalment.

Per tant, 126 i 127. Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 126 i 127 han estat rebutjades per 26 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 27.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 27, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 27 ha estat aprovat per 64 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la votació de les esmenes corresponents a l'article 28, la primera de les quals és la 129 que, òbviament, hi ha una part que hauria decaigut, però l'altra no. Per tant, la que es refereix a les comarques, correspon sotmetre-la a votació.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena 129, del Grup parlamentari Socialista, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 129 ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

L'esmena 131, entendríem que hauria decaigut, perquè en la votació precedent, doncs, en fer desaparèixer el mot «comarques», aquí no tindria sentit; per tant, hauria decaigut, i correspondria votar el text del Dictamen de l'article 28. Hi està d'acord?

(*L'l. Sr. Parpal s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PARPAL : Fan referència a temes diferents i s'haurien de votar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé, moltes gràcies.

Per tant, a suggeriment de l'Il·lustre Diputat, la sotmetem a votació.

Vots a favor de l'esmena 131?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 131 ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 28.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 28 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 26 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara votar l'article 29. La primera esmena, que és la 132, hauria decaigut, pel mateix argument anteriorment exposat. Per tant, votariem el text del Dictamen, ja que la 134, que encara s'ha de defensar, correspon als nous articles.

Per tant, votarem el text del Dictamen de l'article 29.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 29 ha estat aprovat per 67 vots a favor, 27 en contra i 4 abstencions.

Ara sí, l'esmena 134, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jordi Parpal.

El Sr. PARPAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, per defensar conjuntament la 134, 148, 152, 154, 159 i 160.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. PARPAL : Realment, jo crec que hem tocat un dels temes de fons que plantegen de debò i de realitat, i al marge de les picabaralles institucionals, el perquè de les diferents posicions.

I és que és veritat, és veritat : als socialistes no ens agrada el sistema d'organització dels territoris metropolitans d'Estat Units d'Amèrica del Nord. I a vostès sí. I és així, i és així. I n'he citat una, que és Saint Paul a Minneapolis, perquè és una estructura metropolitana; la resta són agències, etcètera, que responen a un model urbanístic, a un model de ciutat i a un model de societat que no és el nostre, que no és el nostre. I aquest és un dels elements.

Em sembla que ja ha sortit en aquest debat l'estructura urbana típicament nord-americana, de centres degradats, de *ghettos* en els centres de les ciutats absolutament marginats, amb més marginats que els que hi ha a Espanya i a Catalunya, i àrees perifèriques, riques, dotades de serveis, ben estructurades i ben riques.

Realment no és un model, no és un model. Nosaltres volem recuperar les zones centrals degradades de les nostres ciutats, i la Ciutat Vella, i el centre de l'Hospitalet, i el centre de Santa Coloma. I volem recuperar també les perifèries degradades de les nostres ciutats, cosa que als Estats Units no passa; les perifèries de la corona metropolitana i les perifèries de cada una de les ciutats metropolitanes. I, realment, quan expliquen que al Japó en classes d'urbanisme venien a estudiar una ciutat metropolitana com a exemple del que no ha de ser en urbanisme, realment, a nosaltres... això és el que volem canviar, i que aquesta ciutat del conjunt metropolità que forma part d'aquesta perifèria s'ha de canviar. I això és un model d'estructura metropolitana i d'estructura de ciutat, i d'estructura social, radicalment diferent del que es mou als Estats Units.

Realment és cert, i és correcte, i és lògic i em felicito, que se suprimís COPLACO de Madrid i que es suprimís el gran Bilbao; com és cert —i me'n felicito— que es mantingués l'entitat metropolitana de Barcelona. Per què? Perquè COPLACO i Bilbao eren òrgans desconcentrats del Ministerio, primer se'n deia de la Vivienda, i després de no sé què. No eren entitats autònomes, primer. Les presidia el governador civil —el governador civil—, no un alcalde electe i elegit entre tots els consellers... De passada, el president de la Corporació Metropolitana de Barcelona és elegit per unanimitat entre els consellers metropolitans, no té per què ser l'Alcalde de Barcelona, i és elegit per unanimitat, fins i tot pels consellers metropolitans de Convergència i Unió.

Bé, aquestes àrees metropolitanes de Bilbao i de Madrid, les presidia el governador civil. I després de la democràcia les continuava presidint el governador civil. Per tant, suprimides, evidentment —evidentment.

Tercer : no hi participaven els ajuntaments. En la nostra hi participen els ajuntaments.

Era elemental que se suprimís, era elemental —no cal tornar a les comparacions amb Madrid— : Madrid té 600 quilòmetres

quadrats, un sol municipi, no necessita una entitat metropolitana, perquè ja la té, ja ho és; els 600 quilòmetres quadrats de Madrid i 3.000.000 d'habitants és un municipi; per què ha de crear una àrea metropolitana? Per què l'ha de crear? Barcelona, hem mantingut i volem que sigui així, que es mantinguin els vint-i-set municipis i, per tant, creiem convenient, en aquest cas, una àrea metropolitana. El tema d'Euskadi és molt més complicat —com vostès saben molt bé—, perquè es juga amb el tema de les províncies, territoris històrics, etcètera.

Bé, les esmenes que proposem —ho repeteixo un cop més— són les que fan referència a l'oferta, suposo que darrera, perquè ja no tindrà més paraules, perquè no queden més esmenes; la darrera vegada que fem l'oferta de consens.

Nosaltres hem estat dos dies defensant —creiem que amb arguments prou sòlids, polítics i de gestió— la conveniència d'un sol àmbit metropolità, no de dues agències, cinc mancomunitats, etcètera. Però nosaltres no ens tanquem en un àmbit de vint-i-set municipis —ho hem dit en aquesta sala, ho vam dir a la Comissió, ho vam dir a la Ponència, i ho va dir el President de la Corporació i el President de la Generalitat— : no ens tanquem en un àmbit de vint-i-set municipis; creem la comissió que nosaltres proposem amb aquesta esmena, presidida per un conseller de la Generalitat, i estudiem acuradament si aquesta entitat metropolitana nova ha de ser més àmplia o ha de ser més petita, si han de ser no vint-i-set sinó cinquanta, o si han de ser no vint-i-set, sinó quinze; estudiem-ho conjuntament, negociem-ho i pactem-ho, i solucionem temes de frontera, que hi són, que és veritat! Que Montgat i Tiana siguin metropolitans o no, ho hem de decidir, però, ull!, atenció! : ho hem de decidir escoltant què diu Montgat i què diu Tiana, que són els més interessats; escoltem-ho i decidim-ho; i qui diu això, diu Cerdanyola, diu Sant Cugat, diu Ripollet o diu si Martorell sí o no i si el Baix Llobregat és un o diversos. Per tant, a partir del que nosaltres creiem seriosament que és una entitat metropolitana —ho repeteixo—, discutim, oferim, pactem consensuem l'àmbit.

Competències : exactament igual —i no m'agradaria entrar en l'aroma dels mosquits—; però sí que hem de reafirmar clarament que s'han utilitzat arguments, jo crec que accessoris, i que no van al fons de l'assumpte. I ho vaig dir : de quines de les competències o de les activitats que està fent avui l'entitat metropolitana hem de discutir si sobren o no sobren, si les hem de treure o si no les hem de treure, si han de passar a la Generalitat, si han de passar a les comarques, si han de passar als municipis : pactem-ho; estem disposats a pactar-ho; hem arribat a fer una mancomunitat, però a través d'aquest pacte. I aquesta mancomunitat que hem fet, ho hem dit : limitem-nos, de moment, a aquestes competències, ja en parlarem de les altres. Per què no es pot fer això amb una llei? Per què es pot fer amb una mancomunitat i no es pot fer amb una llei? Aquesta Comissió, presidida per un conseller de la Generalitat, que negociem, que pactem, que delimitem aquestes competències. I a partir de què? No a partir de criteris institucionals, sinó a partir de criteris de servei. Com és millor que cada una d'aquestes competències que s'ha de discutir es gestionarà? Des d'aquí, des d'aquí o des d'aquí; mai amb aquest sentit de propietat institucional que aquesta competència és meua o és teua, a partir del pacte i de la voluntat de servei al ciutadà, que és el que hem de treballar i hem d'assolir tots plegats.

I el mateix quant a l'estructura comarcal relacionada amb l'àmbit metropolità, que —ho repeteixo, ho he dit sempre— és el tema més difícil. Jo, ahir, per casualitat, era a Montjuïc, i ahir que era un dia netíssim —devia funcionar el medi ambient, no sé si de la Generalitat o metropolità—, el dia era magnífic, i des de Montjuïc es veia tot el pla de Barcelona; o un altre exercici molt maco, que és pujar a Sant Ramon, a Sant Boi —els que hem vist la *Ciutat Cremada* recordaran un aplec en una ermita, és l'ermita de Sant Ramon, a Sant Boi—, pujar allà dalt i veure tot el pla. És evident que el tema de com unes comarques lliguen dins d'aquest conjunt de cases, de mitgeres, de sostres i de teulades, és un tema difícil, és un tema molt difícil, jo crec que és el més seriós de tots, i és el que fins i tot els especialistes s'ho plantegen. Però, escolti, avui ni en parlem; avui diem : «bé, quan es parli de les comarques, ja parlarem d'això». Molt bé, doncs, no fem una cotilla, no fem una cotilla i parlem d'aquestes comarques, però parlem-ne seriosament, parlem-ne seriosament i trobem una sortida a aquest greu problema.

Per tant, doncs, per última vegada —o per darrera vegada, per boca meua—, oferim aquestes tres propostes de consens, que creiem que som bones, que creiem que ens podrien donar una solució a un greu problema que tenim, que és el de la integració de l'àmbit metropolità en el conjunt de l'ordenació territorial de Catalunya.

I a Barcelona ho hem fet. A Barcelona, abans del final del mandat anterior municipal, estàvem a punt d'aprovar la distribució de Barcelona en districtes, i l'aprovació d'uns reglaments de participació i descentralització ciutadana. I ho vam congelar. Ho vam congelar perquè la majoria del Govern de l'Ajuntament de Barcelona vam veure que no hi havia consens, que no hi havia unanimitat, que estàvem en plena fúria electoral. Vam dir : «congelem-ho, congelem-ho, deixem-ho per al proper mandat», i es va congelar. I va venir el proper mandat, i vam tornar a parlar, i vam tornar a negociar, i vam acabar per definir, per unanimitat i per consens, que uns deu districtes, que, evidentment, no eren ni els del PSUC, ni els de Coalició Popular, en aquell moment, ni els dels socialistes, ni els de Convergència, però els vam consensuar, i vam fer una divisió territorial amb deu districtes a Barcelona, per unanimitat, assumida per tots, que ja està funcionant i que en té per anys de durada. I això esperem. I després han vingut els reglaments de participació i els reglaments de descentralització, i exactament el mateix : es van aturar, es van tornar a negociar, es van tornar a presentar, fins que han sortit per unanimitat dels quatre grups presents a l'Ajuntament.

I la carta municipal que estem treballant serà igual, serà igual . I no tirarem endavant una carta municipal de Barcelona per proposar al Govern o al Parlament si no hi ha consens de tots els grups polítics presents en el futur nou Ajuntament de Barcelona, perquè és la forma correcta de fer unes normatives, unes lleis, en aquest cas, unes disposicions municipals que responguin a criteris de voluntat global de ciutat, no sectari, no partidista, i que responguin i que siguin bons instruments per al futur per governar les ciutats, les entitats metropolitanes o les nacions, mani qui mani en funció dels esdeveniments electorals. Però, és clar, per això es necessita que la majoria tingui ganes de pactar, perquè, realment, les minories, per molts esforços que vulguin, no poden forçar un pacte; són les majories

que han d'estar disposades al pacte, són les majories que han d'estar disposades a arribar a cedir per arribar a un consens. Sempre que la majoria vol, hi ha pacte. Sempre que la majoria no ho vol, no hi ha pacte. Evidentment, les minories a vegades volen i a vegades no volen, i a vegades ho aconsegueixen i a vegades no ho aconsegueixen, però sempre que la majoria vol hi ha pacte, i sempre que la majoria no ho vol, no hi ha pacte.

Realment, creiem que el millor exemple que hi havia a Catalunya de col·laboració institucional s'està trencant; el millor exemple que hi havia a Catalunya de col·laboració institucional. Quan, a vegades, les institucions o les administracions donem la sensació que ens barallem per coses que no tenen cap importància, i a vegades per coses que tenen importància instrumentalitzem les institucions, en l'àmbit metropolità s'està donant un exemple de com, ajuntaments veïns, ajuntaments que tenen deutes històrics entre ells —perquè hi ha deutes històrics entre Barcelona i l'Hospitalet, i el Prat—, hi ha deutes històrics, però saben trobar-se, han sabut trobar-se i treballar junts en una taula, entendre's, negociar, treballar conjuntament, perquè saben que al mateix temps que estan treballant per Barcelona o per l'Hospitalet o per Badalona o per Sant Vicenç dels Horts estan treballant, conjuntament, per tots plegats pels ciutadans, per les ciutadanes de Catalunya.

I aquest millor exemple, que està funcionant, que funciona, que el Consell Metropolità és un exemple de com es discuteixen els assumptes, però s'arriba a pactes i a consens, mai territorials enfrontaments, mai enfrontaments institucionals, mai, s'han acabat les baralles entre municipis, s'ha acabat la por, que Barcelona fa por a no sé quins municipis, s'ha acabat, això; s'ha acabat des que la democràcia és en el govern metropolità. Bé, aquest exemple, que jo personalment crec que era un exemple que podia servir per a les comarques, perquè les comarques tindran aquest problema: les comarques tindran el problema que municipis barallats històricament entre ells, de Vilassar de Dalt i de Mar i Premià de Dalt i de Mar i totes aquestes coses, municipis barallats històricament entre ells podien aprendre de l'alt funcionament democràtic de l'entitat metropolitana per constituir la comarca; en comptes de posar-ho com a exemple, ho posem com a culpa i ens la carreguem. Allà vostès amb la seva responsabilitat.

Jo acabo, senyor President, senyores i senyors diputats, amb la confiança que igual que vaig venir a aquest Parlament a discutir l'ordenació territorial de Catalunya —i aquest va ser el principal objectiu que aquest Diputat vingués a aquesta sala—, espero tornar ben aviat, abans d'un any, per tornar a discutir l'ordenació territorial de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Parnal ha començat la seva intervenció amb aquesta agrupació d'esmenes, fent una referència a models de dret comparat que, previsiblement, ell atribuïa com a línia que seguia la Proposició de Llei que estem aquí debatent, i, concretament, feia referència als models d'Estats Units. Certament això no es correspon amb les meves paraules; jo he fet una menció al model americà com a exemple de diversitat de maneres d'organitzar el fenomen metropolità,

de la mateixa manera que he fet una referència a França, que he fet una referència a Anglaterra, una referència a Itàlia i, també, a la República Federal Alemanya. Tot això ens demostra que hi ha sistemes diferents d'organitzar el fenomen metropolità, i, per tant, tots ells són legítims, tots ells són vàlids i tots ells han de guardar una coherència en el conjunt del territori en què estan incardinats, i és precisament aquí on hi ha el punt de discrepància fonamental entre el model territorial que defensa el Grup Socialista i el model territorial que defensa el nostre Grup parlamentari. I és aquí on, en aquests moments, es produeix la gran divergència que fa difícil que, en aquests moments, encaixi un model amb l'altre: un model basat en municipis i comarques amb un altre que, fonamentalment, pivota sobre un gran organisme administratiu a l'entorn de Barcelona i la seva àrea d'influència directa.

Ha fet referència el senyor Parnal al tema de COPLACO i el gran Bilbao; certament, jo ja he dit abans que no teníem res a veure, des del punt de vista de naturalesa jurídica, amb aquestes dues entitats, com tampoc ho tenia el gran València, tampoc tenia res a veure amb la Corporació Metropolitana de Barcelona, quant al punt de vista de naturalesa jurídica, però, en canvi, sí que tenia molt a veure des del punt de vista de funcions, de funcionalitat en el tema de l'urbanisme, que era l'única i exclusiva funció que tenien el gran Bilbao, COPLACO i el gran València, la funció de l'urbanisme. I que, precisament, la solució que s'ha donat a aquest tema ha estat una solució en la línia del que es proposa aquí, en el tema de l'urbanisme, a grans trets. Concretament, el tema de COPLACO ha passat a dependre dels municipis, el tema del planejament urbanístic a nivell municipal i normes de coordinació a la Comunitat Autònoma de Madrid. En el tema de Bilbao, tots els municipis, sense cap mena de normes de coordinació; en el tema de València, en els municipis i normes de coordinació del Govern de la Generalitat Valenciana.

Per tant, aquest és un tema que crec que és bo que surti aquí i que se'n faci menció, perquè ens dona punts de referència de com s'actua en altres zones del territori i per governs, concretament, socialistes.

L'oferta de consens que el senyor Parnal deia —i repetia una vegada més, deia ell—, doncs, bé, és simplement repetir el que hi ha escrit en els textos en aquests moments, el que fins fa poc no s'havia mencionat en Ponència ni en els treballs de Ponència i que, per tant, aquesta és una opinió que mereix tots els respectes, però que, en tot cas, va en la línia del que deia fa un moment, va en la línia d'un model territorial diferent al model territorial que defensa el nostre Grup parlamentari, en el qual, lògicament, com deia abans, el nostre Grup parlamentari entén que els municipis han de ser els principals protagonistes de la resposta al fenomen metropolità quant als serveis immediats als ciutadans, recolzats per dues entitats administratives, dues entitats funcionals com les de les que aquí s'ha parlat i, reforçat sobretot, per les comarques, les comarques, que tindran una gran importància, que en el futur jugaran un paper cabdal en el conjunt del territori de Catalunya i també cabdal a l'entorn del fenomen metropolità. Concretament, la comarca del Barcelonès amb els límits actuals, que no vol dir els límits futurs; la comarca del Barcelonès pot experimentar, lògicament, variacions substancials, pot experimentar, lògicament, variacions substancials. Els límits actuals comporta que co-

mprengui una població de l'ordre dels 2.500.000 d'habitants, que representen el 42% de la població de Catalunya.

Per tant, partint d'aquest fet que ja és aquí, que és evident, i partint també de la hipòtesi que les mateixes comarques entren en un procés de transformació que, amb el temps, pot arribar a ser tan important com els mateixos elements interessats, és a dir, els mateixos municipis i comarques vulguin, és a dir, aquí no hi ha limitacions, sinó que, tan sols, hi haurà el referèndum final sempre d'aquesta Cambra.

Llavors, aquí, entra un procés que pot portar a solucions com les que abans experimentava i deia el senyor Parnal. En aquesta línia, per tant, tenint en compte que, com deia fa un moment, el nostre model territorial no pot, en aquests moments, lligar amb un plantejament com el que manté el Grup Socialista, és el motiu pel qual el nostre Grup parlamentari votarà en contra d'aquestes esmenes al text de la Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara ja sotmetre a votació aquesta esmena. Concretament la 134, l'addició d'aquest nou article.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 134 ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Passem ja a la defensa de les esmenes corresponents, l'única que resta, a la Disposició Addicional Primera, l'esmena 135 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El senyor Maties Vives, per defensar aquesta esmena, té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Conjuntament la 135 i la 141.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. VIVES : Bé, la Disposició Addicional Primera d'aquesta Proposició de Llei declara extingida l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona, creada per Decret 5/74, del 24 d'agost. Naturalment, a aquestes alçades del debat, proposar que això no fos així semblaria quelcom d'absurd. Per què plantejem, per tant, la supressió d'aquesta Disposició Addicional, i paral·lelament la modificació de la Disposició Addicional Segona? Ho fem perquè en la mateixa Proposició de Llei, en la Disposició Final Segona es diu que queda derogat aquest decret, és a dir, la voluntat de Convergència i Unió de fer desaparèixer la Corporació Metropolitana de Barcelona és tan gran que ho col·loca en dues disposicions finals, no només en una, sinó en dues. En una primera diu : «Queda extingit això», i en una segona : «Queda derogat el Decret», és a dir que, per si no queda clar, ho expliquem dues vegades.

Bé, a nosaltres ens sembla que el lògic, el coherent, amb el que no estem d'acord, però que, en qualsevol cas, fóra coherent amb el text, fóra derogar el Decret 5/74, cosa que es fa en la Disposició Final, i paral·lelament preveure què succeirà en tot el període intermedi, tot el període transitori fins que la Comissió Mixta de Transferències acabi els seus treballs, col·locant sobre l'organigrama de Catalunya els diferents serveis que, en aquells moments, són a mans de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

És precisament per això, i per evitar aquest absurd de declarar derogat el Decret i, per l'altra, extingida l'Entitat Metropolitana de Barcelona, que ens plantejem la supressió d'aquesta Disposició Addicional, respectant, lògicament, la derogació del Decret 5/74, de forma plenament coherent amb el conjunt del text de la Proposició de Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. El nostre Grup parlamentari entén que, de la forma que està redactada la Proposició de Llei, queda una redacció molt més clara del tema. Tinguin en compte, de totes maneres, que la menció de derogació expressa del decret es va introduir en Comissió, això és cert, i que respon a una esmena del PSUC, concretament, i també respon a un Dictamen emès pel Consell Consultiu referent al Projecte de Llei de Transports, en què feia una sèrie de referències a la derogació expressa del Decret de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Entenem, per tant, que els dos elements no són contraris, es reforcen un a l'altre, i, per tant, el nostre Grup parlamentari votaria en contra de l'esmena que proposa el PSUC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Donem, per tant, per defensada aquesta esmena. Correspon la votació.

Votació d'aquesta esmena 135.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 135 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Correspondria ara votar el text del Dictamen, ja que l'única esmena, la 139, aquesta Presidència entén que ha decaigut; es refereix una altra vegada al tema de l'entitat metropolitana. Per tant, havent decaigut aquesta 139, correspon ara la votació del text del Dictamen de la Disposició Addicional Primera.

Vots a favor del text del Dictamen de la Disposició Addicional Primera, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de la Disposició Addicional Primera ha estat aprovat per 64 vots a favor, 29 en contra i 6 abstencions.

Correspon votar ara les esmenes corresponents a la Disposició Addicional Segona. La primera d'elles és la 141, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya : hi ha un aspecte que hauria decaigut, però no la totalitat d'aquesta esmena; per tant, correspon votar-la.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 141 ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions... perdonin : 6 abstencions.

Les esmenes 142 i 143, aquesta Presidència estima que haurien decaigut (*Pausa.*); hi estem d'acord. Per tant, correspon votar el text del Dictamen de la Disposició Addicional Segona.

Vots a favor del text del Dictamen de la Disposició Addicional Segona, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Segona ha estat aprovada per 64 vots a favor, 29 en contra i 6 abstencions.

Disposició Addicional Tercera, text del Dictamen.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Tercera ha estat aprovada per 64 vots a favor, 24 en contra i 11 abstencions.

Correspon ara passar a la Disposició Addicional Quarta. La primera esmena és l'esmena 145; aquesta Presidència té a mans una esmena transaccional i demana a la Il·lustre Secretària que tingui l'amabilitat de llegir-la.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmenes transaccionals que proposa el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana entre el text del Dictamen i les esmenes del Grup parlamentari del PSU números 145, a la Disposició Addicional Quarta, i 153, a la Disposició Transitòria Primera.

A la Disposició Addicional Quarta, apartat 1, afegir al final, després de «decret» : «Pel que fa a les competències urbanístiques de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona, el decret de transferència no podrà ésser dictat mentre no s'hagin constituït els consells comarcals a totes les comarques que inclouen municipis integrats en l'entitat esmentada.»

A la Disposició Transitòria Primera, apartats 1 i 2 : «1. Mentre no seran constituïts els consells comarcals a totes les comarques que inclouen municipis integrats en l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona i no seran elaborats els plans d'ordenació a què es refereix l'article 7.4, continua en vigor el Pla General Metropolità, amb les modificacions acordades, fins a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, i l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona exerceix transitòriament les competències de planejament que fins ara li corresponen.

»2. Les altres competències d'execució i gestió urbanístiques que corresponen.» Barcelona, 31 de març de 1987.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Hi ha algun inconvenient perquè es tramitin aquestes transaccionals? (*Pausa.*) No havent-hi cap inconvenient, aquesta Presidència ofereix un torn a favor d'aquestes. Per fer el torn a favor, té la paraula el Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, primerament, jo voldria agrair a tots els grups parlamentaris que hagin permès la tramitació d'aquesta esmena transaccional, i molt especialment al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que ha acceptat retirar les seves esmenes 145 i 153 per fer possible aquesta tramitació.

Bé, jo voldria, primerament, deixar clar que l'objectiu de l'esmena no és en absolut polític. És una esmena neutra; bàsicament es refereix a una qüestió tècnica, que és la que intenta de resoldre, i jo crec, doncs, que seria avantatjós per a tothom —i sobretot per als ciutadans— que aquestes dues esmenes fossin aprovades. Aquestes esmenes no afecten en absolut —com deia— el contingut bàsic de la Llei, però jo crec que hi ha una sèrie d'arguments, que ara vaig a detallar, que justificarien la seva aprovació.

Primerament, jo crec que aquestes esmenes eviten una irracionalitat de la Llei, ja que és irracional provocar una situació d'interinitat com la que es produirà entre el moment de la desa-

parició de la Corporació Metropolitana i el moment de la constitució dels consells comarcals. És a dir, estarem en una situació intermèdia, que no sabem quant temps durarà, que no durarà gaire temps, però que provocarà, forçosament, una desorientació. Tots sabem com són de delicades en matèria d'urbanisme les situacions d'interinitat; les situacions d'interinitat poden generar abusos, poden generar també una retracció, almenys temporal, d'inversions —inversions desitjables, s'entén— i, segur, segur que generen sempre confusió, complicació administrativa i dificultat per als ciutadans.

En segon lloc, aquestes esmenes millorarien el clima d'apassionament, de confrontació que s'ha creat a propòsit d'aquesta Llei. En efecte, disminuirien almenys la impressió que tenen molts —amb raó o sense— que aquesta Llei no solament és una lluita pel poder, sinó també una mena d'ajust de comptes, car si bé les esmenes no modificarien res en la qüestió del poder, jo crec que sí que treurien, almenys parcialment, el mal gust que hi ha, que sigui qüestió —ja dic, amb raó o sense— d'un ajust de comptes.

Aquestes esmenes evitarien també tot procés d'intencions —malèvol, segurament— a la Generalitat respecte a les seves possibles intervencions en matèria urbanística, en un futur immediat. D'acord amb les esmenes, la Generalitat no interviendria més enllà de les seves competències definitives, les que li són pròpies, les que continuaran existint després del període d'interinitat.

En fi, les esmenes deixarien clara la voluntat de donar la màxima autonomia als municipis; ara, per exemple, caldrà votar precipitadament, segurament, l'extensió de les competències dels municipis de més de 50.000 habitants, i, tot això, per evitar possibles suspicàcies (*remor de veus*).

Les esmenes deixarien clara també la voluntat de donar de debò competències urbanístiques a les comarques, tal com preveu la Llei aprovada per aquest Parlament, perquè tampoc s'entén massa que, si han de tenir competències urbanístiques, creem una situació provisional abans de donar-les-hi. D'aquesta manera, quedaria clar que es té la intenció que una part de les competències urbanístiques de la Corporació Metropolitana passessin a les comarques.

En fi —i això ens sembla important, també—, l'aprovació de les esmenes deixaria clar que la Llei no s'ha fet —i em sembla que és així— perquè es jutgés dolenta la gestió urbanística de la Corporació, perquè jo crec que, objectivament, cal reconèixer que aquesta gestió ha estat positiva, i almenys al nostre Grup ens és molt plaent aquí de dir-ho.

En fi, em sembla, senyores i senyors diputats, perdonin la immodèstia, que els arguments que donem el nostre Grup a favor d'aquesta esmena, d'aquestes dues esmenes, són bons. Confio, doncs, que els he convençut, però ja sé bé prou —s'ha dit aquí moltes vegades— que una cosa és convèncer de la bondat dels arguments i una altra cosa és persuadir sobre el vot. De tota manera, he pujat a aquesta tribuna sense cap esperança sobre el vot, però amb l'esperança d'almenys convèncer-los; si els he convençut, ja en tinc prou.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. En l'anàlisi d'elements posteriors a aquesta Proposició de Llei, les situacions —per ser més exactes— posteriors a aquesta Proposició de Llei, que el nostre Grup parlamentari al seu dia va fer amb el Grup del PSU, no va detectar precisament que es pogués produir una situació com la que el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula plantejava. I no ho va detectar perquè la Proposició de Llei manté una sèrie de previsions que fan que no es produeixin aquestes situacions de buit, o aquestes situacions, diguéssim, de poca operativitat tècnica a què el senyor Diputat feia referència. Concretament, la Proposició de Llei, en la seva Disposició Transitòria Primera, diu textualment : «Mentre no seran elaborats els plans d'ordenació a què es refereix l'article 7.4, continua en vigor el Pla General Metropolità, amb les modificacions acordades, fins a l'entrada en vigor d'aquesta Llei».

Lògicament, aquest Pla General Metropolità serà executat i serà aplicat —i gestionat, per tant—, per dues entitats, possiblement, per dues línies d'actuació : una seran els municipis, que recuperen les seves competències en urbanisme, i, per tant, ells poden executar i gestionar el Pla en el seu àmbit estrictament territorial; una altra possibilitat és la d'arribar a mecanismes d'interrelació municipal —per exemple, s'ha parlat, més d'una vegada s'ha parlat d'una possible mancomunitat, per actuar en segons quins tipus d'infraestructures, en segons quins tipus d'infraestructures. També és cert que, per gestionar el Pla General Metropolità, ja avui la Corporació Metropolitana —abans hi he fet referència en una anterior intervenció— no té capacitat suficient com per poder gestionar-la tota, perquè excedeix les seves competències, i, per tant, la Corporació Metropolitana el que fa és d'impulsora, el que fa és de promotora, i ha d'anar a buscar, a cercar el concurs de les altres administracions públiques —concretament, Generalitat i Estat— per actuar, com pot ser el cas del Segon Cinturó, per exemple, un d'ells, no?

És a dir, que aquestes situacions que ens plantejava el Molt Honorable senyor Barrera, Heribert Barrera, nosaltres creiem que no es donen; que, a més a més, tenint en compte la voluntat manifestada per part del nostre Grup parlamentari d'estudiar en profunditat, i avançar en profunditat cap a un major protagonisme dels ajuntaments, amb l'aprovació dels elements de planificació subsegüents a plans generals, tot això comporta que no es produeixi cap buit, ni que es produeixi cap desapoderament, tot al contrari. Per tant, els ajuntaments adquireixen un protagonisme cabdal i, per tant, entenem que no fa falta admetre aquesta esmena que pretén una finalitat que l'entenem ja coberta per altres mecanismes.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon, ja que totes les altres esmenes han estat defensades, sotmetre a votació aquesta esmena 145, és a dir, la transaccional corresponent a la 145, que correspon a aquesta Disposició Addicional Quarta, ja que l'altra part correspondrà votar-la quan votem el text corresponent.

Per tant, esmena 145, transaccionada per Esquerra.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

Correspon ara la votació de l'esmena 148, del Grup parlamentari Socialista.

Esmena 148, del Grup parlamentari Socialista. Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 148, del Grup Socialista, ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions.

Com que l'esmena 151 aquesta Presidència considera que ha decaigut, correspondria votar ja —i correspon votar— el text del Dictamen de la Disposició Addicional Quarta, ja que l'esmena que ve a continuació és una nova disposició, i la votarem a continuació.

Per tant, text del Dictamen de la Disposició Addicional Quarta.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Quarta ha estat aprovada per 62 vots a favor, 26 en contra i 15 abstencions.

Correspon ara l'esmena 152, a una nova disposició addicional, que presenta el Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta nova disposició de l'esmena 152 ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions.

Passem ja a la Disposició Transitòria Primera. Les esmenes han estat totes defensades i, per tant, correspon la seva votació. La primera d'elles és la 153, que recordin que ha estat transaccionada, i, per tant, sotmetriem a la consideració de les senyores i els senyors diputats l'esmena transaccional corresponent a l'esmena retirada, 153.

(Remor de veus.)

Sí, l'esmena 153, quan abans hem defensat la transaccional, corresponia a dues esmenes, que eren la 145 i la 153. Aleshores, abans hem votat la corresponent a la 145, i ara votem la corresponent a la 153, a aquesta Disposició Transitòria Primera.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

Correspon la votació de l'esmena 154, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions.

L'esmena 159 també ha decaigut. Correspon votar ara, en tot cas, l'esmena 160.

Vots a favor de l'esmena 160, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 6 abstencions.

Text del Dictamen de la Disposició Transitòria Primera.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de la Disposició Transitòria Primera ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 en contra i 11 abstencions.

La Disposició Transitòria Segona té una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; en té dues, a aquesta Disposició Segona. Per fer-ho, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Maties Vives, que la defensarà tot seguit.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, conjuntament les dues esmenes. Bé, la primera, la 161, és una esmena purament tècnica que intenta introduir una cautela en la Llei, que és que, quan la Disposició Addicional Quarta parla que les propostes de la comissió mixta han d'estar enllestides en sis mesos, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, això entra en una certa contradicció o, si més no, es pot produir un cert buit, si observem que la Transitòria Segona diu que, mentre no es produeixin les transferències, etcètera, l'«Entitat Metropolitana de Barcelona administra transitòriament els seus serveis». És clar, la pregunta que es fa el nostre Grup parlamentari és què passa, què passaria, si en el termini aquest de sis mesos, no s'han constituït aquests ens metropolitans, que hem creat amb aquesta Llei.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

En conseqüència, per tal d'evitar que això es pugui produir, el que proposem és que es digui que «mentre no es produeixin les transferències», correcte, d'acord amb el text, i, al mateix temps : «no es constitueixin les entitats metropolitanes que regula aquesta Llei», etcètera; és a dir, com a mecanisme cautelar per tal de fer possible evitar, si podem, que es produeixi un cert buit de poder, o un buit, en aquest cas, no tant de poder com de prestació de serveis.

I, finalment, l'esmena 163, en la qual proposem la supressió de l'apartat segon, que és un apartat introduït en Comissió, aquest apartat segon de la Disposició Transitòria Segona, en la qual es diu que l'Entitat Metropolitana de Barcelona «s'ha de limitar a la realització de les actuacions estrictament necessàries per garantir el normal desenvolupament dels serveis existents», i, a continuació, se'ls col·loca una mesura cautelar, des del nostre punt de vista inadmissible, que és el fet que el Conseller de Governació «vigilarà totes i cadascuna de les decisions de la Corporació Metropolitana de Barcelona en aquest període», per tal que no puguin afectar una sèrie d'elements, com són relació de llocs de treball, formalització d'operacions de crèdit i realització d'inversions que signifiquin l'ampliació dels serveis. Entenem que aquesta mesura —la mesura tutelar— és absolutament inadmissible, que en qualsevol cas els acords que pugui prendre en aquest període transitori la Corporació Metropolitana de Barcelona han de ser entre la Corporació i els ens locals, que la voluntarietat dels ajuntaments en relació amb aquest tema ha de ser suficient com per impedir que es produeixin aquest tipus de coses, si els ajuntaments, realment, ho desitgen, i que, en definitiva, per tant, la tutela és una tutela que, des del nostre punt de vista, és inadmissible, tant en el conjunt del contingut d'aquesta Proposició de Llei, aviat Llei, com en el que es desprèn de la legislació bàsica en matèria de règim local i, bàsicament, el principi d'autonomia

dels ens locals, en aquest cas, ajuntaments.

Per tant, dues esmenes : la primera, cautelar, a fi i efecte que no es produeixi aquest buit en la prestació de serveis; la segona, per entendre que aquesta incorporació feta en Comissió, de necessitat d'autorització prèvia del Conseller de Governació per modificar la relació de llocs de treball o per realitzar inversions, és absolutament innecessària i afecta, jo diria que de manera clara i nítida, l'autonomia local dels municipis que configuren l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Amb referència a la primera de les esmenes defensades pel Diputat Illustre senyor Maties Vives, val a dir que les seves cauteles queden ja reflectides en el mateix text de la Proposició de Llei, concretament en la Disposició Addicional Primera, apartat segon, quan diu que les entitats metropolitanes creades per aquesta Llei s'han de constituir en iniciar-se el procés de transferències a què es refereixen les Disposicions Addicionals Segona i Tercera. És a dir que, si no estan constituïdes, no es pot iniciar el procés de transferències i, per tant, aquesta cautela que el senyor Diputat volia introduir és sobrer, perquè no es pot produir en cap moment una situació de buit com la que ell mencionava.

Quant a la segona esmena, que és la que pretén suprimir l'apartat segon d'aquesta Disposició Transitòria Segona, doncs té, lògicament, una justificació molt clara, aquest apartat introduït en Comissió, que és la d'estar assenyalant quins són els límits d'actuació d'un ens que estarà en una situació extingida, diguéssim, com a tal ens, per tant provisional, totalment provisional, que serà només un ens gestor, res més, i en funció, precisament, d'aquestes situacions que jo mencionava, és on hem de trobar la lògica de la possible autorització —el que ahir deia «tutela»— del Conseller de Governació per a una sèrie de supòsits que aquí estan relacionats. Atès que aquest ens, com a tal, encara, com a ens gestor, estarà operant, i com a conseqüència d'aquestes operacions pot tenir algunes necessitats, aquestes necessitats poden ser autoritzades en funció, precisament, de l'autorització del Conseller de Governació, que tutelarà, certament, el fet que aquest ens de caràcter totalment gestor i provisional, doncs, no tingui una dimensió superior a la del seu moment conjuntural.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Anem ara... Tenint en compte que l'esmena 162 ha estat, no solament defensada, sinó que s'ha de considerar decaiguda, suposo, oi? Bé, doncs, podem ja passar a la votació de les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Ho podem fer conjuntament, senyor Maties Vives? *(Pausa.)* Bé, anem, doncs, a votar conjuntament... No. Algú demana... Bé, doncs, separatament.

Anem a votar, doncs, l'esmena 161, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 69 en contra i 5 abstencions.

Anem ara a l'altra esmena, l'esmena número 163.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions.

Votades les esmenes, ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquesta Disposició Transitòria Segona.

El punt primer d'aquesta Transitòria Segona, segons el text del Dictamen, és el que posem ara a votació.

Els qui hi siguin favorables que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició Transitòria Segona en el seu apartat primer ha obtingut la votació següent : 70 vots a favor, 24 en contra i 9 abstencions.

Ara, anem a l'apartat segon.

Els qui siguin favorables a aquest text, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'apartat segon de la Disposició Transitòria Segona ha estat aprovat per 66 vots a favor, 32 en contra i 5 abstencions.

Entrem ara a les Disposicions Finals. La Primera no tenia cap esmena, i la Segona i la Tercera en tenien, però s'han retirat. Per tant, totes tres no tenen esmenes, i podríem votar-les segons el text del Dictamen. Si ningú s'hi oposa, ho faríem conjuntament.

Bé, doncs, anem a sotmetre a votació, segons el text del Dictamen, les Disposicions Finals Primera, Segona i Tercera.

Els qui hi siguin favorables que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen de les tres Disposicions Finals ha estat aprovat per 75 vots a favor, 24 en contra i 5 abstencions.

Ara tenim l'Exposició de Motius. La 166 va ser retirada, i queda la 167, del Grup Socialista, i la 168, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Ambdues sembla que són parcialment decaigudes, però com que no ho són totalment...

(*L'I. Sr. Parpal s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PARPAL : De tota manera, es retira, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Es retira. Molt bé, gràcies. El senyor Maties Vives vol defensar el que no ha decaigut de la seva...?

El Sr. VIVES : No, senyor President. Molt em temo que el nostre text alternatiu no té res a veure amb el text que, finalment, ha aprovat la majoria d'aquesta Cambra. Per tant, retirarem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT : Retirada. Gràcies. (*Pausa.*) Anem, doncs, a la votació del text del Dictamen per a l'Exposició de Motius, el Títol i els subtítols.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen per a aquesta Exposició de

Motius, Títol i subtítol ha estat aprovat per 70 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions.

Debatut l'articulat i feta la votació, també, del Títol, tenint en compte el quòrum que necessita aquesta Llei, aquesta Presidència té el gust d'anunciar que la votació es farà aquesta tarda no abans de les sis de la tarda.

I, per ara, doncs, suspendrem la sessió per reprendre-la a dos quarts de cinc. (*L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.*) Perdó.

El Sr. ARMET : Sí, perdó, senyor President. Si no m'equivoco, el Reglament ens obliga a una hora fixada i no abans de les sis de la tarda... No és dir res, perquè, això, què vol dir? Que no entrariem en la nova Llei fins després de les sis? És a dir, exactament, què vol dir la Presidència? (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, evidentment, és tal com diu l'Illustre Diputat... Continuarem amb l'altre punt de l'ordre del dia, eh?, i després l'interrompем per fer aquesta votació i continuarem.

El Sr. ARMET : Sí, senyor President. A efectes de l'explicació de vot, vol dir que hi haurà una explicació de vot que es produirà al mig d'un debat de l'articulat d'una altra llei, que seria un fet insòlit en aquest Parlament? (*Llarga pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, reglamentàriament el que deia la Presidència és possible, però, com que sembla que es nota una certa estranyesa al voltant d'aquesta estructura del debat, prego els portaveus que tinguin la bondat d'acostar-se a la Presidència per aclarir-ho.

(*Se suspèn la sessió a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts de dues i vuit minuts.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, es reprèn la sessió. (*Pausa.*)

Convoquem la sessió, reprendrem la sessió a les cinc de la tarda i la votació serà a dos quarts de sis. Per tant, aquesta qüestió ja queda resolta.

Se suspèn la sessió fins a la tarda, a les cinc.

(*Són tres quarts de dues del migdia i nou minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Tal com hem anunciat al final de la reunió d'aquest matí, anem a sotmetre a una votació final, d'acord amb l'article 109.1 del nostre Reglament, el conjunt del text de la Proposició de Llei per la qual s'estableixen i regulen actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona i en les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa, votació que requereix el pronunciament favorable de la majoria absoluta de la Cambra. Són ara, exactament, dos quarts de sis i dos minuts i mig.

Els Il·lustres membres de la Cambra que estiguin d'acord amb aquest text, que facin el favor de llevar-se en peus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Proposició de Llei resta aprovada per 76 vots a favor, 37 en contra i 6 abstencions. La majoria absoluta, doncs, ha estat obtinguda.

Ara la Presidència donarà la paraula a les persones que, en representació dels seus grups, vulguin fer l'explicació de vot.

El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, des de l'escó, perquè la meua explicació serà molt breu. En el debat de l'esmena a la totalitat vam fixar ja la posició del nostre Grup i, pràcticament, doncs, no tenim res a afegir-hi. Hem votat, no solament favorablement la votació final, sinó que hem votat tots els articles del Dictamen amb una sola excepció. Nosaltres, tanmateix, hauríem volgut que aquesta Llei, tot i fent desaparèixer —per les raons que ja s'han considerat suficientment— la Corporació Metropolitana de Barcelona, hagués evitat crear situacions d'interinitat i hagués permès una continuïtat més clara en una tasca que ens sembla que, essencialment, en els aspectes importants ha estat positiva.

De totes maneres, ja que això no ha estat possible, hem intentat, amb una esmena transaccional presentada aquest matí mateix, marcar aquesta posició i lamentem —ho repeteixo— que no hagi estat adoptada, però això no ens ha impedit la votació final, ja que considerem, com deia i com havia dit al començament del debat, que hi havia unes raons essencials importants que feien que una Llei d'aquest tipus havia de ser aprovada pel nostre Parlament:

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors diputats, segurament després d'un debat tan intens com el que hi ha hagut a l'entorn, no només d'aquesta, sinó de les altres dues lleis, una explicació de vot corre el risc de caure en repetir arguments que ja has donat. Això no obstant, com diu normalment un important cantautor català quan surt a fer el bis al final de la seva actuació i comença sempre dient : «Havíem previst un altre text per si vostès eren tan amables...», doncs nosaltres havíem previst condensar el que ha estat la posició del Grup parlamentari del PSUC al llarg d'aquest debat en aquesta explicació de vot.

Hem votat «sí» en aquells articles que fora del context general de la Llei hi coincidíem; ens hem abstingut en aquells en què la nostra posició no podia ser altra en lògica amb les nostres esmenes i els nostres posicionaments polítics; hem votat «no» a la major part dels articles i hem votat «no» al conjunt de la Llei.

Hem votat «no» coherents amb un debat en el qual l'expressió més utilitzada, no només pel nostre Grup, sinó bàsicament per tots —no l'havia escoltat encara del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i l'he escoltat aquest matí—, és l'expressió : «irracionalitat». I hem volgut mantenir, al llarg del debat, una posició que, sense que la racionalitat sigui patrimoni de ningú, nosaltres entenem que era el que més s'esqueia fer en aquell moment al servei d'una única qüestió, que era els ciutadans que conformen l'àrea metropolitana de Barcelona.

Entenem que la Proposició de Llei, ara ja Llei, ha estat —i em permetran que els ho digui als senyors de la majoria— una fugida endavant cap al no-res, una fugida endavant cap al

no-res. Entenem que aquestes paraules, que jo aquest matí criticava, de parcelles de territori al servei d'un partit polític és, segurament, el que hi ha en el fons de la qüestió, en el fons del fons de la Llei que hem aprovat aquest matí.

El Grup parlamentari del PSUC entenia i entén que calia, per a l'àrea metropolitana de Barcelona, el disseny d'un únic ens metropolità. No compartíem l'immobilisme territorial ni l'immobilisme competencial, i enteníem que era possible modificar-ne l'àmbit territorial i reduir-ne les competències. Enteníem que un treball més generós, bàsicament de qui té la majoria en aquest Parlament, però també, per què no dir-ho, del qui té el Grup majoritari de l'oposició, hagués fet possible avançar cap a una comarcalització, en allò que fos possible, de l'actual Corporació Metropolitana de Barcelona; hagués fet possible avançar cap a un retorn competencial als municipis, en aquells temes que el fet de retornar-los als municipis no alterés ni la racionalitat, ni l'abaratiment de costos ni la millor prestació de serveis; hagués fet possible mantenir l'entitat metropolitana en els terrenys d'allò que era estrictament imprescindible, lògic, racional, coherent, tant en la realitat actual com en un futur esplèndid per a aquesta àrea de la qual estem tractant.

Entenem que la Llei el que fa és crear la disbauxa administrativa, entenem que el que fa la Llei és crear la multiplicació d'òrgans sobre un mateix territori, d'una forma poc clara, d'una forma que jo aquest matí qualificava d'híbrid, entre les agències i els ens metropolitans pròpiament dits, i que, en definitiva, el que fa la Llei és perjudicar la prestació dels serveis als ciutadans de Catalunya d'aquesta àrea territorial en concret.

Entenem que, fruit d'aquesta guerra de trinxeres, però no una guerra de trinxeres en el desert, trinxeres que, per la simple acció física dels elements que condicionen el territori en un desert es van modificant i es belluguen, amb independència de la voluntat dels homes que l'han construït, sinó una guerra de trinxeres, absolutament, en roca dura, absolutament inamovible, ens porta que avui —i tant de bo dintre de tres mesos puguem rectificar aquesta opinió—, avui, amb la Llei que hem aprovat, els primers perjudicats són els ciutadans de l'àrea metropolitana de Barcelona.

En qualsevol cas, aprovada la Llei, el Grup parlamentari del PSUC, no des de demà al matí sinó des de fa ja algunes setmanes enrere, el que cal fer és preveure aquest demà, el que cal fer és, en tot cas, continuar estimulants l'esperit d'una esmena transaccional, que el nostre Grup parlamentari ha deixat que es transaccionés amb esmenes del seu Grup, amb independència d'haver indicat ja als transaccionants que nosaltres no votaríem a favor de l'esmena. Algú s'ha estranyat d'això, nosaltres ho hem fet —i vull dir-ho sense cap mena de falsa modestia— per estricte comportament de cortesia parlamentària, perquè enteníem que ningú en aquesta Cambra, volíem que ningú en aquesta Cambra pogués dir que perquè el PSUC s'hi oposava no eren admeses a tràmit unes determinades esmenes transaccionals, tot i que enteníem que, després de dotze mesos de treball, portar esmenes transaccionals al Ple no era ni el millor exemple d'un treball que tots hem dit que ha estat rigorós, seriós, llarg i meditat, aprofundit, etcètera, tot i que enteníem que buscar la ubicació de les competències en matèria d'urbanisme ara, un cop aprovada la Llei, s'escau, en qualsevol cas, a altres àmbits, a altres marcs d'actuació política en línia amb el

que havíem comentat el divendres de la setmana passada, en el sentit que no només les comarques metropolitanes, sinó el conjunt de les comarques de Catalunya, puguin aprovar el seu planejament parcial, puguin, en definitiva, executar els plans generals amb competència exclusiva dels mateixos municipis.

El que desitja el nostre Grup parlamentari —i que quedi aquí la nostra voluntat— és que a partir d'ara la sanitat s'imposi, que la realitat social i econòmica d'una àrea tan important com la metropolitana de Barcelona és molt més dura que les lleis que pugui aprovar aquest Parlament i que, en qualsevol cas, l'esforç de tots plegats vagi adreçat, més enllà de «Corporació Metropolitana, sí, Corporació Metropolitana, no», al fet que aquests ciutadans no es vegin perjudicats en la prestació dels serveis.

Naturalment, si continua l'estratègia de la confrontació, si continuen els castells de focs, si continuen les guerres de campanars entre presidents de dues de les institucions més importants de Catalunya, la Generalitat i la Corporació Metropolitana de Barcelona, en línia amb el que ha estat fins aquí, aquest no serà el camí que haurem emprès; en qualsevol cas, tinguin per assegurat els presidents de tots dos organismes als quals jo m'estic referint que tindran, no al seu costat, sinó enfrontats, l'opinió, les voluntats, fins que no sigui possible la modificació de la voluntat ciutadana per part del Grup parlamentari del PSUC.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Curto té la paraula perquè parli en nom del Grup Popular.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, no sé si algun membre d'esta Cambra té la mateixa sensació que jo que est resultat d'avui ja es va produir fa un any, el mes de febrer del 86, quan se va constituir la Ponència. En qualsevol cas, l'abstenció en totes les votacions i la retirada de les nostres esmenes equivalents, com ja es va dir, al 43% del total que s'han reservat per a defensar davant el Ple, ha estat l'última decisió del Grup Popular en relació amb la Proposició de Llei relativa a la Corporació Metropolitana de Barcelona, i en estos moments ja Llei, que suprimeix aquesta Corporació Metropolitana, i a partir de quan la nostra presència i aportació, tant en Comissió com en Ponència, ha tingut caràcter permanent i participatiu, voldríem que ningú entengués esta decisió que vam prendre de retirar totes les esmenes com una actitud d'inhibició i d'indiferència —i tampoc de descortesia— perquè, precisament, és tot el contrari del que nosaltres hauríem volgut. Però l'expressió democràtica d'un sentiment de decepció i d'impotència ha condicionat, fonamentalment, les nostres actituds referides, sobretot pel clima polític que ha respirat i que ha presidit i que ha rodejat est tan important debat parlamentari. Decepció, per part nostra, per la incapacitat de no arribar a una solució satisfactòria i consensuada al fet metropolità, que diuen uns, o a la Corporació Metropolitana, que diem uns altres; impotència perquè, ni en treball, ni en concessions, ni en tolerància, ha sigut possible mantenir un acord —jo diria que ni tan sols iniciar-lo— entre diputats, entre grups parlamentaris o entre institucions afectades, que encara és més greu i lamentable. I afegeixo que desestimem totes aquelles motivacions que, encara que negades, han estat basades i fonamentades en la lluita de poders polítics i partidistes, expressats —implícitament i expressament— a través d'estes institucions i partits polítics implicats directament.

Però, independentment d'estes consideracions de caràcter general amb les quals es podrà estar d'acord o no, volem deixar constància en lo més elemental equilibri, imparcialitat i moderació de la nostra manifestació d'esperança davant del que ha estat un funest error pràctic i un funest error polític, perquè tenim lo convenciment que aquells municipis afectats sabran substituir los dèficits i lo buit que es deriva de l'entrada en vigor d'esta Llei amb actituds exemplars de treball, de convivència i de solidaritat, que, per pròpies, són menys exposades a desenganys, i com a mètode resulten l'aspiració col·lectiva de no decaure davant d'una dificultat que entre tots i democràticament —i ho repeteixo : democràticament— l'hem de fer circumstancial més que resolutiva.

Recordo perfectament les paraules del President de la Corporació Metropolitana de Barcelona en comparèixer davant de la Ponència, quan, referint-se als alcaldes dels municipis, va deixar per presentada la manifestació d'ofensa col·lectiva de la qual havien estat objecte estos alcaldes. Va afegir que el mal, moralment, ja s'havia produït per la simple insinuació de suprimir la Corporació, perquè independentment de qualsevol efecte posterior, de manera irreflexiva s'havia posat en dubte la capacitat, la gestió i el resultat de tot allò que havia fet i que guarda relació amb la Corporació Metropolitana de Barcelona.

En definitiva, senyores i senyors diputats, onze mesos per a concloure amb un espectacle típic de divisió com a signe de decadència, i, en resum, onze mesos també per a fer bona aquella amistosa manifestació que «nunca hemos corrido tanto para llegar a ningún sitio».

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, una altra llei bàsica sense consens polític, una altra llei bàsica sense consens institucional, aquesta darrera amb un objectiu : destruir una cosa que funcionava, i destruir una cosa que alcaldes que representen el 50% de la població de Catalunya volien mantenir.

Nosaltres hem votat «no» a la insolvència d'uns plantejaments aventurers i arriscats que no vénen avalats per cap estudi econòmic de les seves importants repercussions, pensant en els ciutadans. Nosaltres volem posar de manifest que en aquesta important Llei no s'ha trobat cap aval tècnic mínimament solvent a Catalunya, que pugui donar suport a les posicions manifestades pel Grup, i també manifestar que en aquesta Llei, novament, cap membre del Consell Executiu ni el seu President han pujat aquí a la tribuna per defensar les posicions. Perquè jo puc admetre que hi hagi posicions diferents, però les posicions diferents no s'admeten dient : «hi ha dos models d'organització territorial»; s'expliquen, es defensen, s'argumenten, es discuteixen. I, realment, la pregunta que ens resta a tots és : quines raons els han portat a vostès a fer el que han fet? I aquestes raons no han sortit al llarg de tot el debat.

Nosaltres hem votat que «no» al que significa de desconcert patrimonial, de gestió, de concerts en curs, de plans d'inversió que estan previstos per als quatre propers anys, que patiran una indefensió i un desconcert jurídic molt important amb l'aplicació d'aquesta Llei, perquè el mínim que podia fer el Consell Executiu era dir molt clarament i inequívocament que tots els compromisos econòmics, de convenis i de gestió els assu-

mia personalment en els seus pressupostos, cosa que no ha fet en cap moment.

Nosaltres hem dit «no» perquè volíem defensar la idea que la capital de Catalunya és Barcelona, una Barcelona junta amb vint-i-set municipis. Vaig explicar a bastament el que volia dir això, i avui aquí hi ha hagut aquest matí possiblement un fals debat, que és el debat de comparar àrees metropolitanes en el món; jo els dic avui, en aquests moments : parlin vostès d'algun continu urbà en el món occidental que no tingui una única unitat de gestió, com és el cas de Barcelona, el cas de continu urbà més clar, més definit, més inequívoc que tots ells tenen una unitat de gestió. Pensin vostès que han situat Barcelona a 98 quilòmetres quadrats, ciutat que només es pot comparar en aquests moments amb Bombai i Manila, ciutats, per tant, situades en altres òrbites, en altres lògiques, en altres densitats.

Per tant, hem dit «no» a tot el que pugui significar fragmentació, a tot el que pugui significar caos urbanístic, a tot el que pugui significar portes obertes a l'especulació i al desconcert, i a tot el que pugui significar un creixement incontrolat d'aquesta àrea, perquè això va en contra de Catalunya i del creixement de les comarques. És mentida l'afirmació que s'ha fet en els mitjans de comunicació que limitar el creixement de Barcelona anava a favor del rerapaís. Una Barcelona controlada democràticament, una Barcelona que lluita per la seva qualitat de vida, una Barcelona que lluita —lluita!— a favor de les desigualtats i, per tant, cada dia més, va fent ciutadans de primera a uns ciutadans que estan històricament castigats, és l'única garantia per al creixement de les nostres comarques. Qui no vagi per aquesta via, no està defensant les comarques de Catalunya : posició, per tant, interessada.

Hem dit nosaltres que «no» al plantejament d'una Barcelona disminuïda, que perd la seva vocació de bicapitalitat de l'Estat espanyol : Barcelona, capital de Catalunya; Barcelona, bicapital de l'Estat espanyol; Barcelona, gran capital del Mediterrani; Barcelona, epicentre entre València i Marsella del que és el gran focus d'irradiació del Mediterrani. Aquests conceptes polítics de primera magnitud avui han estat menystinguts aquí. Si la proporció de l'àrea metropolitana era de sis a quatre a favor de Madrid en superfície, avui la decisió del Consell Executiu ha situat aquesta relació de bicapitalitat a l'Estat espanyol en una proporció de : sis, Madrid; Barcelona, u.

Hem dit que «no» al trencament d'un model de llibertats confederal. Llibertat de tots els municipis per estar junts, amb els projectes que a Catalunya sempre han funcionat, que són els esquemes de tipus federal i confederal, que vol dir l'entesa entre tots. Per tant, trenquem el que és l'associació voluntària de municipis, i anem a mecanismes d'associació forçosa de municipis, que no tenen cap paral·lisme enlloc d'Europa. Per tant, fem un salt al buit molt important.

Hem dit que «no», nosaltres, a la desaparició de poder de gestió local. Avui, amb aquesta Llei, a Catalunya s'emfasitza que hi ha una pèrdua de poder local, i avui el senyor Ramon Camp ja ens parlava d'un conjunt de mancomunitats, de consorcis; és a dir, ens parlava de tot un conjunt de complexitats de figures, per fer exactament, diguem-ne, el mateix —no les ha dites pas totes, però, evidentment, l'aparició del consorci volia dir en detriment del que és el poder local i el pes del poder local a Catalunya.

Hem dit que «no» a la discriminació que suposava, no per a

la ciutat de Barcelona *stricto sensu*, sinó per als vint-i-sis municipis dels voltants de la ciutat de Barcelona, que no tenen base de fiscalitat, i que han estat els grans beneficiaris de la política de la Corporació, amb una relació d'aportació-inversions d'un 500%, i que ha permès la política més redistributiva que s'ha fet al llarg de tots aquests anys a nivell de Catalunya. I hem dit que «no» a aquests municipis que representen 1.300.000 habitants, i els hem dit als ciutadans de la ciutat de Barcelona, que, òbviament, volen sentir-se agermanats amb els municipis del costat i volen una ciutat... que en el seu conjunt de ciutats no hi hagi tantes diferències, també els hem dit que no, que estem perpetuant un sistema de diferència de ciutats, i de barreres urbanístiques importants.

Hem dit nosaltres que «no» que Barcelona i el seu fet metropolità quedés esborrat de les trenta-nou ciutats més importants del món, que al llindar del segle XX superaran els tres, tres milions i mig d'habitants, amb tots els avantatges que això representa, amb totes les rendes de situació, amb tots els elements positius d'estar al banc de dades de totes, de totes les decisions importants que es fan en el món. Amb una Llei que pot semblar poc important, i que és transcendental, hem situat la capital de Catalunya al marge de les trenta-nou ciutats més importants del món.

És evident que aquesta Llei és una llei important, com ho era la de comarques; ni més ni menys. Possiblement aquesta té una diferència : la dinàmica dels fets, crear unes lògiques de cara al futur; en el tema de les comarques, hi hauria una imposició de control territorial brutal, molt forta, clarament partidista, no pensada en absolut en el desenvolupament territorial de Catalunya i en el desenvolupament de les nostres comarques.

És per això que permetin-me senyors diputats que acabi dient : tots vostès recordaran que Pere III, l'any 1374, va crear les bases dels límits de l'expansió de la ciutat de Barcelona —vostès, que tots són homes cultes, suposo—; es va haver d'esperar molt anys, molts anys, 580 anys, perquè hi hagués l'enderrocament de les muralles de Barcelona —1854. El Molt Honorable President de la Generalitat, a les darreries del segle XX, tenia l'oportunitat històrica de donar la sortida adequada, la sortida democràtica, la sortida esperada a aquest gran fet; el senyor Jordi Pujol ha decidit tornar a posar muralles el 31 de març de 1987.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Camp. (*Remor de veus.*) Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CAMP i BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, certament, acabem d'aprovar una llei bàsica per a Catalunya, que conforma una part important de la nostra organització territorial, i aquesta és una llei que ve d'un resultat d'un treball previ, fet en ponència conjunta. Un treball previ d'un any, en el qual s'han de valorar molt seriosament les aportacions fetes, i també s'han de valorar molt seriosament els silencis produïts; s'han de valorar molt seriosament les presències físiques, s'han de valorar també molt seriosament les absències. (*Remor de veus.*)

La proposta que avui s'ha aprovat, la Llei que avui s'ha aprovat...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CAMP i BATALLA : ... dóna una sortida actualitzada al fet metropolità, que representa una sèrie de factors que estan emmarcats en la situació actual, factors que vénen determinats per una fórmula plenament democràtica, en funció de la vigència de la nostra Constitució i de l'Estatut, factor també que ve determinat per una proposta respectuosa amb l'autonomia municipal, en la qual el criteri de retornar competències als municipis, i, per tant, enfortir els municipis, ha estat un element cabdal, en el qual s'ha buscat una fórmula que afectés el menys possible el principi d'autonomia municipal, i aquesta fórmula precisament passa per una entitat metropolitana que representa una agrupació de municipis, però de caràcter específic, singular, que, per tant, no té clàusula genèrica que pugui anar desapoderant de competències els municipis, per la simple voluntat dels seus òrgans rectors.

Tercer factor és el de la coherència amb el conjunt de l'organització territorial de Catalunya : no hi ha irracionalitat, al contrari, la solució que es dóna al fenomen metropolità de Barcelona i del seu entorn és una solució coherent amb el conjunt de l'organització territorial de Catalunya, basada, com diu l'article 5 de l'Estatut, en municipis i comarques.

Quart factor, l'enfortiment de les institucions nacionals de Catalunya. La proposta que el nostre Grup parlamentari ha defensat en tot moment ha estat coherent amb aquest principi d'enfortiment de les institucions nacionals del nostre país.

Per tant, crec que el debat ha servit per clarificar una falsa controvèrsia, que pretenia confondre corporació i fet metropolità, una falsa controvèrsia que ens volia negar la possibilitat que el fet metropolità té fórmules diverses d'organització administrativa, i que la fórmula per la qual s'ha optat, per la qual aquest Parlament ha optat, és una fórmula legítima i correcta; podrà algú no estar-hi d'acord, però és una fórmula perfectament legítima, correcta, constitucional i estatutària, i així ho ha dictaminat el Consell Consultiu, entre altres.

Avui, amb la nova regulació que es dóna al fenomen metropolità, puc dir perfectament que no es produeix cap buit de serveis. S'ha volgut també mantenir una imatge en la qual venia a identificar-se desaparició de la CMB amb la situació de manca de prestació de serveis i, això, s'ha vist perfectament que no es produeix, que les dues entitats metropolitanes que es creen presten, en els dos elements bàsics, fonamentals, el transport i el tema del cicle hidrològic, cicle hidràulic, concretament, i tractament de residus, es produeix una continuació directa. Per al tema de l'urbanisme es reforça els municipis, es va a una solució similar a la que s'ha adoptat en altres indrets de l'Estat espanyol —per tant, perfectament coherent i correcte. Per al tema d'altres serveis de to menor, que fa un any i mig, fa dos anys, no es contemplaven i tot funcionava perfectament, que els municipis prestaven aquests serveis i no passava res de res, per a aquests serveis creats *in extremis* per la Corporació Metropolitana també es poden trobar solucions, i la mateixa Llei preveu perfectament solucions en la línia de les relacions intermunicipals.

Hem votat que «no» a la proposta que se'ns plantejava, a la proposta bàsicament socialista, perquè entenem que és una proposta continuista amb situacions ja superades i, per tant, també, podríem dir que és una proposta desfasada.

La seva proposta, que es contempla i es recull en la seva esmena a la totalitat, només ha obtingut els seus vots; el seu

consens, el consens del Grup Socialista, en aquest cas, podríem dir que és el consens de la solitud, perquè tan sols els seus vots van ser els que van coincidir amb la seva proposta. Perquè, siguem sincers, i això ha sortit al llarg del debat, els diversos grups parlamentaris —que no era el nostre : el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Popular, el Grup del PSUC, tots ells— han manifestat una voluntat clara de produir una modificació substancial de la Corporació Metropolitana de Barcelona, i així ho han mantingut en les seves esmenes, i així ho han mantingut en les seves intervencions.

He de dir que les esmenes del Grup Socialista mantien sempre clàusules obertes que permetessin mantenir l'actual estructura de la Corporació Metropolitana en una situació de manteniment; per tant, de possibilitats de desapoderament dels municipis, de les seves competències.

De fet, la tàctica que s'ha seguit fins ara en aquest debat, la tàctica que s'ha mantingut és una tàctica que podríem qualificar com d'immobilista, i no ho utilitzo jo; ho ha utilitzat abans el senyor Maties Vives; una tàctica d'immobilisme, que jo sí que l'estenc a tota la resta del debat. Immobilisme en diputacions, que es tractava de no tocar res; immobilisme en comarques, que es tractava, doncs, que s'aprovés un sistema de comarques que, pel seu mateix mecanisme, d'aquí a molts anys encara estaria fent la comarcalització i, per tant, aniríem passant temps, i temps i temps; una tàctica immobilista en la Corporació Metropolitana, perquè es tracta de no tocar res, en darrer terme, i una tàctica presumiblement immobilista —en això sí que ja faig judici d'intencions, però a la vista de les esmenes m'atreveixo també a dir-ho—, en el tema de tot el desenvolupament de la Llei de Bases de Règim Local, en la qual qualsevol innovació és titllada amb els qualificatius, doncs, que d'aquí a una mica, segurament, veurem.

S'ha produït, per tant, un debat, certament, un debat entre dos models territorials, que respon a programes electorals diferents, i a concepcions d'organització del país també diferents.

La nostra solució, la solució que ha adoptat el Parlament de Catalunya solemnement, és en la línia de les tendències més actualitzades d'enfocar el fet metropolità, i va en la línia, també, de les intencions i de les voluntats dels ciutadans de Barcelona i de la seva àrea metropolitana, que, amb la relativitat amb què es pot citar una enquesta publicada el 27 de març en un diari d'abast nacional, es deia, en un dels quadres d'aquesta enquesta, que el 40% dels ciutadans de Barcelona i la seva àrea metropolitana estaven d'acord amb la desaparició de la Corporació. Això, dic, amb la relativitat que comporta citar una enquesta, però, certament, aquesta hi és.

Per tant, tots aquests factors, tots aquests elements són els que em porten a justificar el nostre vot i el vot del nostre Grup parlamentari.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Acabada ja la discussió d'aquesta Llei, anem a passar al punt cinquè del nostre ordre del dia. Aquest ordre del dia és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local

de Catalunya, de les esmenes reservades per defensar en el Ple i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun il·lustre membre de la Cambra que hagi estat encarregat de la presentació d'aquest Dictamen? *(Pausa.)* Essent que no, començarà el debat de la Proposició de Llei.

Primer es començarà per les esmenes a la totalitat. N'hi ha una. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar l'esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en el moment de començar la defensa de l'esmena a la totalitat que el Grup parlamentari Socialista fa a la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, de tots els ingredients que han sortit aquests dies en el debat parlamentari de les altres tres Proposicions de Llei, podríem fer-ne servir algun de particular, o tots alhora. Podríem apellar a l'ocurrència graciosa, la situació erudita, la situació política, la pirueta estadística amb la qual ens va regalar, fa un parell de dies, el senyor Subirà. Podríem fer-ho ara mateix, i em complau moltíssim de saludar especialment l'Honorable Conseller de Sanitat del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè la seva presència emfasitza, estadísticament, moltes absències. *(Rialles.)*

Però no veig manera d'enfocar la nostra defensa d'aquesta esmena a la totalitat per cap d'aquests camins. M'arrisco, més aviat, a presentar el pensament del nostre Grup, despul·lat de tota retòrica. Ho faig, ho volem fer a través de la confessió política... *(Pausa.)*

(Ll. Sr. Obiols demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Perdó. Em sembla que la interrupció no és correcta, eh?

El Sr. OBIOLS : Senyor President, segurament no és correcta, però és motivada per una actitud que em sembla encara menys correcta. Jo demanaria que la Mesa decidís l'ajornament de la sessió del Ple, perquè tenim notícia que el President de la Generalitat acaba de convocar una roda de premsa en aquests moments, simultàniament, en una altra dependència del Parlament. Em sembla una actitud d'una extraordinària incorrecció, que segresta la presència d'una gran part de la premsa de la intervenció del nostre Portaveu...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre Diputat que no continuï per aquest camí. Això no pot ser objecte de manifestació per aquesta Cambra. La Cambra no pot interrompre els seus treballs...

El Sr. OBIOLS : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : ...perquè, fora de la Cambra algú faci alguna cosa. *(Rialles i remor de veus.)* En aquest sentit...

El Sr. OBIOLS : Es tracta del President de la Generalitat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Encara que es tracti del President de la Generalitat.

El Sr. OBIOLS : Es tracta del senyor President de la Generalitat fent una roda de premsa en aquest moment en el qual s'està produint un debat de la màxima importància per a Cata-

lunya en el Ple del Parlament.

El Sr. PRESIDENT : La pot tenir, i la Cambra en això no hi ha de dir res; però, en canvi, sí que ho ha de dir davant de les interrupcions que s'han fet a un orador que estava en l'ús de la paraula.

Prego al senyor Obiols que deixi de parlar i que deixi continuar el seu col·lega la tasca que portava a terme.

El Sr. OBIOLS : Senyor President, m'excuso, amb tota sinceritat, però li vull demanar que es faci constar en acta la protesta del nostre Grup per aquestes intervencions extemporànies del President de la Generalitat. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Perdó, perdó, això, aquesta Presidència no li ho pot acceptar. Quant a la seva intervenció, com totes les intervencions de la Cambra, consta en acta. Prego l'Il·lustre Diputat senyor Nadal que continuï.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Sí, continuo, amb el sentiment que aquesta interrupció corrobora la meua valoració estadística de l'«aclaparadora» presència de membres del Govern en aquesta Cambra en aquests moments.

Insisteixo que no veig manera de fer servir cap dels recursos que s'han utilitzat en els debats anteriors en aquesta Cambra per defensar aquesta esmena a la totalitat. Més aviat he triat i hem triat el camí d'una confessió política que té el risc —i que manifestarà explícitament el risc— de deixar filtrar els sentiments. Sentiments de frustració, sentiments de decepció, sentiments que queden perfectament palesats en els bancs del públic, d'una autèntica desolació en el debat i posterior votació d'una de les lleis més importants que mai s'hagin tramitat en aquest Parlament.

He de dir que, en el tràmit en Comissió i en Ponència, he estat un ponent poc aplicat; ho dic abans que algú pretengui fer-me'n retret, però al fil de l'escassa aplicació que he dedicat a la Ponència, trobo l'argument per explicar alguna cosa que em sembla interessant.

Per quin motiu s'ha produït aquest desinterès, ja en l'àmbit de la Ponència? Per la mateixa dinàmica de la Ponència. Quan es va constituir, tots volíem lleis per consens; volíem una sola llei per consens que, finalment, i a mig camí del treball de la Ponència, es va convertir en quatre. Quan vaig ser nomenat ponent vaig fer-me —com a diputat i com a alcalde— la il·lusió de participar en un procés parlamentari històric i apassionant. Vaig pensar que fariem lleis sòlides, lleis per durar i per construir país. Aspirava —segurament per una certa pedanteria o petulància— a ser un dels ponents d'unes lleis que, de veritat, passarien a la història, però hi han passat abans de néixer. I vaig topar —i tots els ponents van topar— amb la dura i la crua realitat d'una Ponència que feia un treball —almenys, aquesta va ser la meua opinió— penós i sense agilitat, que es limitava en molts moments a fer correccions d'estil a un text que ja havia estat presentat pel Govern, que feia esmenes semàntiques, que s'entretenia en punts i comes, que es dedicava a esmenar qüestions accidentals, que feia un seguidisme estricte del text articulat.

Des del meu punt de vista, hi va haver absència de debat en la Ponència, i poca o nulla consideració dels textos alternatius presentats per altres grups parlamentaris. Vam començar a parlar d'articles sense haver situat abans els problemes; la Ponència no construïa, no elaborava una llei : es limitava a polir un text poc imaginatiu i insuficient.

Mai la Ponència no va tenir informació de suposades negociacions de les quals parlaven els mitjans de comunicació i que, en la pràctica, no existien o no avançaven. Es prefigurava en la Ponència el ritme i el to del treball en Comissió i del que ara està passant en el Ple.

Un ple que algú vol catalogar d'històric, però que està resultant —ja en tenim prou proves— un ple sense passió, sense entusiasme; un ple opac, un ple trist i que fa planar la tristesa i el desinterès. Tristesa davant d'una llei que s'aprovarà, sens dubte, de més de tres-cents articles, que no arregla res i que no servirà per a res. I no arregla res i no servirà per a res, perquè és una llei que es porta avui al Ple sense haver fet una anàlisi prèvia i una definició dels problemes a resoldre. Problemes com l'articulació entre l'autogovern català i els diferents òrgans de l'autonomia municipal; sense plantejar-se la precisió i la definició del principi constitucional de l'autonomia municipal; sense enfocar de manera pactada i consensuada el futur del mapa municipal; sense definir millor les competències, els àmbits de competències i les relacions interinstitucionals; sense concretar un sistema de finançament a través d'una definició clara del Fons de Cooperació Local de Catalunya; sense arbitrar mecanismes jurídic-administratius per a la modernització de l'Administració local de Catalunya; sense enfocar temes com la contractació, la compra de béns i serveis, la desburocratització; en definitiva, sense un debat polític autèntic en la Ponència.

La manca d'anàlisi prèvia dels problemes ha donat el resultat d'un empobriment del treball de la Ponència; no hi ha hagut voluntat de negociació ni de pacte, i s'ha produït la rígida supeditació al treball article per article, fent el seguiment del text articulat del Govern. I n'ha nascut —avui en tenim la prova, també, aquí— una llei sense pare, una llei sense padrins, una llei que ningú no ha volgut pujar a defensar en aquesta tribuna; una llei en la qual comencem per la discussió i el debat d'una esmena a la totalitat; una llei no compartida pel conjunt de la Comissió: la Llei, només, de la majoria, una majoria que, d'altra banda, resulta silenciosa. És una llei nascuda de la por, no una llei per a la vida municipal, sinó una llei per a la contenció de les majories sorgides de les urnes. Ho ha dit el seu portaveu, el senyor Subirà: «No pot ser subsidiària i supletòria en molts dels seus articles, sinó que és una llei de garanties mínimes». Garanties de què i contra què? És, potser, una llei per garantir les tasques d'oposició de la seva gent en municipis grans i mitjans —una oposició que, de moment, no es demostra que hagin sabut exercir? O és una garantia més generosa, per defensar les oposicions de la munió d'ajuntaments petits i mitjans —que vostès controlen— de suposades arbitriarietats? Sospito que les coses no van precisament per aquí.

No és una por a la dinàmica interna dels ajuntaments, no és una por per garantir el joc democràtic de majories i minories. És una por més general. És l'aplicació d'un concepte erroni d'autonomia municipal. És una defensa migrada de l'autogovern català. La por més general es tradueix en un conjunt ampli de tuteles, de cauteles i d'articles que permeten i promocionen l'intervencionisme i el reglamentarisme. No es deixa marge a l'autorganització. Tenien un cert marge i no l'han sabut ni l'han volgut aprofitar.

Els demanaria que no ens parlin ni ens recordin la Llei de Bases. Primer, perquè la van votar —com sempre els ho

recordo—, encertadament, el Grup del PSUC, però, també, perquè després d'unes iniciatives poc afortunades —el text refós i el ROF— s'ha arribat a entendre que s'arribava a un intervencionisme intolerable i s'ha reconegut el paper supletori en relació amb el ROF.

Vostès, amb aquesta Llei, és com si ens diguessin: «nen, vés amb compte; ja et vigilo; això no ho pots fer; això ja t'ho faré jo o ja t'ho coordinaré i, a nivell reglamentari, et faig l'horari, el calendari, el reglament i si tens problemes, també miraré de fer-te d'àrbitre.» I ens ho diuen a través d'una teranyina d'òrgans que no solament regulen l'accés dels municipis, els recursos propis del Govern, sinó que el Govern indueix i controla les mateixes intervencions municipals, especialment en aquells camps on aporta només un petit tant per cent dels recursos.

Els criteris de coordinació que es presenten en la Llei no avancen criteris territorials i de jerarquització i objectivació de les decisions. Vostès, amb aquesta Llei, ens fixen, ens marquen, ens registren —tal com preveu l'article 4— i ens organitzen la vida, tal com es desprèn d'aquest munt d'organismes.

Permetin-me una simple relació. En l'article 169, el Pla Director d'Inversions Locals de Catalunya; en l'article 173, la Comissió de Cooperació Local; en l'article 175, la Comissió de Govern Local de Catalunya; en els articles 131 i 132, els diferents òrgans de col·laboració; en l'article 133, els Plans Sectorials de Coordinació; Plans de Coordinació; el Pla Únic d'Obres i Serveis; el Programa d'Actuació Comarcal; Plans Territorials Parcials; l'òrgan de col·laboració intercomarcal, i, encara, la Comissió de Delimitació Territorial, que apareix per primera vegada citada en l'article 12, però que només apareix creada i regulada en l'article 26, i l'article 130, on vostès preveuen el Pla Informàtic, per integrar la informació local a tot Catalunya, del qual parlarem de seguida.

Voldria insistir, per exemplificar aquestes pretensions de tutela, en un repàs d'algun article de la seva Proposició que nega, de manera reiterada, les seves bones intencions expressades en l'Exposició de Motius. En l'Exposició de Motius vostès són elsampions de l'autonomia municipal i es reclamen de la Llei Municipal de 1933/34. Però ja en l'article 4, afegit a corre-cuita en les darreres sessions de la Comissió, cauen en la temptació. El Departament de Governació ens farà inscriure totes les entitats locals en un registre, un fitxer, en definitiva, previst a la Llei i desplegat reglamentàriament. El nostre fitxer —el fitxer que vostès preveuen per als ajuntaments— ens devalua i ens degrada i ens equipara al registre de fundacions o al registre d'entitats sense finalitat de lucre, posem per cas.

És clar que hi ha una lògica premeditada: la de sotmetre les entitats locals de Catalunya a la pressió d'una tenalla; fins ara, una tenalla aplicada i exercida amb lleis, decrets i reglaments sectorials i, a partir d'ara, amb una llei que ens sotmetrà a un funcionament rigid i inflexible, ben lluny de l'autonomia tantes vegades proclamada i reconeguda, i encara preveuen un registre als efectes de denominació dels ens locals de Catalunya —l'article 31— i un altre registre —previst a l'article 120— de les organitzacions associatives dels ens locals.

Però, hi ha encara dues mostres ben palpables de la desorientació i la manca de criteri amb què s'ha plantejat tot plegat. D'una banda, l'article 69, sobre els règims municipals especi-

als, on preveuen la creació de municipis de consell obert, municipis turístics, municipis de muntanya, municipis històrico-artístics, municipis industrials i, per què, no?, miners, fluvials, lacustres i no sé quantes coses més, obrint una carrera per veure quin municipi és més coses i quin municipi obté, a partir de la seva especialització acumulada, el màxim nombre de recursos possibles. És la discriminació assegurada; és el desgavell garantit. I, per altra part, l'article 130, de lectura obligada i d'una subtilíssima interpretació no exempta de suspicàcia. Diuen vostès, en el seu article 130 : «Els ens locals han de trametre al Departament de Governació, en la forma i en els terminis que es determinin per reglament, una còpia literal o, si s'escau, un extracte de llurs actes i acords. Els presidents de les corporacions i, de manera immediata, els secretaris són responsables del compliment d'aquest deure.

»Apartat 2. Amb la finalitat de comprovar l'efectivitat de l'aplicació de la seva legislació, l'Administració de la Generalitat pot demanar als ens locals informació concreta sobre llur activitat, per la qual cosa pot, fins i tot, requerir l'exhibició d'expedients i l'emissió d'informes. L'exercici d'aquestes funcions correspon al Departament de Governació.

»Apartat 3. La Generalitat ha d'elaborar un pla d'informàtica que estructuri els mitjans necessaris per integrar la informació local a tot Catalunya. Al mateix temps, ha de promoure una xarxa de comunicacions informàtiques entre totes les administracions. El deure d'informació que estableixen els apartats 1 i 2 es pot complir mitjançant els serveis d'informàtica, d'acord amb les condicions i els requisits que es determinin per reglament.»

És un article que no és solament una barbaritat política, sinó que és, fins i tot, una barbaritat informàtica.

La seva Llei, senyores i senyors, no innova, no és imaginativa, no està estructurada. És contradictòria; burocratitza, encotilla. Em sembla que hem pogut adduir prou elements i prou arguments per demostrar-ho.

La nostra Proposició, amb les seves imperfeccions, conté una clara voluntat constructiva, una intencionalitat integradora de totes les administracions i de tots els nivells de representació de Catalunya, amb un absolut respecte i reconeixement jeràrquic a la Generalitat i al seu Govern. La nostra proposta clarifica i reforça el sentit de l'autogovern català i la corresponsabilitat solidària amb aquest autogovern.

Per això, en coherència amb l'article 1, que respon a un inequívoc mandat estatutari i que considera que municipis i comarques són l'organització territorial de la Generalitat, nosaltres proposem una esmena, l'esmena 64, introduint un article 51 bis, en què l'alcalde és el representant ordinari de la Generalitat de Catalunya en el terme municipal.

La nostra proposta permetrà que desaparegui la confrontació, que no hi hagi suspicàcies de contrapoders, que no hi hagi competitivitat; fora confusió entre institucions i partits. Tots som Generalitat. Potser si fóssim capaços de reconèixer aquesta obvietat s'acabarien les obsessions per intervenir i interferir en l'àmbit de l'activitat municipal. I potser, també, així s'acabaria la guerra de l'anunci, la guerra del logotip, l'obsessió per la xapa, per marcar —com aquell qui marca pernils o fuets— amb l'escut de la Generalitat, amb un ús abusiu i desvirtuador, els vasos i plats del Parlament o els avets venuts per Nadal, legalment, o el que és el mateix, s'acabaria per sempre

la intolerable i injustificada pollució publicitària dels cartells del Pla d'Obres i Serveis que reclamen un reconeixement visual d'uns drets, sovint, no prou exercits. (*Remor de veus.*)

I per proximitat territorial meua, els convido, simplement, a recórrer la carretera de Girona - Palamós, passant per la Bisbal, i trobaran no menys de vint-i-cinc rètols del Pla d'Obres i Serveis, alguns d'ells de l'any 1980-81, d'obres fetes fa temps i, suposadament, no rebudes, perquè ningú no s'ha encarregat de fer retirar aquests rètols.

El nostre projecte pretén, en definitiva, donar resposta als problemes que, efectivament, tenen, tenim encara els ajuntaments. Pretén, per damunt de tot, un cop reconeguda la integració plena dels municipis i la Generalitat, garantir i impulsar el principi de l'autonomia municipal.

El problema, segurament —com he expressat més amunt—, rau en el fet que no hem acabat de reflexionar a fons per aclarir què volíem dir quan parlàvem d'autonomia municipal i, en canvi, és molt clar. D'una banda, en un sentit intern, vol dir la garantia de la capacitat autoorganitzativa dels ens locals; és el que hem expressat en una esmena d'addició a l'article 6, l'esmena número 8, quan diu a l'apartat segon que : «els preceptes d'aquesta i altres lleis tenen la consideració de normativa d'aplicació supletòria pels casos en què els ens locals no hagin regulat aquestes qüestions en els respectius reglaments orgànics.»

Amb quatre ratlles, d'una esmena que presenta el nostre Grup, podem garantir que adquireixen un major sentit o que, almenys, es fan més acceptables algunes de les «tonteries» reglamentistes que, amb absurda força d'obligar, fan aparèixer vostès a la seva llei i que amb les esmenes a l'articulat podrem comentar a bastament.

Però, el concepte d'autonomia municipal és molt més ampli; afecta el cor mateix de la representació i responsabilitat política que, per elecció directa, ostenten els electes locals; afecta la plena definició i integretat competencial no interferida, i afecta, sobretot, la clara interpretació que la proximitat al ciutadà del nivell de representació local fa exigibles responsabilitats i respostes, que, en cap cas, no són, pels temes de desenvolupament local, exigibles a altres administracions.

L'ajuntament és la porta natural on truca el ciutadà i on hauria de trucar per apellar a l'autogovern quan li pertoqui. Obrir escletxes a aquest principi, és a dir, obrir oficines, i estendre els tentacles és introduir una ambigüitat objectivament perversa. Tants caps, tants barrets, i que per a un mateix problema hi ha molts timbres i moltes portes per trucar.

Tot i reconèixer la problemàtica del mapa municipal, per aquest motiu, nosaltres mantenim la vigència de l'actual divisió. Una democràcia tendra necessita la proximitat física, visual, de l'exercici democràtic del poder, i encara ara és bo un aprenentatge que porti els pobles petits a haver provat, quasi tothom, d'assumir i d'exercir responsabilitats públiques.

Però aquest esquema, basat en un argument de necessitat democràtica, requeria un complement indispensable : un mapa comarcal, competencialment i territorialment flexible i políticament representatiu del mapa municipal de base. En una llei anterior, la Llei de Comarques, vostès s'han estimat més fer arqueologia i parlamentarisme local i barat, i han desvirtuat el sentit de mantenir l'actual mapa municipal.

I que quedi clar que en el nostre esquema s'aporten els ele-

ments necessaris per fer de l'ordenació del territori un element integrador i racionalitzador i un instrument per superar el campí-qui-pugui localista.

Ens han creat les condicions per a la continuïtat del desgavell i per diluir l'autèntica participació ciutadana i el control democràtic en l'àmbit de les decisions locals. No hi ha tampoc afirmació democràtica i respecte institucional si no es precisen les relacions interinstitucionals, a nivell de reciprocitat i de supeditació de totes les administracions als tribunals de justícia, i si no s'atorguen als electes locals les prerrogatives derivades de l'exercici del seu càrrec sense indefensió. I, tot plegat, no serviria de res si no s'estimulés la participació ciutadana, la participació dels ciutadans —no de les oposicions municipals—, i si no s'arbitressin fórmules administratives i financeres que desburocratitzin, agilitzin i modernitzin l'Administració municipal.

Tot això conté, si bé tímidament, el nostre projecte —és clar que sempre val més poc que gens. Havia de ser una Llei de consens i hem fet una llei de suspens; hauríem de tornar el setembre.

La nostra Llei —ho confesso— no és prou bona, però és millor, millora la majoria dels punts de dubtosa eficàcia del seu text. Fet i fet, hauríem de fer una reflexió i triar entre votar la nostra esmena o retirar el seu text. Seriosament estic convençut, el nostre Grup està convençut que, amb sentit patriòtic, ens convindria a tots deixar-ho córrer ara i tornar a començar.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? No hi ha torn en contra? Bé, aleshores tindrà lloc ara el posicionament dels diferents grups, en la forma reglamentària. El Grup Mixt vol intervenir? No. El Grup d'Esquerra Republicana vol intervenir? L'Illustre Diputat senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, per comprendre la posició del nostre Grup parlamentari en relació amb la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, i més concretament, en aquest moment processal, en relació amb l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel Partit Socialista, ens hem de referir, encara que sigui molt breument, al debat que va tenir lloc en aquest hemicicle el 25 de juny del 1985, en ocasió del plantejament del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Bases de Règim Local que havien sol·licitat conjuntament el Grup parlamentari del PSUC i el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que es recolzava, aquella petició, en un dictamen del nostre Consell Consultiu.

Es va posar de manifest, en aquell debat, que l'esmentada Llei de Bases de Règim Local vulnerava notablement els àmbits competencials que ens ofereix el bloc constitucional vigent. No anem a insistir ara en el caràcter capriciós i detallista de la reglamentació del funcionament dels ens locals, més pròpia d'un reglament que d'una llei de bases, però recordem, tanmateix, que en aquella Llei s'atribueix genèricament a les lleis estatals la determinació de les competències municipals; s'atribueix a l'Administració central la facultat de determinar, amb caràcter general, l'estructura dels pressupostos de les entitats locals; s'intervé descaradament i indegudament en matèria de provisió de llocs de treball per a habilitats nacionals; es negligeix una vegada més la filosofia que es desprèn de l'article

48 del nostre Estatut en matèria de tutela financera dels municipis, i moltes altres vulneracions que no esmentaré per no allargar aquest debat. Volem remarcar, de passada, que en aquell debat del 85 el Grup del PSUC i el Grup d'Esquerra Republicana varen denunciar un nombre molt més important d'articles que vulneraven les nostres competències que altres grups que, malgrat tot, van votar a favor del recurs d'inconstitucionalitat. I, és clar, la nostra conclusió s'imposava per si mateixa : es tractava, i es tracta encara avui dia —perquè el recurs està pendent— d'una llei de bases que constitueix una clara agressió a les nostres competències a legislar útilment i amb originalitat en matèria de règim local, perquè la seva normativa no respecta degudament ni l'autonomia municipal ni les competències que ens atribueix l'article 9.8 de l'Estatut de Catalunya. I si hi havia algun dubte —que no n'hi havia, que no n'hi ha—, el reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals, aprovat pel Reial Decret 2568/86, del 28 de novembre, permetrà, per la bretxa oberta per la Llei de Bases, regular aspectes del règim local, cosa que no pot fer positivament, i comporta una greu limitació dels àmbits d'autonomia municipal, un dels principals continguts de la qual és precisament la potestat d'autoorganització que esmentava el Diputat senyor Nadal, sense parlar de l'escandalosa vulneració de la Llei de Normalització Lingüística.

Doncs bé, és aquella Llei la que, vulguem o no, és la base dels tres-cents tretze articles del Dictamen i dels tres-cents trenta articles de l'esmena socialista. No hem tingut la paciència de lliurar-nos a un exercici comparatiu, en tres columnes, inscrivint-hi tots els textos que figuren en redactat literalment idèntic, tant en la Llei de Bases estatal, com en el Dictamen, com en la proposta socialista. I no ho hem fet però estem segurs que el resultat ens confirmaria, en la nostra opinió, que es tracta de dos textos, l'un i l'altre, minuciosament respectuosos de la Llei de Bases estatal i que constitueixen, tant l'un com l'altre, un pur i simple desplegament disciplinat de la Llei de referència. Ja sé, ja sé que s'han introduït, tant en un text com en l'altre, alguns elements específics i poc comprometedors que podríem anomenar de collita pròpia —el Diputat Nadal n'ha esmentat alguns—, però hem de reconèixer que tant la Proposició com l'esmena estan desprovistes d'originalitat i de frescor legislativa. En voleu una millor prova que les respectives exposicions de motius, que contenen cent seixanta-set ratlles i tenen un contingut literalment idèntic? I el més trist de la història no és això, és que no es podia fer altrament, a causa de la colonització jurídica que evocava l'altre dia el meu company Heribert Barrera.

Per què, doncs, el Grup Socialista ha presentat una esmena a la totalitat amb text alternatiu? Ens hem llegit les esmenes, les esmenes a l'articulat mantingudes per a ser defensades en aquest Ple, i hem de dir, amb tota sinceritat, que, amb alguna excepció, no hem vist aquells graus de diferenciació profunds que justificarien aquesta esmena, tot i reconeixent el perfectísim dret del Grup Socialista a presentar-la i a defensar-la, com eloqüentment ho ha fet el Diputat senyor Nadal. Ací, en aquest debat, el terreny de joc està perfectament acotat, acotat per voluntat aliena, i els uns i els altres ens hem de moure sense sortir-nos dels límits que ens vénen, malauradament, imposats.

Si aprofundim un xic més en l'examen de la proposta socia-

lista, i amb el desig de trobar realment motius de discòrdia o de diferenciació, ens trobem, per exemple, amb una enumeració dels principis rectors que haurien d'orientar l'activitat dels ens locals que no hem reeixit a trobar en el text de la Proposició. És veritat que es tracta d'un conjunt de principis formulats en termes d'una tal vaguetat que hom pot preguntar-se si estan situats realment en el lloc que els correspon —molts d'ells, en efecte, figuren a la Constitució del 1978. I podríem trobar també una llarga enumeració dels drets i els deures dels ciutadans, o de les atribucions dels alcaldes, que la proposta socialista descriu en tretze lletres diferents, alhora que la Proposició en necessita quinze, en el seu article 51. Però aquesta petita diferència està corregida en un altre lloc. Podríem esmentar també el tema de les competències municipals. En realitat, les diferències són mínimes i els llistats pràcticament idèntics. La nostra conclusió, repeteixo, amb tots els respectes, seria que els punts de divergència són poc rellevants i que, en tot cas, aquestes petites diferències podien i poden ser perfectament tractades, tal com ho farem a continuació, pel sistema d'esmenes a l'articulat, analitzant en detall les esmenes sectorials presentades pels diferents grups.

Malgrat aquestes consideracions més aviat desillusionades, ens cal reconèixer que un ordenament territorial i administratiu de Catalunya no seria complet si, al costat de la Llei de Diputacions, de la Llei de comarcalització i de la Llei que es refereix a l'àrea metropolitana de Barcelona, no s'afegís la que estem discutint en aquest moment, i hem de fer-ho resignant-nos a aplicar un ordenament jurídic que hem denunciat amb força quan era el moment, però l'ordenament que té el mèrit —«mèrit» entre cometes— de representar la legalitat vigent.

No votarem a favor de la proposta socialista per diverses raons. La primera, perquè, mal per mal, la Proposició de Llei ha estat l'eix central de les llarguíssimes, i meritòries!, sessions de debat de la Ponència i de la Comissió corresponent, en el curs de les quals el nostre Grup ja ha aportat el seu concurs al millorament dels textos inicials, i perquè tenim encara l'esperança que un bloc d'esmenes que hem mantingut per a ser defensades en aquest Ple podran ser aprovades per la majoria de les senyores i els senyors diputats. I no votarem a favor de l'esmena perquè no ens ha semblat, amb tota sinceritat, comparant-la amb el text del Dictamen, que sigui molt menys mimètica i menys subordinada a la Llei estatal que el text de la Proposició de Llei, per bé que aquesta subordinació, tan feridora com inevitable, queda ben palesa tant en un text com en l'altre. Vegin, si no, la Disposició Addicional Primera, que inclouen en termes idèntics ambdues propostes, i que em permeto llegir: «Els preceptes d'aquesta Llei, per sistemàtica legislativa, incorporen aspectes de la legislació bàsica de l'Estat. S'entén que són automàticament modificats en el moment en què es produeixi la revisió de la legislació estatal. En el supòsit de modificació de la legislació bàsica continuen vigents els preceptes que són compatibles o permeten una interpretació harmònica amb els nous principis de la legislació estatal, mentre no es procedeixi a l'adaptació expressa.» Sense haver de llegir entre les línies, és evident que es tracta del reconeixement d'una supeditació total a una legislació aliena davant la qual, de grat o per força, ens hem d'inclinar.

No podem afegir res més, ni per l'elogi ni per la crítica d'una llei que a nosaltres no ens agrada, no pas tant, potser, pel seu

contingut com pel seu origen i per les fonts obligades que la inspiren i que li donen el caràcter d'una llei desprovista del segell d'una veritable autenticitat catalana.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en el moment que el nostre Grup parlamentari presentava el conjunt d'esmenes a la totalitat amb text alternatiu a tres de les quatre lleis que estem aprovant en aquest Ple, a les tres que ja hem aprovat, algun representant dels mitjans de comunicació ens preguntava : per què no heu fet esmena a la totalitat a la Llei de Govern Local? Nosaltres a això responíem que era realment difícil fer una esmena a la totalitat d'aquesta Llei quan teníem un sostre, unes parets i un terra —com explicava ara el Diputat senyor Víctor Torres— tan limitants com els que ens marcava la Llei de Bases de Règim Local, i espero que l'Il·lustre Diputat senyor Joaquim Nadal a nosaltres sí que ens permeti parlar de la Llei de Bases de Règim Local, perquè com bé recordava ell, en estricta justícia, som els qui habitualment, junt amb altres grups, la traïem en aquest debat, en la mesura en què no vam ser votants ni, per tant, autors, d'aquella Llei.

És evident, per tant, que el terreny de joc en aquest tema era un terreny no només marcat, sinó un terreny de dimensions petites, en el qual, utilitzant un símil futbolístic, fer el *pressing* és realment difícil; on el que cal, segurament, és el joc de la «patada a seguir», és a dir, de pilotes llargues i a veure si guanyem, i que, per tant, genera en el nostre Grup parlamentari un problema important de definició, tant davant del text que ens proposa la majoria, com davant del text alternatiu que proposa el Grup Socialista.

Seguint amb aquesta lògica —la lògica d'una Llei de Bases no votada per nosaltres però que ens condiciona—, ens podria portar al terreny de votar que no al conjunt de les lleis; és a dir, de votar que no a la Proposició, en tots els seus articles, de votar que no a l'esmena socialista dient : «Bé, com que nosaltres no tenim aquest pecat original, ens colloquem al marge d'aquesta discussió, és una discussió que no va amb nosaltres». Malauradament, la gent que va donar el seu suport a les candidatures del PSUC en les passades eleccions, segurament no ens perdonaria que adoptéssim aquesta actitud i, en canvi, ens estimularia a col·locar-los en la lògica —una lògica no volguda per nosaltres— d'una Llei de Bases que ens condiciona, però a l'interior de la qual ens hem de col·locar.

Per tant, des d'aquest punt de vista polític, nosaltres hauríem de votar que no a tot, i hauríem de dir que no a l'esmena a la totalitat també del Partit Socialista, en la mesura que és condicionat per aquest marc estret. No ho farem. No ho farem perquè, a la vista d'aquesta situació, la discussió en el nostre Grup parlamentari s'ha centrat en el terreny del posicionament estricte sobre els textos que tenim al davant; és a dir, a col·locar-nos en una lògica de termes relatius i d'entrar en l'anàlisi d'un text i de l'altre, a veure què traïem de cadascun dels dos.

I és evident que quan hem treballat el text de la Proposició de Llei —perquè molt ens temem que sigui el que hagin de discutir en el Ple d'aquesta Cambra, en relació amb les esmenes a

l'articulat—, i quan hem agafat aquestes esmenes a l'articulat del nostre Grup parlamentari, fetes sobre el text majoritari, i hem anat a trobar el text alternatiu socialista, ens adonem que, aproximadament, en un 50 o en un 60% dels casos, aquestes esmenes no haurien estat necessàries en el text socialista; queda un 40 o un 50% restant en el qual haurien continuat essent necessàries.

Per tant, l'anàlisi que jo feia... a més, suposant que donem suport a l'esmena socialista, i que aquest text sigui el text a partir del qual caldrà treballar, és evident que nosaltres estarem més a prop del text presentat pel Grup Socialista que no del text presentat per la majoria.

Quan analitzem quin dels dos textos deixa un major grau d'autonomia al conjunt dels municipis de Catalunya, arribem a la conclusió —tot i que fem nostres les paraules de l'Illustre Diputat senyor Nadal, dient que tampoc és un bon text— que el major grau d'autonomia municipal, en aquell marc estret, petit, i que fa difícil bellugar-s'hi, es troba a l'esmena a la totalitat, no en el text de la majoria.

Quan analitzem quin és el menor dels dos textos, el que dibuixa un menor intervencionisme governamental, el menor grau de tutela, la menor capacitat d'actuació sobre el conjunt dels municipis, arribem a la conclusió que és l'esmena a la totalitat, no el text presentat pel Govern.

I, en definitiva, per tant, l'anàlisi del que és la peça clau d'aquest tema que entrem ara en el debat, que és el major o menor grau de llibertat organitzativa dels municipis de Catalunya, nosaltres ens decanem, en termes relatius, cap a un text i no cap a l'altre.

És per això, senyor President, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup parlamentari, per les raons que he esmentat, dirà que sí, encara que sigui, pel que he explicat, un sí petit a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista. I és per aquestes raons, per les quals el nostre Grup parlamentari no va presentar en el seu dia, perquè enteníem que no hi havia lloc, que el terreny de joc era excessivament petit, pel que no vam presentar esmena a la totalitat al text que ara ens començarà a ocupar.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, per manifestar que l'opinió del Grup Popular ja va quedar clarament definida i justificada, quant al posicionament de dimarts passat dia 24, en relació amb el vot particular número 1 del Grup Socialista que, precisament, parlava del municipi a més de la comarca, la regió i l'àrea metropolitana.

I, en una anàlisi, jo diria, molt ràpida però suficient dels dos textos alternatius —me refereixo al del vot particular i al de l'esmena a la totalitat— se comparava immediatament que el fet d'expressar avui una àmplia valoració, per la nostra part, que justifiqui un posicionament, seria caure en actituds reiteratives que hem tractat d'evitar, sobretot en un debat que ha durat tants de dies, i en virtut que les dos alternatives socialistes se concilien i se relacionen entre si. Perquè, a títol d'exemple, i lluny de ser criticat, l'article 17 del vot particular assenyala que al territori s'exerceixen les competències del terme municipal, i l'article 11 d'esta esmena, diu que el terme muni-

cipal és l'àmbit territorial on s'exerceixen les competències.

L'article 18 d'aquell vot parla que les alteracions del terme poden respondre «a», i l'article 12 de l'esmena diu que el terme podrà ser alterat «per». L'article 18, apartat segon, lletra b) d'aquell vot particular observa la creació de municipis, i l'article 15 de l'esmena observa la creació de nous municipis; i l'article 21 del vot contempla que l'expedient se sotmetrà a informe dos mesos, i esta esmena a la totalitat parla de seixanta dies.

En estes condicions, nosaltres sospitem que el fons de tot no és la pura coincidència dels dos textos als quals m'he referit, sinó que lo vertader i lo fonamental consisteix si ha de ser una llei o han de ser quatre lleis diferents. En est sentit, nosaltres sempre hem manifestat, ja des del mes de febrer de 1986, que el procediment adequat passava pel tractament diferenciat del que és municipi, comarca, província i Corporació Metropolitana de Barcelona. I si bé volem precisar que el text del Dictamen no mereixerà la nostra aprovació absoluta —no per culpa del Grup de la majoria— i que, fins i tot, tenim el recel sobre dificultats posteriors d'aplicació, no és menys cert que, en qualsevol cas, lo text en qüestió, lo text del Dictamen, constitueix un punt de partida del qual no podem prescindir. I, per una altra part, volem entendre que el fet de presentar textos alternatius a les quatre Proposicions de Llei, implica l'acceptació implícita, per part del Grup Socialista, al desdoblament que s'ha produït de la Llei d'Organització Territorial de Catalunya.

Per consegüent, i en coherència amb les manifestacions i amb el posicionament del Grup Popular de dimarts passat dia 24 —com deia abans—, anuncio la nostra abstenció a l'esmena a la totalitat que el Grup Socialista ha tingut a bé presentar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo intentaré fer una intervenció molt poc retòrica, perquè tinc la impressió que de vegades la retòrica traeix als qui fan ús de la paraula. Vull interpretar d'aquesta manera el que ha passat amb la primera intervenció de totes, és a dir, amb el torn a favor de l'esmena a la totalitat, amb text alternatiu —que jo penso que s'hauria de qualificar d'apocalíptica : ens ha anunciat uns desastres espantosos, provocats pels defectes del text de la Ponència, i ens ha dit que tot això vindria resolt per una proposta, o una alternativa, que tenia defectes, però que aquests defectes no eren importants o devien ser poc importants, si no suposo que no s'hi haurien escrit.

I, llavors, resulta que amb un repàs ràpid —perquè, mentre s'escolta l'orador, anar mirant textos és una mica difícil—, em trobo que, precisament, les causes d'aquella previsió apocalíptica derivada del text de la Ponència, són també en el text socialista, però literalment.

Jo recordo que una de les parts més dures de la crítica del senyor Nadal, en el text de la Ponència, ha estat precisament el tema de si els ens locals han de remetre i com han de remetre els seus acords al Departament de Governació. I resulta que l'article... exactament el 120 del text alternatiu socialista —l'article 120 del text alternatiu socialista— diu... No puc resistir la lectura, el senyor Nadal tampoc ha pogut resistir la lectura del mateix article del nostre text, doncs, jo li llegiré el que

diu el seu text. Diu : « Article 120. 1. Els ens locals han de remetre al Departament de Governació, en la forma i en els terminis que es determinin per reglament, una còpia literal o, si s'escau, un extracte de llurs actes i acords, als presidents de les corporacions i, de manera immediata, els secretaris són responsables del compliment d'aquest deure ». Punt 2 : « Amb la finalitat de comprovar l'efectivitat de l'aplicació de la seva legislació, l'Administració de la Generalitat podrà demanar als ens locals informació concreta sobre la seva activitat, per la qual cosa, fins i tot podrà requerir l'exhibició d'expedients i l'emissió d'informes. L'exercici d'aquestes funcions correspondrà al Departament de Governació ». I no continuo perquè continua exactament igual.

Llavors, dedueixo d'això, d'això dedueixo que el senyor Nadal no es devia haver llegit el text, perquè si no hauria triat un altre exemple, m'imagino, la qual cosa, per altra banda, tampoc m'estranya massa, perquè, senyor Nadal, la seva experiència municipal hauria pogut ser un gran ajut als treballs de la Ponència. La llàstima és que vostè, de les quaranta-cinc —si no ho recordo malament— reunions de la Ponència, ens va obsequiar amb la seva experiència municipal en quatre reunions.

Altres dels aspectes que s'han esmentat també com a defectes del nostre text són, per exemple, la Comissió de Govern Local. La Comissió de Govern Local —no amb aquestes paraules exactes, però amb un nom equivalent— està regulada estrictament a l'article 117 de la Llei de Bases de Règim Local.

El registre, senyor Nadal —que a vostè l'escandalitza—, el registre, resulta que la mateixa Llei de Bases, en el seu article 14, el preveu, però és més, l'Estat ja l'ha regulat per decret. L'ha creat i l'ha regulat per decret recent.

La Comissió de Delimitació Territorial. Senyor Nadal, la Comissió de Delimitació Territorial és una comissió de tècnics, precisament per aconseguir fer bé allò que vostè demanava i que nosaltres entenem que en la nostra Llei de Comarques —una altra que hem discutit— es contempla, que és l'adequada elasticitat de les comarques, tant des del punt de vista competencial —que això és una altra qüestió— com des del punt de vista dels seus límits. Això va fer que un il·lustre tècnic d'aquest país digués —expert en aquestes matèries— que era una llei bona, des del punt de vista que configurava unes comarques —la Llei de Comarques, estic parlant— de geometria variable, des del punt de vista competencial i des del punt de vista geogràfic, i que això era bo i lloable, i que el tractament que es donava a través d'aquesta Comissió era bo.

Però jo no m'entretindré més a posar-li exemples —sense gens de retòrica i molt planerament— de com, en la seva intervenció, vostè ha desvirtuat el sentit real de la qüestió. I això, a més a més, m'ho han facilitat molt els altres oradors que han intervingut, que uns han dit : « són poc... » —vaja!, tots han dit— : « són poc diferents les dues propostes », i com que són poc diferents un ha dit : « ens inclinem per la de la Ponència », un altre ha dit : « ens inclinem per la socialista », i un altre ha dit : « ens abstindrem ». Però tots coincidint que les propostes són poc diferents. Per tant, poca apocalipsi, perquè, si no, el seu projecte, el seu text alternatiu, s'hauria de considerar també apocalíptic.

Em referiré ara a alguns aspectes de caire general. S'ha fet una referència —i a mi m'agradaria insistir-hi, per marcar les diferències i les coincidències— a la Llei Municipal del 33-34.

Per judicar o per jutjar la valoració que es pot fer d'aquesta Llei, que per a nosaltres és positiva, s'ha de tenir en compte, de totes maneres una sèrie de coses, especialment les següents. En primer lloc, s'ha de tenir present que la legislació en vigor en aquells moments era una legislació molt antiga, era una legislació del 1876. Perquè, si bé és veritat que l'any 24 es va promulgar l'Estatut del senyor Calvo Sotelo, va resultar que aquest Estatut ni es va desenvolupar ni es va arribar a aplicar.

Per tant, la legislació que realment estava en funcionament l'any 33-34 era una legislació del 1876 i, efectivament, en aquell context la Llei del 33 va resultar una Llei avançada, una Llei que feia passes endavant. Però, llegeixin-se-la, perquè és una Llei que regulava exhaustivament el funcionament municipal. Concretament hi havia cent articles dedicats a un aspecte només, que era la regulació del ple, de la comissió de govern, de l'alcalde i dels altres òrgans de la Corporació. I era una Llei avançada i una Llei bona, però era una Llei que també contenia autoritzacions i informes vinculants de la Generalitat. I era una Llei bona i avançada i que contenia l'agrupació obligatòria de municipis per a prestació d'alguns serveis, per exemple, per al tema dels secretaris. O bé que contenia autoritzacions relatives al patrimoni respecte a la possibilitat d'alienar o de gravar els béns del municipi. I era una Llei bona, avançada i positiva.

Nosaltres pensem que hi ha una altra diferència fonamental encara, i és que, tal com s'ha dit des d'aquesta tribuna ja, aquella Llei es va fer en un context que, efectivament, el grau de competència de la Generalitat sobre legislació, sobre règim local, era molt més ampli que el d'ara. Absolutament veritat, i no hi havia l'actual subjecció a lleis de bases. Per tant, en un context d'una legislació antiquada, i en un context d'una amplíssima competència la Generalitat republicana va fer una excel·lent llei municipal, i aquest és l'estàndard de comparació, és a dir, no hem ni de mitificar-la ni tampoc bescantar-la —cosa que no faig— sinó, simplement, posar les coses en els seus justos termes.

Anem a una altra qüestió, que és de les que té més importància des d'un punt de vista de filosofia de les lleis que estem discutint i, concretament, de la Llei que comencem a discutir en aquests moments, que és el tema de l'autonomia local. El tema de l'autonomia local *vis-à-vis*, és a dir, comparat o relacionat amb l'autonomia política. L'autonomia política és quelcom que es defineix pel fet de tenir capacitat legislativa, és quelcom que es defineix per l'existència d'un Parlament que fa lleis de compliment general i això vol dir —ja ho deia l'altre dia, parlant d'una altra llei— vol dir trossos, bocins, si vostè vol —em sembla que aquesta era la paraula que feia servir— de sobirania. És a dir, en alguns aspectes, en aquells que aquest Parlament té competència, compartim sobirania. I l'autonomia local és d'una naturalesa diferent, no és un problema de grau, és un problema de naturalesa; és una autonomia administrativa per autoregular els seus serveis, però el contingut de l'autonomia local és un contingut que l'han de determinar les lleis, pel que fa a la Llei de Bases l'ha de determinar l'Estat i pel que fa a les lleis ordinàries l'ha de determinar aquest Parlament, per als ens locals de Catalunya. No són, doncs, conceptes iguals. I aquesta és una posició claríssimament sostinguda per diverses sentències del Tribunal Constitucional. Jo resulta que estic citant sentències del Tribunal Constitucional, sentències que, de vegades, han retallat —creiem nosaltres que podia haver

estat d'altra manera— les nostres competències, però les estic citant perquè sembla que hi ha posicions encara més enrere que les sentències del Tribunal Constitucional. I, mirin, els llegiré un tros de la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de Coordinació de Diputacions del País Valencià. Aquesta sentència diu, en una de les seves consideracions, diu : «Finalmente es preciso reiterar que el principio de autonomía de las corporaciones locales es compatible con la existencia de un control de legalidad» —això serà especialment aplicable en alguna de les esmenes— «sobre el ejercicio de sus competencias realizado en los casos y formas predeterminados por el legislador,» —determinació de l'autonomia municipal per part del legislador—, «por el Estado y por las comunidades autónomas; habida cuenta», continua el Tribunal Constitucional, «de la posición de superioridad de uno y otras», és a dir, de l'Estat i de les comunitats autònomes, «sobre las entidades locales.» Això és una sentència del 27 de febrer, com vostès saben molt bé.

Però aquest debat, que intenta contraposar —almenys és el que jo he sentit— l'autonomia local a l'autonomia política és un debat molt vell. És un debat la primera manifestació evident del qual es dona en aquest segle en el debat de l'intent d'autonomia política de l'any 18 i de l'any 19 d'aquest segle : 1918, 1919. Vostè recordarà, és historiador, que va haver-hi un projecte d'autonomia presentat pels diputats catalans i, més tard, hi va haver un projecte del Govern basat en l'autonomia local. Cambó —i cito, i el citaré en castellà, perquè el diari de sessions del Congrés dels diputats és en castellà— deia : «Nosotros rechazamos el Proyecto de Autonomía presentado por el Gobierno porque partís del supuesto absolutamente equivocado de estimar que el problema de Cataluña es un problema de descentralización, y no es un problema de descentralización, sino un problema de soberanía.» I li contestava el senyor Dato, i li deia : «Quién había de suponer que esta oposición a un Proyecto, que se encamina a una amplia descentralización administrativa, a una plena autonomía municipal...» Contraposant, dient : no, escoltin, vostès no en vulguin, d'autonomia política, ja els donarem autonomia municipal. I el senyor Maura acabava d'arrodonir-ho i deia : «La región tiene dos confines, el municipio por un lado y el Estado por otro. Porque el municipio no tiene tanto derecho, sino un derecho más notorio que la región a su autonomía.» Bé, nosaltres creiem que no és així, creiem que no és així i creiem que l'enfocament que vostès han donat al problema de l'autonomia municipal és un enfocament que pot respondre, conscientment o inconscientment, a la filosofia del senyor Dato o del senyor Maura. (*Forta remor de veus.*)

Em referiré per acabar a tres aspectes de novetat que presenta el nostre text, tres aspectes que no tenen tanta transcendència filosòfica com el que acabem d'analitzar, senyor Nadal; no tenen tanta transcendència filosòfica com el que acabem de discutir sobre el significat de l'autonomia política i de l'autonomia municipal. Però, de tota manera, com que s'ha dit que aquesta Llei no innova res, doncs a mi em sembla que sí que val la pena fixar, determinar unes quantes coses que, a més a més, es podran clarificar més al llarg del debat amb què la Llei és innovadora i s'avença. I comparteixo l'argumentació dels oradors que m'han precedit en el sentit que tenim molt poc camp per córrer, molt poc camp per córrer. Per exemple, hi ha unes no-

vetats clares respecte a la legislació que ens limita, i hem aprofitat el màxim d'espai que ens donava sobre el tema d'alteració de termes : fusió, segregació i agrupació, són temes importants, aquests. La llei haurà de fer-ho, és a dir, només es podrà fer per llei, segons el text de la Ponència i de la Comissió, quan aquestes coses no siguin per iniciativa dels mateixos municipis. És a dir que, en tot cas, el que fa és donar una garantia que quan la iniciativa per a aquestes actuacions no sigui municipal, llavors s'hagi de fer per llei. Només es podria fer amb altres instruments no llei quan la iniciativa fos municipal. Es limita fortament la discrecionalitat del Consell Executiu de la Generalitat, del Govern de la Generalitat quan, en un procés d'aquesta naturalesa, es dona la coincidència de tots els agents afectats, llavors, tal com contempla la Proposició de Llei, el Consell Executiu ve obligat, per aquesta Llei, a prendre la iniciativa corresponent. Es fa un intent —jo crec que assenyat— en la línia de la reforma municipal, perquè vostè, que és un bon coneixedor dels temes locals, deu saber els enormes conflictes que en els països del nord i del centre d'Europa han provocat els intents de reforma amb profunditat de l'estructura municipal en els darrers decennis, i llavors aquí s'adopta una posició que a nosaltres ens ha semblat molt més prudent i molt més escaient, concretament s'adopta la posició d'actuar en tres línies : primer, el foment de les fusions voluntàries. Què més voldríem que ser capaços de donar incentius perquè els municipis de Catalunya, voluntàriament, es fusionessin i arribessin a un mapa municipal més racional, però per voluntat dels municipis. A l'article 21, de totes maneres, es preveu, s'habilita, la possibilitat d'una reforma general de l'estructura municipal. I, finalment, es fa una cosa que pot evitar moltes reticències a l'hora d'aquestes fusions voluntàries, que és garantir que els antics municipis, en cas de fusió, puguin mantenir-se com a òrgans territorials de participació. I això, com que és possible, i com que són coses que poden portar-se a la pràctica sense provocar un daltabaix, és molt més valent que no pas intentar des de dalt una reforma del mapa municipal de Catalunya de la manera que sabem que ha fracassat en altres països de l'Europa Occidental. Una altra diferència important. La Llei de Bases de Règim Local contempla la dispensa de serveis mínims en els municipis que no poden atendre'ls d'una manera fefaent, però, fixin-se que la dispensa dels serveis mínims que preveu la Llei de Bases de Règim Local no subroga la prestació dels serveis a cap altre ens, de manera que el que pot passar és que, simplement, aquells ciutadans no tinguin accés a aquests serveis mínims. En aquesta Llei, en canvi —i precisament aprofitant l'existència de les comarques—, es fa que quan s'ha de produir —i a petició dels municipis, naturalment— la dispensa dels serveis mínims, llavors la comarca se subroga en la prestació d'aquests serveis mínims de manera que no hi hagi ciutadans desatesos en aquest sentit.

Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, jo podria continuar amb una llista que aniria per la via de la garantia, per exemple, de l'autonomia organitzativa, o que podria anar en la línia de l'eliminació de tuteles; bé, aquesta no me l'estalviaré. S'ha dit, concretament, que la Llei mantenia moltes tuteles, i això es fa aprofitant encara que encara no hi havia ni el text refós ni el ROF. Jo, senyor Nadal, m'estalviaré, perquè em semblaria, fins i tot, donat el desenvolupament posterior de la qüestió, doncs potser no de total *fair play*, llegir-li els trossos

del *Butlletí de la Federació de Municipis*, però pensi una cosa, el *Butlletí de la Federació de Municipis*, o si no un suggeriment d'esmenes que la Federació de Municipis va enviar a tots els grups parlamentaris, i naturalment al nostre també, ens feia notar una cosa que, bo i que es considerés el ROF —el Reglament Orgànic de Funcionament— subsidiari als reglaments municipals, si no es legislava —i ho estem fent— sobre règim local de manera clara i no subsidiària dels reglaments orgànics municipals, ens podríem trobar que en tots aquells detalls que el Reglament Orgànic Municipal no regulés, ni tampoc la llei subsidiària no regulés, estigués en vigor el ROF. Oh, i llavors, l'única solució per a això, senyor Nadal, és que la Llei no sigui subsidiària, perquè si la Llei no és subsidiària el recurs de subsidiarietat s'acaba aquí, i no continua cap al Reglament Orgànic de Funcionament.

Bé, senyor President, senyores i senyors diputats —hi insisteixo—, hi hauria trenta mil exemples, però jo amb això ja en tindrè prou, per recordar-los, primer : que els elements més catastrofistes de la intervenció del senyor Nadal —o apocalíptics— com deia abans, estan continguts desgraciadament, senyor Nadal, en el seu mateix text —i nosaltres pensem que no ho són, de catastrofistes i d'apocalíptics, són bastant correctes, tant els nostres com els de vostès, encara que ens agraden més els nostres—, pensem que la nostra Llei té prou garanties de l'autonomia municipal, de prestació de serveis, de respecte a la voluntat dels municipis en tots els aspectes importants, i, sobretot, pensem que la filosofia que presideix la nostra actuació no serà mai —ho repeteixo, i molt modestament— una filosofia que pogués haver estat compartida ni pel senyor Dato ni pel senyor Maura.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, anem a sotmetre a votació l'esmena a la totalitat.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 74 en contra i 5 abstencions.

I, ara, cal passar a la discussió de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article 2; per tant, hi ha un article que no té esmena, i podem passar a la votació del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 1, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer article, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per 76 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La primera esmena correspon a l'article segon, com s'ha dit, i és del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Siurana. (*Remor de veus.*)

Silenci, si us plau.

El Sr. SIURANA : Senyor President, senyores i senyors diputats, acumularé unes quantes esmenes —li deixaré la nota, perquè són una mica llargues.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies per fe-

licitar... (*rialles*), per facilitar la tasca d'aquesta Presidència. (*Rialles.*)

El Sr. SIURANA : Ja la felicitaré després. (*Rialles.*)

Les esmenes acumulades són la 2, la 5, la 14, la 18, la 20, la 22, la 23, la 26, la 28, la 29, la 30, la 33, la 36, la 37, la 39, la 40, la 41, la 42, la 44, la 45, la 47, la 48, la 52, la 54, la 57, la 58, la 61, la 62, la 63, la 66, la 67, la 70, la 79, la 82, la 83, la 84, la 95, la 96, la 97, la 98, la 100, la 101, la 104, la 106, la 108, la 109, la 112, la 119, la 126, la 127, la 128, la 129, la 131, la 133, la 134 —vaig per la meitat, eh?— (*remor de veus i rialles*), la 135, la 136, la 138, la 139, la 140, la 141, la 142, la 144, la 146, la 148, la 149, la 151, la 159, la 160, la 161, la 168, la 170, la 174, la 176, la 178, la 179, la 185, la 186, 187, 188, 191, 194, 196, 197, 201, 202, 208, 209, 212, 213, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 225, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237 i 238. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. SIURANA : Moltes gràcies, senyor President.

La Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, presentada en aquest Parlament per la coalició de govern de la Generalitat, el procés seguit en la seva tramitació en Comissió, els intents fallits de negociació i de consens i, finalment, el text que és objecte de debat avui, confirmen una vegada més la manca d'una visió i d'una política d'Estat que continuadament hem reclamat per a Catalunya, si no en l'acció partidista del Govern, sí en tot allò que constitueix la vertebració fonamental del nostre país, especialment les lleis bàsiques del propi ordenament polític, com és el cas de la Llei Municipal.

L'esmena a la totalitat presentada pel Grup parlamentari Socialista, i també les esmenes parcials, pretenen donar a la Llei Municipal la dimensió de llei bàsica, que assegurí una llarga durada a aquesta peça cabdal del nostre ordenament polític. El nostre plantejament contrasta vivament amb el de la Proposició de Llei, que si és aprovada en el seu contingut mitjançant la imposició de la majoria parlamentària mecànica, no faria sinó desapropiar una nova ocasió de contribuir a fer de Catalunya un país modern en la seva configuració política autònoma; perquè, senyores i senyors diputats, una política d'Estat moderna implica assumir que els municipis catalans i els altres ens locals són també Generalitat i, per tant, Estat. Aquesta és una realitat política que entenem perfectament els ciutadans de Catalunya, encara que no ho faci el Grup parlamentari del Govern.

Una política d'Estat moderna implica, igualment, la voluntat —palesament insistent, malgrat les declaracions verbalistes dels responsables de Convergència i Unió— de consensuar una llei com aquesta, que hauria de constituir una base permanent per a la modernització dels poders i de les administracions locals, donant al nostre poble la seguretat de l'obra ben feta i no, com ara és el cas, la inseguretat de la provisionalitat.

Una política d'Estat moderna implica, també, reconèixer als municipis catalans i als altres ens locals el mateix principi d'autonomia que es reclama per a la Generalitat, perquè no podem admetre la subordinació entre les institucions, que desnaturalitza les de nivells territorials menors i desvirtua el vot dels ciutadans, sinó que, per contra, defensem la lliure col·laboració entre totes elles, que —cal tenir-ho ben present— és

allò que reclama cada dia amb major intensitat el nostre poble.

Una política d'Estat moderna implica, òbviament, la generositat en l'atribució de competències màximes als poders i a les administracions locals, la qual cosa —convé recordar-ho— és avui la realitat majoritària en els països europeus, als quals hom diu que volem homologar-nos, perquè resulta una contradicció massa evident pretendre que l'acció de govern està a nivell europeu, quan la mateixa legislació tracta d'imposar un control gairebé total de la vida política i, sovint, fins i tot de la societat civil, com no es coneixia a l'Europa lliure des de fa més de quaranta anys.

Una política d'Estat moderna implica, finalment, la capacitat i la seguretat polítiques necessàries per acceptar un fet per a tots evident: la majoria d'edat de les administracions i els poders locals, que no necessiten antigues tuteles i als quals cal atorgar una confiança en les pròpies capacitats que, malgrat ser prou coneguda de tots els ciutadans, és negada en aquest text de la Proposició de Llei.

L'actuació dels responsables de l'acció parlamentària i del Govern de Convergència i Unió en el desenvolupament de la Proposició de Llei confirmen igualment la continuïtat en l'ús d'un doble llenguatge. Tot i que ja estem avesats a aquesta manera de produir-se, no deixa de resultar destacable que aquest recurs sistemàtic al doble llenguatge pugui trobar-se en un mateix document: la Proposició de Llei que ara ens ocupa.

En efecte, hi ha un llenguatge en l'Exposició de Motius i un altre de ben diferent en l'articulat. El text de l'Exposició de Motius pot ser perfectament subscrit per constituir una declaració d'intencions generosa amb els elements bàsics de la llei: l'autonomia municipal, la suficiència financera, la capacitat d'autoorganització; tot plegat, adornat amb una menció explícita a la Carta Europea de l'Autonomia Local. Per contra, el llenguatge propi del text articulat és un altre: escassa autonomia municipal; quasi nul·la, la dedicació a les qüestions financeres; capacitat d'autoorganització retallada, i absència de l'esperit i la lletra de la Carta Europea de l'Autonomia Local.

I és per aquests motius que, amb les esmenes introduïdes pel Grup parlamentari Socialista, proposem incorporar, no únicament a l'esperit de la Llei, sinó també a la seva lletra, el principi de l'autonomia local i la seva concreció en l'articulat; proposem excloure tota temptació de retallar la capacitat plena d'autoorganització dels poders i administracions locals, i proposem, finalment, un ample ventall de competències en concordança amb l'esperit i la lletra de la Carta Europea de l'Autonomia Local.

Quant a l'autonomia local, la Carta Europea diu que les corporacions locals tenen llibertat plena —cal recordar-ho una vegada més: llibertat plena— per exercir la seva iniciativa en totes les matèries que no siguin excloses de la seva competència o atribuïdes a una altra autoritat.

Per contra, la Proposició de Llei Municipal no diu res respecte a això; i és per això que ha estat necessari afegir, per part del Grup parlamentari Socialista, la menció explícita, en l'articulat, que no procedeixen controls d'oportunitat o tuteles sobre els ens locals quan aquests actuen en el marc de les seves competències pròpies i la seva capacitat.

Es podrà argumentar que la llibertat es dona per suposada, i que aquest és l'esperit de la Proposició de Llei. Cal replicar, però, que l'experiència quotidiana des de les nostres corporaci-

ons locals demostra que allò que no està explícitament reconegut per la llei, és obviat sistemàticament pel Govern actual de la Generalitat; és més, resulta continuada la pretensió, per part d'aquest Govern, d'introduir controls i tuteles, quan no uniformitats en l'actuació dels poders locals, sigui amb la motivació d'una millor coordinació sempre asimètrica, sigui amb el recurs de la menció de l'interès general de Catalunya, que, després es pot veure, és únicament l'interès partidista de la coalició en el Govern.

La Carta Europea de l'Autonomia Local diu també que l'exercici de les responsabilitats públiques, de forma general, ha d'incumbir, preferentment, les autoritats més properes als ciutadans. Per contra, la Proposició de Llei Municipal no diu res respecte a això, i és per això que ha calgut afegir, en les esmenes del Grup parlamentari Socialista, que la «legislació de la Generalitat ha d'atribuir als ens locals les competències que procedeixi, d'acord amb els principis de descentralització i de màxima proximitat de les gestió administrativa als ciutadans». Es podrà replicar que això és, precisament, el que proposa la Llei Municipal representada per Convergència i Unió; rèplica que no té cap credibilitat, ja que és prou coneguda de tots l'actuació pràctica del Govern actual de la Generalitat en el sentit d'interferir continuadament l'acció pública municipal i, encara més, de duplicar els serveis d'atenció directa als ciutadans, propis dels municipis, amb el consegüent malbaratament de fons públics i amb la intenció —mai confessada, però evident— de promoure un clientelisme polític del més ranci estil.

La filosofia política global que es desprèn de l'articulat de la Proposició de Llei Municipal, en el que fa referència a l'autonomia política i de gestió dels ens locals, es concreta en la creença que l'atribució de competències és difusa i, que, consegüentment, no es fa possible de delimitar-ne aquelles que, de manera plena o exclusiva, corresponen als poders locals.

Ben diferent a aquesta filosofia és la que explicita la Carta Europea de l'Autonomia Local, per a la qual les competències encomanades a les corporacions locals han de ser normalment plenes i completes, criteri que és compartit totalment pel Grup parlamentari Socialista.

La concepció que de l'autonomia local, segons del text de la Proposició de Llei Municipal es desprèn, aboca necessàriament al protagonisme de la coordinació funcional, ja que no s'admeten competències exclusives per als ens locals; coordinació, com ja ha estat dit, asimètrica en favor de l'Administració autonòmica.

És per això que es fan necessàries les esmenes adreçades a corregir aquesta desviació, que, si es feia realitat, portaria a la pràctica desaparició de competències pròpies per als poders locals, i, per tant, de tota significació a l'autonomia local. D'aquí que el Grup parlamentari Socialista insisteixi que les funcions de coordinació de l'Administració de la Generalitat no han d'afectar en cap cas l'autonomia dels ens locals i, encara més, que la coordinació, quan sigui necessària, es portarà a terme mitjançant la cooperació i l'assistència voluntàries —ho remarcuem, «voluntàries»—; és únicament des d'aquesta perspectiva que podrà fer-se real l'autonomia local, i és per això que se sol·licita de tots els grups parlamentaris l'aprovació de les esmenes relatives a aquesta qüestió, proposades pel Grup parlamentari Socialista.

Pel que fa a la capacitat d'autoorganització dels ens locals, particularment dels municipis, que constitueixen un element fonamental de l'autonomia local, la Proposició de Llei és, com ja ha quedat indicat anteriorment, reglamentarista en excés. Sembla com si es volgués encotillar l'actuació dels ens locals fins al punt que no puguin disposar de la possibilitat d'un exercici real de l'escassa autonomia de govern que li concedeix el Projecte de Llei Municipal. Destaca, d'entre tots els despropòsits, l'absència quasi total de referència als reglaments d'organització municipal, que, d'acord amb la legislació local bàsica, és competència de tots i cada un dels municipis de l'Estat.

Per tal de preveure possibles, i en la nostra opinió, previsibles limitacions d'aquesta capacitat d'autoorganització, ha estat menester afegir al text articulat, per part del Grup parlamentari Socialista, que la reglamentació sobre l'organització municipal que, si s'escau, aprovi el Consell Executiu de la Generalitat, serà aplicable als ajuntaments mentre —i únicament «mentre»— els ajuntaments no n'aprovin una de pròpia, mitjançant el corresponent reglament orgànic. Això, senyor Subirà, ja ho preveia, també en certa manera, la Llei del Calvo Sotelo, quan preveia la possibilitat d'una carta municipal de cada municipi.

Per contra, la Proposició de Llei Municipal pretén regular aspectes de l'autoorganització municipal que són d'exclusiva competència dels ajuntaments, els quals han de fer-ho mitjançant el reglament orgànic que autònomament decideixin d'atorgar-se, sense cap altra limitació que el compliment de la Llei de Bases, de la qual la Llei Municipal de Catalunya és un desenvolupament.

Aquest és el cas, quan es pretén regular el mecanisme de preguntes en els plens municipals, o com, i en quines condicions han de constituir-se els diferents grups municipals o com, i en quines condicions, han de fer-se les diferents comissions d'estudi, informe o consulta, o, finalment, com ho hem de fer per instituir els òrgans de desconcentració municipal i participació popular.

El redactor, o redactors, i, en qualsevol cas, els responsables polítics del text de llei que estem debatent, no s'han llegit, pel que sembla, l'apartat c) de l'article 20 de la Llei de Bases de Règim Local, en relació amb la potestat municipal de regir-se mitjançant el propi reglament orgànic. Dit altrament: quina fóra la reacció dels diputats del Parlament de Catalunya, de tots nosaltres, si una llei del Parlament de l'Estat regulés el mecanisme de precs i preguntes de la nostra assemblea i especifiqués com ho hem de fer per constituir els nostres grups parlamentaris, les nostres comissions, o regulessin les formes de desconcentració administrativa —si algun dia arriba a existir l'Administració de la Generalitat?

Senyores i senyors diputats, els municipis de Catalunya han donat proves suficients de capacitat d'autoorganització en l'àmbit de totes les seves competències, i no han de menester ulteriors reglamentacions que aboquen a l'uniformisme. Els municipis de Catalunya estan mostrant sobrerament les seves capacitats de gestió, en allò que fa referència a la parcel·la administrativa, i respecte als grups minoritaris, en allò que és estrictament polític, i no necessiten reglamentacions que els assegurin i que, sens dubte, serien més útils en administracions més transparents i respectuoses de les minories que les municipals.

Proposem, doncs, que s'esmenin aquests extrems, en la se-

guretat que, reconèixer als municipis una confiança que han guanyat a pols, contribuirà a millorar el necessari clima d'entesa que és preocupació permanent del nostre públic.

Finalment, en allò que fa referència al tractament de competències municipals, en la Proposició de Llei es posa de manifest la gasiveria del Grup de Convergència i Unió, en benefici d'una voracitat competencial mai satisfeta, que reclama sense fi més i més competències, tant dels nivells territorials superiors com, en el cas que ara ens ocupa, dels inferiors.

Reprenent la situació de la Carta Europea de l'Autonomia Local feta anteriorment, les corporacions locals tenen competència en tota matèria que no estigui exclosa expressament de la seva competència o atribuïda a una altra autoritat. La Proposició de Llei Municipal no recull, com vostès hauran pogut comprovar, aquest principi, en l'articulat. Lògicament, el Grup parlamentari Socialista ho fa, i proposa que els municipis puguin assumir totes aquelles competències i serveis d'interès local que no estiguin expressament atribuïdes a altres administracions públiques.

Però la mesquina dotació de competències per als municipis que fa la Proposició de Llei no es limita a fer cas omís d'aquestes recomanacions del Consell d'Europa, sinó que exclou, de la relació de competències detallades, algunes tan òbvies pel fet de ser-ho en el moment present, com els arxius, museus, biblioteques, conservatoris de música i de belles arts, lluita contra l'atur, mitjans de comunicació d'abast municipal, promoció de joventut, de la dona, lluita contra les drogadependències, etcètera.

Aquestes competències qualifiquen la Proposició de Llei de complementària i, per tant, no pròpia d'altres administracions públiques, i s'accepta que els municipis puguin exercir la potestat d'execució, «sempre que no estiguin atribuïdes per la legislació a altres administracions públiques» —article 68. Dit en altres mots: es retalla l'àmbit competencial municipal i, en conseqüència, es proposa limitar l'activitat dels ens locals a l'execució, i no en tots els casos, d'unes polítiques de serveis públics que determinarà, en tots aquests casos, el Govern de la Generalitat.

Òbviament, és inacceptable que un municipi sigui privat de dur a terme una política juvenil pròpia, una política cultural pròpia, una política pròpia de lluita contra l'atur, de promoció de la dona, etcètera. Aquí, la voracitat competencial de Convergència i Unió, conseqüència de la seva feblesa política real (*remor de veus*), excedeix de molt els límits d'allò tolerable. No admetrem aquestes imposicions. Simplement, no les admetrem.

Aquest mecanisme d'usurpació de competències municipals es complementa amb l'esquema de la Proposició de Llei, amb el de delegació o assignació de competències de la Generalitat als municipis i les entitats supramunicipals; és a dir, per una banda, es xuclen competències que, per altra banda, poden retornar-se —això sí, ben controlades per la política centralista del Govern de la Generalitat.

Per tal d'evitar aquest nou despropòsit, ha estat precís remarcar, en les esmenes del Grup parlamentari Socialista, que la delegació de competències només és possible si hi ha la corresponent acceptació; que no és el mateix «assignar competències», la qual cosa equival a fixar-les, ordenar-les i delegar-les, i que en la direcció contrària que les lleis sectorials puguin

integrar, una manera escèptica de dir «desposseir», les atribucions dels ens locals, si la naturalesa de l'activitat pública fa molt difícil una assignació diferenciada, perquè afectaria, d'acord amb l'experiència municipal que hem acumulat la gairebé totalitat de l'activitat pública local.

Senyor President, senyores i senyors diputats, la coalició en el Govern exhibeix, de manera velada, en la Proposició de Llei presentada, i obertament en les altres tres Proposicions de Llei que configuren la Llei d'Ordenació Territorial de Catalunya, una voluntat d'omnipotència que s'acosta perillosament a la voluntat totalitària. (*Remor de veus.*) Des del Grup parlamentari Socialista, pensem, per contra, que la distribució de poders entre els diferents nivells territorials és garantia de democràcia. Hem adreçat totes les nostres esmenes en aquesta direcció, i esperem que siguin acceptades pel conjunt de diputats d'aquest Parlament, perquè, si la declaració d'intencions que conté l'Exposició de Motius fos sincera, es reflectiria de manera diferent a com es fa en l'articulat de la Proposició de Llei, i això no és així.

No s'han volgut consensuar ni aquestes ni les altres lleis territorials; no s'ha volgut admetre la maduresa dels municipis per assumir les pròpies responsabilitats; no s'han volgut atorgar les lògiques competències que ja exerceixen, i els municipis tenen aquest *handicap* en aquesta Llei: no es vol l'autonomia municipal, ni s'admet la igualtat constitucional entre les diferents administracions públiques territorials. El Partit dels Socialistes de Catalunya, per contra, ha maldat per consensuar la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya fins al darrer moment; confia en la seva capacitat de gestió; és partidari d'un repartiment racional de competències entre les diferents administracions territorials, i de formes de lliure col·laboració entre elles; defensa avui, i ho continuarà fent en el futur, la plena autonomia política i de gestió per als poders locals; considera que no existeix jerarquia entre institucions polítiques autònomes, i fa seva la Carta Europea de l'Autonomia Local.

Mantenim la voluntat de veure modificada l'actitud de la majoria, i que s'acceptin les esmenes que nosaltres hem presentat. Si això fos realitat, fariem un gran servei al nostre poble, a la Generalitat i als municipis de Catalunya, que també són Generalitat. Si això fos realitat, fariem un gran servei a la democràcia que hem de consolidar dia a dia davant el perill de la temptació totalitària. Si això fos realitat, obriríem noves vies de concòrdia i col·laboració entre les institucions, de manera que fos normal veure en l'alcalde de cada municipi el representant ordinari de la Generalitat de Catalunya en el seu terme municipal.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Prèviament al torn en contra, aquesta Presidència voldria indicar que si el diputat que ha de contestar o el grup de diputats que volguessin contestar aquestes esmenes desitgessin fer un recés, aquesta Presidència estaria disposada a fer-lo.

Per les indicacions que observa aquesta Presidència, el senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President, per l'ofertament que ha

fet al nostre Grup parlamentari, però és que li vull explicar, senyor President, el perquè hem renunciat a l'amable ofertament que vostè ha fet.

Si ens haguéssim trobat davant d'una defensa realment dels centenars d'esmenes, ens hauríem vist obligats, segurament, a partir el nostre torn en contra, però això no s'ha fet. És a dir, ens hem trobat amb una mena de repetició de l'esmena a la totalitat en uns altres termes, i jo no vull pensar pas que fos degut a una certa rivalitat, de dir «a veure qui fa l'esmena a la totalitat».

A mi em semblava, em semblava que en arribar al 144, doncs, dirien: «bé, ara defensarem aquesta grossa d'esmenes i ho deixarem córrer aquí», però no ha sigut així.

Senyor Diputat, el problema de vegades, és a dir, l'única intervenció que es pot portar escrita sense córrer riscos és, de fet, la defensa de l'esmena a la totalitat. Però, és clar, el que no es pot fer és portar preparada una intervenció que després surt de context. Perquè, és clar, jo recordo simplement una cosa que he dit, que he fet notar en la meua intervenció, i és que tots i cadascun dels portaveus dels altres grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula han dit que la diferència entre la Proposició de Llei de Convergència i Unió i la Socialista eren petites, les diferències eren petites, que aquesta petitesa de diferències obeïa a la petitesa del terreny de joc i que, uns, decidien votar, perquè dintre de dues coses que s'assemblaven els agradava més la nostra —en un sentit, votaven—; els altres, que votaven en l'altre sentit, perquè dins les poques diferències els agradava més la de vostès, i uns altres que, davant del dilema i la perplexitat, decidien abstenir-se.

I, llavors, vostès ens torna a fer un torn de totalitat en uns termes que jo no qualificaria d'apocalipsi, sinó d'alguna altra cosa.

Llavors, resulta que en lloc de defensar les esmenes..., a mi m'hauria agradat molt, senyor Siurana, de debò, m'hauria agradat moltíssim, poder argumentar amb vostè esmena per esmena i demostrar les coses que..., però vostè no m'ha donat l'oportunitat, perquè ha fet novament un torn de totalitat. En certa manera —i si em permeten la broma—, m'ha provocat, senyor Siurana, un torn en contra *interruptus* (rialles).

Vostè, senyor Siurana, el que ha fet, vostè, senyor Siurana, el que ha fet ha sigut el següent catàleg, senyor Siurana: «vertebració del país, vostès la impedeixen; imposició d'una majoria mecànica; la inseguretat de la provisionalitat; l'obra ben feta que vostès no fan; la subordinació de les institucions...», estic, simplement, llegint la llista que he anat fent quan vostè parlava i que en un moment determinat he parat, però l'he tornat a fer, perquè, és clar, continuem: «imposició com no es coneixia a l'Europa lliure des de més de quaranta anys; doble llenguatge; la carta europea de l'autonomia local» —que l'han fet servir per a tot, vostès; l'han fet servir, fins i tot, com vostè sap molt bé, que la carta europea de l'autonomia local, per exemple, diu que es refereix als ens d'elecció de primer nivell; aquells ens l'òrgan de govern dels quals es determina per sufragi universal. I vostès han fet servir la carta europea de l'autonomia local per defensar, per exemple, la Corporació Metropolitana, que no és un òrgan que s'elegeixi per sufragi universal, que jo recordi—; «interès partidista de la coalició de govern, malbaratament de fons públics; ranci estil clientelar; encotillar els ens locals; despropòsits...», la paraula «despro-

pòsits» ha sortit quatre vegades, «estatut de Calvo Sotelo», m'ha citat també —escolti, el senyor Largo Caballero hi va col·laborar— (*rialles*), «voracitat competencial; mesquina dotació de competències; debilitat política real; desposseir els ens locals; voluntat d'omnipotència » i, llavors, el *no va más*, ja, «voluntat totalitària.»

Senyor Siurana, vostès no ens ha fet un torn a favor. Vostè ens ha fet un catàleg de tòpics. I dono per fet el meu torn, perquè, senyor President, dono per reproduïts els arguments anteriors a l'esmena a la totalitat. (*Crits de «molt bé» en un sector de la Cambra.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Silenci. (*L'l. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*) Digui.

El Sr. CLOTAS : Per a una qüestió d'ordre, per tot l'article 65 del Reglament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El 65 dóna autorització al senyor Diputat per dir quin article invoca. Digui, per tant, ara quin article vol invocar, si us plau.

El Sr. CLOTAS : Invoco l'article 24, d'ordenament dels procediments del Parlament i de l'hemicicle, del Ple, per part del President del Parlament. En virtut de quin article, senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, crec que és l'article 66 el que faculta aquesta Presidència a ordenar el debat.

El Sr. CLOTAS : I el 24, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : També, sí.

El Sr. CLOTAS : En virtut de quin article..., perdoni, per tant, tinc la paraula? Gràcies, senyor President.

Jo dedueixo, perquè no ho he pogut comprovar mai, que els processos *interruptus* deuen ser molt molestos i, per tant...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat, si vostè vol saber per què aquesta Presidència, per exemple —facin el favor, facin el favor, que és important—..., si volen saber per què aquesta Presidència al llarg no d'aquest debat concret, sinó del debat que ha ocupat aquest Parlament al llarg de les quatre lleis, ha mantingut una determinada posició que ha consistit bàsicament a permetre agrupacions que permetessin definir criteris i posicions, més enllà, fins i tot, del que podria haver estat rigorosament la defensa detallada esmena per esmena, és perquè entén aquesta Presidència que això contribueix a millorar el debat i enriquir el debat.

En la mateixa línia, per tant, en el moment que s'estan expressant continguts genèrics, opinions importants, ha de permetre un torn en contra en aquesta mateixa línia i, per tant, li prego, Illustre senyor Diputat, que, atenent el que diu precisament aquest reglament, adopti la decisió d'aquesta Presidència, perquè no entén que el senyor Diputat estigui fent altra cosa que expressar una opinió en relació amb una altra opinió que aquí s'ha fet.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, vostè ha fet un judici d'intencions sobre quina era la meua intervenció i ha errat. La meua intervenció, per una qüestió d'ordre, era en relació que si la Mesa ha cregut convenient, adient, i així ho ha autoritzat, de fer una agrupació d'esmenes, no veig els motius pels quals el portaveu de Convergència i Unió cregui que això no es pot fer, que han sigut paraules textuais seves des d'aquesta tribuna.

En segon lloc, ens agradaria al Grup Socialista, senyor President, saber en virtut de quin article la Presidència ha ofert a un

determinat grup, en aquest cas, el de Convergència i Unió, si volia un recés, segurament intuïm nosaltres per ordenar la rèplica, el torn en contra d'una defensa que, probablement —i s'ha vist després del debat— no ha tingut arguments suficients com per presentar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, aquesta Presidència li indicarà molt ràpidament el perquè el reglament faculta aquesta Presidència a ordenar el debat.

Ha considerat aquesta Presidència que les agrupacions que s'havien produït al llarg dels diferents debats de les diferents lleis eren agrupacions que permetien, en el marc de les agrupacions normals d'unes poques esmenes, considerar la bondat de defensar-les conjuntament. Tenint en compte que eren cent sis les esmenes que s'han defensat en aquesta tribuna, era lògic oferir a qui hagués de fer el torn en contra la possibilitat d'estudiar o de considerar aquestes esmenes, ja que no em negarà el senyor Diputat que aquestes cent sis esmenes referides en un moment fan difícil que qui ha de fer el torn en contra les pugui conèixer.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Serà un precedent a tenir en compte en moltes altres ocasions, però, en tot cas —reitero—, no autoritza el portaveu de Convergència i Unió a dir que aquest no ha sigut un torn tal com s'havia de fer.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, aquesta Presidència li ha dit i ha repetit que regula el debat i, per tant, en cada cas, ordenarà el debat segons cregui més convenient i procedent, i això és el que ha fet amb anterioritat, farà en aquest moment i continuarà fent, utilitzant i interpretant el Reglament com correspon.

Passem ja a la defensa de l'esmena següent, que és l'esmena del Grup Socialista número 3. Per defensar-la, té la paraula... Aquesta Presidència no té marcada l'esmena número 3. La relació que se li ha lliurat passa de l'esmena número 2 a l'esmena número 5 i, per tant, l'esmena número 3, del Grup Socialista, no ha estat defensada.

(*L'l. Sr. Joaquim Nadal s'aixeca per parlar.*)

El Sr. JOAQUIM NADAL : Es pot considerar decaiguda, vista l'aprovació d'una llei anterior que suprimeix l'Entitat Metropolitana.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Passem ja a l'esmena número 4, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Aquesta esmena queda retirada, perquè creiem que està decaiguda, també, en virtut de les votacions anteriors. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ara, per tant, la votació de l'esmena, en primer lloc, número 2, de l'article segon, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Esmena número 5, del Grup Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena? Que és igual i idèntica, ho dic per aclariment, a l'esmena anterior, que aquesta Presidència, sorprenentment, ha sentit que havia decaigut, i entenien

que no. Són dues esmenes d'addició, que són idèntiques. Ho dic perquè, abans de procedir a la votació definitiva, voldria aclarir al Grup d'Esquerra Republicana que observin que l'esmena número 4 i número 5 són idèntiques, són dues esmenes d'addició, que pretenen addicionar les mancomunitats de comarques. Estem votant.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 5 ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 70 en contra i 8 abstencions.

Text del Dictamen de l'article segon.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 2 ha estat aprovat per 81 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Correspon votar ara el text del Dictamen dels articles tercer, quart i cinquè.

Vots a favor del text del Dictamen dels articles tercer, quart i cinquè, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent als articles tercer, quart i cinquè ha estat aprovat per 81 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 6, corresponent a l'article sisè, del Grup parlamentari Popular. Per defensar-la, té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. La modificació que proposa el Grup Popular, alterant los conceptes d'est apartat primer de l'article 6, probablement diu lo mateix que el text del Dictamen, amb una diferència substancial. Nosaltres hi introduïm «i en el seu cas», perquè, si bé és cert que l'apartat primer és resum de l'article 5 de la Llei de Bases del Règim Local, la Disposició Transitòria Primera d'esta mateixa Llei de Bases parla del caràcter de normativa estatal bàsica, i literalment diu : «o en su caso» —que és el que nosaltres proposem introduir, «en el seu cas»—, «supletoria de las que puedan ir aprobando las comunidades autónomas.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Tal com molt bé ha dit el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, nosaltresensem que els dos textos diuen pràcticament el mateix i, en canvi, estimem que la diferència no és substancial.

Per tant, nosaltres continuarem mantenint el text del Dictamen, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Correspon ara la defensa de l'esmena número 7, del Grup parlamentari Socialista. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Per defensar conjuntament les esmenes 7 i 8, a l'article 6, i que comencen a introduir, a nivell concret, aquelles petiteses que, segons el criteri del senyor Subirà, ens diferencien.

I, com que tant a l'esmena número 7 com a l'esmena número 8 parlem del caràcter supletori dels preceptes contin-

guts en aquesta Llei pels casos dels ajuntaments que no hagin regulat aquestes qüestions reglamentàries en els seus respectius reglaments orgànics, no puc estar-me de dir dues coses. En primer lloc, recordar-li, al senyor Subirà —perquè té a veure amb qüestions de filosofia de l'autonomia local i de la capacitat d'autoorganització dels ens locals—, de recordar-li que el senyor Cambó, el qual ell cita —i, en certa manera, amb el qual s'identifica—, va arrencar a córrer, tan bon punt les condicions d'instabilitat social de Catalunya li van posar les coses difícils, a incorporar-se a posicions estrictament regionalistes, a posicions que atemptaven contra el principi de la sobirania nacional de Catalunya, i, en definitiva, a contradir-se amb la mateixa argumentació que feia servir ara el senyor Subirà. Cambó, en realitat, com vostès ara, i amb temptatives semblants de caràcter polític a nivell estatal —vostès ara, Cambó en aquell moment—, eren datistes i mauristes, com vostès ara són una altra cosa semblant. (*Esbrincament en un sector de la Cambra.*) No n'hi ha cap dubte, d'això. És a dir, la drete d'aquest país ha tendit habitualment a abandonar posicionaments clars de caràcter nacionalista derivant cap a posicions de caràcter estrictament regionalista cada vegada que les coses no li han anat prou bé en el territori on ha exercit o ha pogut exercir una certa sobirania. Però com que estem parlant de sobirania, i en aquest cas estem parlant d'una sobirania molt concreta, que no és política, que és administrativa, i que és la de la capacitat d'autoorganització dels ens locals, nosaltres els oferim una petitesa de quatre ratlles, una petitesa de quatre ratlles que permet donar caràcter supletori a molts dels preceptes d'aquesta Llei per als casos en què els ens locals no s'hagin dotat d'un reglament orgànic municipal, amb la qual cosa vostès, si votessin a favor de la nostra esmena, començarien a posar-se en la línia de la defensa dels principis, en la línia que vostè mateix deia de l'autonomia municipal en l'àmbit de la seva capacitat autoorganitzativa. I no tornem a parlar ni del ROF ni del text refós, i no em torni a citar vostè els butlletins de la Federació de Municipis, perquè aquest Grup parlamentari, aquest Diputat que els parla, en la seva condició d'Alcalde i President de la Federació de Municipis, han reiterat moltíssimes vegades..., i han provocat la destitució d'un director general d'Administració Local del Govern de Madrid a l'hora d'enfrontar-se i oposar-se al Reglament Orgànic de Funcionament, deixant clar, amb una nova disposició aclaridora, publicada en el Butlletí Oficial de l'Estat, del caràcter estrictament supletori i subsidiari del ROF, respecte als ROM en qualsevol cas. I això és el que els estem demanant que vostès facin també aquí en aquesta Llei. Donin i admetin el caràcter supletori de molts dels preceptes d'aquesta Llei en allò que fa referència al caràcter reglamentari, al funcionament intern dels ens locals, i ens permetin funcionar amb els reglaments orgànics municipals amb els quals ens estem dotant.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, petiteses no, senyor Nadal, petiteses no. Nosaltresensem que les diferències entre el seu text i el nostre són prou importants per oposar-nos-hi. No, no. Jo simplement deia que els altres grups parlamentaris s'havien posicionat de la manera com s'han posicionat, i no ho repetiré.

He citat en Cambó; no m'hi identifico; amb la frase que he citat sí, amb altres coses no, i amb moltes coses no. I he citat en Dato i en Maura, que aquests són precisament, em sembla, més monolítics; però no passa res, tampoc.

Per tant, no són petiteses, les diferències que vostès proposen, no són petiteses. Hi ha una diferència important, hi ha una diferència important entre la declaració de subsidiari respecte als ROM del ROF i la declaració subsidiària respecte als ROM d'una llei d'aquest Parlament. El ROF és un reglament aprovat per decret; la Llei que aprovarem en aquesta Cambra és una llei del Parlament de Catalunya. A mi em sembla que aquesta diferència estableix ja un punt important.

Vostè també m'ha citat abans algunes declaracions a mitjans de comunicació i jo les reiteraré des d'aquesta tribuna, perquè en quedi constància al *Diari de Sessions*. Nosaltres, amb aquesta Llei que estem en aquests moments debatent, el que pretenem, senyor Nadal —i ho torno a repetir, perquè no ho hagi de citar dels mitjans de comunicació sinó que em pugui citar directament, si vol—, nosaltres el que pretenem amb aquesta Llei és simplement donar unes garanties de funcionament mínim als ciutadans representats per tots els regidors dels municipis, tots els regidors dels municipis, els que estan agrupats en grups municipals, els regidors individuals, els del Govern i els de l'oposició. I això és una posició absolutament legítima i absolutament democràtica.

Pel que fa al tema que ens ocupa, vaja, que queda clar que nosaltres el que no farem serà acceptar una esmena que faci aquesta Llei subsidiària dels ROM. El que jo estic argumentant —i insisteixo sobre l'argument— és que aquesta Llei fa possibles ROM amplíssims, fa possibles ROM amplíssims, i, a més a més, protegeix els ROM contra l'aplicació subsidiària de les detalladíssimes previsions del ROF; perquè, és clar, el ROF, tal com deia una publicació —que no m'atreveixo a citar, perquè a la millor vostè s'enfadaria—, el ROF arriba fins a determinar com s'han d'asseure els regidors a la taula dels plens, i, és clar, si el reglament orgànic d'un municipi, amb seny, decidís que, això, no ho ha de regular, llavors seria d'aplicació subsidiària el ROF. Mirin, nosaltres, de debò, pensem que l'aprovació d'aquesta Llei protegeix precisament la capacitat de regular el seu reglament dels municipis. I concretament li llegiré el que diu el text del Dictamen a la Disposició Final Segona, punt 3. Diu: «Correspon, no obstant això, a la potestat reglamentària dels ens locals el desplegament dels aspectes relatius a organització, al funcionament dels òrgans de govern, l'estatut de llurs membres i la participació ciutadana, d'acord amb el marc general que estableix aquesta Llei i les normes bàsiques de l'Estat. El Govern de la Generalitat pot elaborar disposicions reglamentàries sobre aquestes matèries que són d'aplicació subsidiària en defecte de les de les corporacions locals». Això sí, senyor Nadal, però la Llei subsidiària no.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent estat ja substanciades les esmenes corresponents a l'article sisè procedirem a la seva votació.

Esmena sisena, del Grup Popular.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara votar l'esmena número 7, del Grup Socialista.

Vots a favor de l'esmena número 7, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena número 7 ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Esmena número 8, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 8 ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article sisè. (*L'l. Sr. Curto s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CURTO: Senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí?

El Sr. CURTO: Senyor President, votació separada dels apartats 1 i 2.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Apartat 1 del text del Dictamen de l'article sisè.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article sisè, en relació amb l'apartat primer, ha estat aprovat per 65 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions.

Apartat segon del mateix article.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'apartat segon de l'article sisè del text del Dictamen ha estat aprovat per 68 vots a favor, 21 en contra i 2 abstencions.

Correspon ara una addició d'un nou article, corresponent a l'esmena número 9, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Siurana.

El Sr. SIURANA: Moltes gràcies, senyor President. Miri, senyor Subirà, també per anar al concret i afegir coses que vostè ha considerat que no estaven incloses en la meua intervenció anterior, i que, per tant, ha obviat contestar-les, ha fet una sèrie d'improperis sobre el que havia dit jo, però realment... (*remor de veus*), o qualificacions, perdoneu, qualificacions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. SIURANA: Sí. La veritat és que en aquest article d'addició que proposem nosaltres se mostra una mica el caràcter de la Llei que voldríem nosaltres i que vostès estan evitant produir, que és atorgar als ajuntaments realment allò que ja estan fent, com una orientació de la voluntat que sigui a nivell local la prestació dels serveis al ciutadà, és a dir, que no hi hagi aquestes fatals coincidències en què concorrem les oficines de benestar seues i els nostres serveis d'assistència als serveis socials o a la tercera edat, o que no concorrin competències en aquest àmbit de tractar els ciutadans d'un municipi des de dues esferes de l'Administració. Creiem, i aquest és l'esperit quan parlem d'una administració local lligada a l'Estat o lligada al mecanisme d'Estat que ha de funcionar en un país com el

nostre, com Catalunya, que hi hagi aquesta capacitat de prestar aquests serveis dintre del municipi. I per això proposem que hi hagi un article, un article que mencioni com a propis de la capacitat de gestió municipal, per fer-ho amb objectivitat, la defensa dels interessos públics dels ciutadans, i, amb un mecanisme d'economia d'administració basat en la desconcentració i l'aproximació de la gestió al ciutadà, totes aquestes competències d'ensenyament, cultura, promoció de la salut, preservació del medi ambient, etcètera. Creiem que això és positiu i que tots vostès podran acceptar que això sigui una competència real dels municipis, perquè això sí que hi és, a tot Europa.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, bé, jo no..., em trobo que aquesta esmena conté una declaració de principis que, com a tal declaració de principis, fins i tot es podria compartir, perquè és molt genèrica, enormement genèrica. Per exemple, diu coses com : «són principis rectors que orienten l'activitat de l'ens de govern local el progressiu compliment de les següents finalitats...», i fa una llista, doncs que realment són coses que els ajuntaments poden fer i fan. Però jo més aviat penso, senyor President, que aquesta esmena, com altres del Grup Socialista —i em sembla recordar que en el torn de totalitat algun portaveu s'hi ha referit, no jo precisament, però algun altre portaveu s'hi ha referit—, jo penso que aquestes esmenes serien més pròpies, aquests principis rectors que orienten serien més propis de l'Exposició de Motius. És clar, el Grup Socialista no ha esmenat l'Exposició de Motius, ha deixat exactament la mateixa Exposició de Motius. Jo crec que potser es podria haver enriquit l'Exposició de Motius amb això, el que passa és que realment això no té lloc, no té cabuda en un articulat d'una llei que, com totes les senyores i els senyors diputats saben, ha de ser concret i precís.

Per aquest motiu, senyor President, votarem en contra d'aquesta addició.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Sotmetem a votació aquesta esmena número 9.

Vots a favor d'aquesta esmena número 9, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

Text del Dictamen de l'article setè.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article setè ha estat aprovat per 72 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Article vuitè, esmena número 10. Per defensar-la, en nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Tornem a trobar-nos davant de dues redaccions que, en la línia de la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, podrien semblar aparentment equiparables, però que, mirant-ho amb un cert detall, contenen diferències prou fonamentals, i que a nosaltres ens semblen reforçar la línia d'argumentació que hem exposat en l'es-

mena a la totalitat i que incideix i aprofundeix el principi de l'autonomia local.

Fixin-se, per exemple, en l'atribució de potestats a les entitats de govern local, als ens locals territorials de Catalunya, una de les quals és la potestat tributària i financera, reconeguda en el text de l'article 8 del Dictamen, reconeguda també en el text de la nostra esmena.

Però, el text del Dictamen conté, allò, una petita francesilla dedicada a acotar les coses i a encotillar-les. Diu : «La potestat tributària es refereix exclusivament a l'establiment de taxes i contribucions especials», no fos cas que als ajuntaments se'ls ocorregués posar algun altre tipus de figura impositiva, algun arbitri, per al qual podrien estar autoritzats, i que això pogués entrar en una línia de concurrència en d'altres capacitats impositives d'altres organismes o d'altres òrgans de l'Administració de l'Estat —Estat, en el sentit ampli.

Però hi ha més coses : en el nostre text s'hi introdueix la presumpció de legitimitat, l'executivitat dels nostres actes, dels actes dels ajuntaments i s'entra en un apartat, l'apartat i), que defensa que els ajuntaments, o els ens locals, puguin, en representació dels interessos generals del seu territori, entrar en iniciatives i prendre actuacions que puguin reforçar, amb un caràcter global, la defensa d'aquests interessos. Un ajuntament, un ens local, té un territori; tot el territori de Catalunya està ocupat per ens locals i nosaltres pensem que l'exigència que el ciutadà projecta cap als ajuntaments i els ens locals, és una exigència que, en molts casos, depassa la capacitat competencial dels ajuntaments però que sí que els dona la possibilitat de prendre iniciatives per tal de respectar i defensar aquests interessos generals del territori i dels ciutadans. I hi ha encara una altra qüestió important, i és que nosaltres pensem que l'actuació dels ajuntaments, que l'actuació dels ens locals, caldria que fos clarament referida i controlada pels tribunals de justícia, i que hi hagués, en definitiva, per a les actuacions dels ens de govern local, l'exigència de responsabilitats d'una banda, i el reconeixement de la capacitat i el control i la legítima iniciativa d'actuació —en molts dels camps previstos en aquesta Llei i d'altres lleis—, controlats i tutelats, no estrictament pel Govern, sinó pels tribunals de justícia, cosa que, en el seu article, vostès no recullen, i, probablement, si ho recollissin, alguns dels conflictes que es plantegen en les relacions entre les administracions públiques de Catalunya, no es plantejarien.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la defensa de la posició nostra de manteniment de l'article 8 enfront de l'esmena socialista, podria córrer —vaja! pot córrer— el risc de ser molt avorrida, perquè el llistat és pràcticament idèntic. Vostès comencen dient : «potestats reglamentàries i deute. Organització tributària i financera». Senyor Nadal, en el nostre text, «tributària i financera» sense cap limitació, exactament igual que vostès «tributària i financera», punt. «La de programació i planificació» —estic llegint el nostre text— «l'expropiatòria, la d'investigació d'atermenament i de recuperació d'ofici de llurs béns, l'execució forçosa i sancionadora, la revisió d'ofici de llurs actes i acords. Els ens locals territorials de Catalunya gaudeixen també de les prerrogatives següents :» fixi's que aquest primer punt és «potes-

tats», ara ve el de prerrogatives. Prerrogatives : «La presumpció de legitimitat i d'executivitat de llurs actes i acords». És clar, vostè deia : «No, és que fixi's quina diferència : nosaltres fem la presumpció de legitimitat i d'executivitat de llurs actes i acords»; escolti, nosaltres també. Punt 2 : «Els ens locals territorials de Catalunya gaudeixen també de les prerrogatives següents : a) La presumpció de legitimitat i executivitat de llurs acords». Substancialment idèntic, senyor Nadal, amb petites matisacions. Nosaltres, el tema de la submissió als tribunals quant al control dels actes dels ens locals, ho regulem en un altre article —no en aquest, però en un altre— i en els mateixos termes que vostès proposen.

Per tant, el nostre text creiem que és millor, creiem que és, doncs, més ajustat i, per tant, votarem el nostre, conscients que no fem res que no es pogués fer i es deixi de fer en acceptar l'esmena de vostès.

Senyor President, voldria anunciar també, abans de deixar l'ús de la paraula, que en el punt b) de la lletra... perdó, a la lletra b) del punt 3, hi ha una expressió que es va «colar» —per dir-ho d'alguna manera— en el Dictamen i que és una incorrecció tècnica, però que per facilitar les coses nosaltres ho arreglaríem a base de la votació separada, si ens la permet el senyor President. Consisteix, concretament, que en parlar de la potestat expropiatòria diu : «Correspon al municipi i a la comarca»... «o a la comarca». La potestat expropiatòria de la comarca està regulada, en canvi, en el número 1, lletra d), que es refereix a les potestats de tots els ens locals de Catalunya. Aquí, en el punt 3, es torna a fer esment de la potestat expropiatòria, referida als ens locals de segon nivell, que és als quals es dedica el punt 3; i, llavors, es refereix —aquesta potestat expropiatòria— als ens de primer nivell que configuren els de segon nivell. No tindria cap sentit tècnic que aquest article, aquesta lletra, aquest incís, contingués l'expressió «o a la comarca». Per tant, nosaltres demanarem votació separada d'aquestes paraules.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Esmena número 11, del Grup Popular. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament les esmenes 11 i 12.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. CURTO : La primera d'estes esmenes pretén l'alteració del que és una prerrogativa per una potestat segons la redacció d'est article 8, apartat primer. Des de la nostra opinió, la lletra a) de l'apartat segon hauria d'anar relacionat entre la lletra e) i f) de l'apartat primer. I est canvi es deriva del més elemental principi de tècnica jurídica, perquè la presumpció de legitimitat i l'executivitat dels actes sempre és anterior en lo temps, mentre que l'execució forçosa sempre és posterior en lo temps. En qualsevol cas, i independentment del principi de tècnica jurídica, sembla lògic anteposar la presumpció de legitimitat, tenint present que tot allò que fa i executa l'Administració, en principi, té qualitat de legítim.

I, quant a l'esmena número 12, l'article 2 assenyala —l'article 2 d'esta Llei— que la província té condició d'ens local. L'article 3 afegeix, a més, que la província té naturalesa territorial. I l'article 8, que estem discutint, apartat primer, parla dels ens locals territorials. Això significa que, d'acord

amb el text del Dictamen i per la nostra voluntat de ser coherents amb la Llei de Bases de Règim Local, la província és un ens local territorial. I els ens locals territorials, conforme amb l'article 4.1 de la Llei de Bases de Règim Local, a més de contemplar les províncies, indica que, entre altres, té la potestat tributària, la potestat de programació i la potestat expropiatòria. Però, per si de cas la memòria o l'obligatorietat no fossin suficients, l'article 4 del Reial Decret 2568 —que ja s'ha anomenat abans—, del 28 de novembre, Reglament Orgànic de Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals, deixa clarament definit que la província té les potestats expropiatòries d'investigació, de delimitació, de recuperació d'ofici dels seus ens.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, a nosaltres ens sembla... fixin-se que l'estructura —senyors diputats i senyores diputades— de l'article 8 és una estructura, en els seus punts primer i segon, de potestats en el primer, i prerrogatives en el segon. Potestats com, per exemple, la reglamentària, la tributària, la de programació; i en el punt segon, prerrogatives. Nosaltres entenem que la presumpció de legitimitat i d'executivitat és una prerrogativa i no una potestat. I aquesta és la raó per la qual nosaltres volem mantenir el text del Dictamen tal com és, i no tal com ens proposa l'esmena popular.

Respecte a la menció expressa de la potestat expropiatòria corresponent al municipi, la comarca i la província, jo ja he explicat la nostra posició respecte a la inclusió de les paraules «la comarca» aquí, crec que és incorrecte; perquè la facultat expropiatòria, la potestat expropiatòria de tots els ens locals territorials —i la província és un d'ells, i la comarca és un d'ells i el municipi és un d'ells— està reconeguda en el punt... expropiatòria... d), a la lletra d) del punt 1. Per tant, queda clar, senyor Curto, que tots els ens locals territorials de Catalunya tenen la facultat, la potestat expropiatòria. I com que la província és ens local, la comarca és ens local i el municipi és ens local, són aquests qui la tenen.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara anem a debatre l'esmena 13, del Grup Mixt. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA (de l'escó estant) : Senyor President, només per anunciar la retirada de les esmenes números 13, 32, 80, 87, 89, 103, 184, 189, 193 i 199.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies. Bé, aleshores podrem passar ja a les votacions, perquè l'esmena 14 ha estat ja defensada.

Els qui siguin favorables... Ara hem de votar l'esmena número 10, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 22 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Ara anem a posar a votació les esmenes 11 i 12. Podem fer-ho conjuntament? *(Pausa.)*

Els qui siguin favorables a aquestes dues esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Separada? Bé, doncs, anem a votar, doncs, primer l'esmena 11.

Els qui siguin favorables a l'esmena 11, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 3 vots a favor, 63 en contra i 25 abstencions.

Ara l'esmena 12, també del Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

L'esmena ha estat refusada per 3 vots a favor, 65 i 23 abstencions.

Anem ara a votar l'esmena —com que la 13 ha estat retirada— 14, del Grup Socialista. Els que siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions.

Ara votarem el text del Dictamen per a aquest article.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest article, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 8 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Amb això anem a suspendre la sessió per aquest vespre per reprendre-la demà a les 10.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i dos minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al {
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/sec al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona